

ИВАН КОСТАДИНОВ

ОЛТАРЪТ

GAIANA
book&art studio

КОЛЕКЦИЯ ДРАКУС

Fantasy, SF, Horror, Crime, Mystery and more...

ИВАН КОСТАДИНОВ

ОЛТАРЪТ

КОЛЕКЦИЯ ДРАКУС № 5

GAIANA
book&art studio

Колекция ДРАКУС е логическо продължение на едноименното списание за фантастика, фентъзи, крими и разкази на ужаса. Конкурсите, които организирахме, и произведенията, които получаваме, ни убедиха, че сред българските автори на остросюжетна литература има такива, които искаме да срещнем с читателите, че произведе нята им заслужават да заемат място в колекциите на любителите на хубавата книга.

Българска. Първо издание
Редактор: Нели Пигулева
Коректор: Николай Ангелов
Предпечат и оформление: Явор Цанев

*На Лили и Александра!
Повечето хора имат само едно слънце,
а аз съм благословен – имам още две.
Благодаря!*

РОЖДЕСТВО

Хм, странна идея. Как ти хрумна? След толкова време реши да ги спасяваш. Как така колко време? Май си загубил представа за него. Според техните стандарти са няколко хиляди години. Ти им размаха пръст няколко пъти, прочисти ги, но ето, че пак се стигна до същото. И сега искаш да ги спасяваш. По-точно искаш аз да ги спасявам.

Не виждаш ли на какво са способни? Каквото и да опитваш, каквото и да им повтаряш, да ги учиш, те пак си знаят своето. Вярно, някои разбират, но са твърде малко и прекалено слаби. Други пък уж също разбират, обаче така изкривяват наученото, че то се превръща в нещо ужасно. Нали им забрани да се избиват? И те какво направиха? Че онзи, Императорът, бе убит от най-близкия си приятел. Брутално. Е, стига де. Какво като точно тези не те почитат теб? Та ти ги създаде! Добре, а какво ще кажеш за Джовани... как беше, не писателят, ами другият, свещеникът, май Джовани Лотарио, ама после му сменят името. Та заради него стотици хиляди ще бъдат изгорени на клади. Заслужава ли си спасението? Така ли мислиш? Не мога да те разбера. Пак ще опитам. Помисли за онзи дребосък Адолф, който ще погуби милиони в манията си да превземе света. Ами другарчето му Джугашвили? Тези тримата са само някои от примерите какво може да се случи. А преди този разговор са се случвали още по-ужасни неща.

Продължаваш да настояваш.

Да предположим, че се съглася, какво ще стане, ако не ме послушат? Ако не искат дори да чуят, прогонят ме или ме убият? Пак ли ще ги спасяваме? Е, какво има толкова да му мислиш! Както си започнал, ще ги спасяваш до края на времето.

Да, слушам те...

Виж, тук си напълно прав. Знаем какво са успели да постигнат и какво се очертáva в далечното бъдеще. Да, да, мога да чуя симфониите, музиката на цигулките, китарите, флейтите. Мога да видя ярките картини и скулптури. Дори, ако се помъча, ще прочета и книгите им. Но продължавам да се питам дали всичко това си заслужава на фона на зверствата им.

Какво? Чувам те, не ми викай! Децата... тук вече нямам какво да кажа. Децата са тяхното истинско богатство, обаче като ги гледам, дори не го осъзнават. Да ти покажа ли пак какво могат да причинят на собствената си плът и кръв? Дело на кого? Нее, стига с това. „Онзи Тъмният“. Знаеш много добре, че такъв няма. Чувал си какво ще казват: „Най-добрият му номер е, че ни заблуди, че съществува“. Ние

го измислихме, за да ги плашим. Дори и не подозирахме, че те самите са той. И да спориш, и да не спориш, знам, че е така. Та ние сме само аз, ти и третият, който се крие в нищото като дух.

Добре де, защо не отидеш ти, щом толкова искаш да ги спасяваш? Защо аз? Ако отида аз, все едно си отишъл ти... обърках се. Понякога забравям, че аз съм едновременно ти и третият, както и вие сте аз. Ама в този момент се чувствам някак отделен. Държиш аз да се подложа на това, да сляза при тях, да ги уча, да ги водя. Да ги спасяваме с теб... Не е нужно да ми викаш, чувам те прекрасно. Разбирам, че който и от нас да отиде, все едно сме тримата. Да, ние сме едно цяло.

Спорът ни е ненужен. Защо ли изобщо се опитах! Винаги успяваш да наддеееш.

Съгласен съм. Ще отида. Ще опитам да ги избавя. Подозирам, че трябва да ги опазя от тях самите. Прав съм, нали? Както винаги. Кога мислиш, че е най-подходящо? Добре. А как точно ще стане? Не може просто да се появя – ще се скрият в миши дупки, ако го направя. Ха, страшна идея. Не, нямам претенции. Нека само да е мила и добра. Ти я избери. Ще се приготвя. Може да изпратим Гавраил да ѝ съобщи.

Време е да приключим този разговор. Да не се разколебая. Тръгвам, татко... братко... Поздрави духа и му кажи, че пак ще се видим. До скоро!

Мастиленото небе, украсено с безброй звезди, изведнъж пламна. Неземно сияние се разгоря от хоризонт до хоризонт. Екнаха ангелски гласове. По лицето на Йосиф рукнаха сълзи. Той се обърна и влезе. Щастие преизпълваше сърцето му.

Мария се беше понадигнала, облегната на скалата. Внимателно отгърна края на дрехата си и изцапаното с кръв лице лъсна на светлината на пламъците. Бащата, който не беше баща, се приближи, прилекна, посегна, ръката му застина до крехкото телце. Отвън се чува стъпките на приближаващите пастири. Новороденото отвори очи за пръв път. Огледа се, взря се в родителите си, в света. И проплака.

ИНСТИНКТИ

Стрелата го порази миг преди да скочи. Той се претърколи и се блъсна в дънера. Зъбите му изтракаха и за миг остана зашеметен във влажната трева. Пое си дълбоко дъх, за да проясни мислите си, и бавно се сви на кълбо. Захапа дългата пръчка и рязко дръпна. Стоманеното острие се измъкна навън и по чудо не разкъса мускулите. Изправи се и погледна към потъналата в сенки просека в гората. Преследвачите се опитваха да бъдат тихи, но той долавяше звуците от придвижването им. Сбруите на конете подрънкваха, от време на време потракваше ножница, чуваше и приглушените им гласове. Надушваше ловните кучета. Усещаше неистовия страх на дребните си събратя, но те повече се бояха от човешките си господари и продължаваха неумолимо напред. Ловците приближаваха, но все още бяха далеко. И все пак го бяха изненадали. Стрелецът трябваше да е наблизо, за да успее да го уцели.

Притвори очи и застина. Търсеше между стволите на дърветата, във високите храсти и в короните на дърветата. Надушваше следи от преминал дивеч, чуваше изпърхване на птичи криле в далечината, но не долови и намек за човешко присъствие. Някъде в ъгълчето на съзнанието му се утаи доловима остра миризма, но той не ѝ обърна внимание. Така или иначе беше сигурен, че в групата на Преследвачите има и магьосник. Беше им се измъквал твърде дълго. Гонеха го вече близо месец и той знаеше, че рано или късно сред тях ще се появи магьосник. В противен случай никога нямаше да успеят да го заловят. Глутницата му се беше пръснала при първия сигнал за преследване. Той бягаше сам. Някъде в далечината усещаше роднините си и знаеше, че са живи и се крият. Надяваше се, че това бе единствената група Преследвачи. Надяваше се поне другите да се спасят.

Облиза раната и прескочи дънера. В крака му изригна болка, но той я пренебрегна. Ноктите му заораха в меката земя и полетя напред. Дъхът му излизаше на пара измежду дългите зъби и той отново го вдишваше, използвайки го за усилване на обонянието. Усещаше ги назад и изоставаха. Мислите му се насочиха само към тича нето. Тялото му се движеше в съвършен синхрон, мускулите потръпваха под гъстата козина, дългата опашка беше изпъната назад, ушите почти бяха прилепнали към черепа. Беше се превърнал в сянка, която летеше в гората.

Изобщо не усети мъжа пред себе си, когато невидими въжета внезапно го обвиха и се затегнаха. Едва доловимата по-рано остра миризма на магия го задуши. Тялото му се плъзна в тревата от инерцията. Опита се да се надигне, но не

можеше да помръдне. Не можеше дори да завърти главата си.

Пред погледа му спряха чифт черни ботуши. Човекът се наведе, внимателно побутна бърните, за да огледа зъбите му, стисна косматите му уши, след което потупа тежко издуващия се гръден кош:

– Добър си! Отдавна не бяхме попадали на толкова добър екземпляр. Струваше си преследването.

След това изгуби съзнание.

Фрек усети груби пръсти да пробягват по корема му и рязко се надигна. Ръмженето му отекна в тясното помещение. Някакво тяло отхвърча към стената, блъсна се в грубо издялания камък и се свлече на пода.

Веригите се изпънаха. Напрегна всичките си мускули, но тежките гривни, свързани с дълги около метър вериги, го задържаха. Той се отпусна отново по гръб. Очите му не се отделяха от тялото в ъгъла.

Купчината се размърда. Беше тъмно с изключение на тънкия сноп светлина изпод процепа на вратата, но той беше достатъчен. Младата жена изстена и се облегна на стената. Носеше само дрипава туника, която едва я покриваше до средата на бедрата. Имаше едри крака и ръце. На бузата ѝ, между мазните кичури коса, лъщеше робска дамга.

Той се отпусна, успокои дишането си и попита:

– Какво правиш тук?

Жената вдигна глава с усилие и отново изстена, щом се взря в жълтите му очи. Пълните ѝ устни се разтвориха, но от тях не излезе нито звук. Дъхът свистеше в гърлото ѝ. Фрек раздвижи ръце и крака, колкото да усети тежестта на оковите и отново се обърна към момичето:

– Нищо няма да ти направя.

Тя присви колене към едрите си гърди и промълви:

– Тези очи... Не ми казаха за тях.

– Кой не ти е казал? Кой те изпрати тук?

Жената се сви още повече до стената. Туниката ѝ се надигна и той видя, че под нея не носеше нищо. Завъртя глава и огледа помещението. Стаята беше квадратна с широчина около десетина стъпки. Беше окован на пода до едната стена. Срещу него имаше врата от дебели дъски с малко прозорче с решетки. Ноздрите му се разшириха. Усети далечна миризма на немити тела и гнила слама. Беше сигурен, че се намира в тъмница дълбоко под земята. Чуваше различни звуци, но реши да не им обръща внимание. Отново се обърна към момичето:

– Защо си тук?

За миг помисли, че няма да отговори.

– Изпратиха ме, за да бъда с теб. Казаха ми, че ще осво бодят баща ми, ако успея да забременея – изхлипа момичето.

– Да забременееш?!

– Да – по бузите ѝ затекоха сълзи. – Казаха ми, че иначе ще ме обесят.

Фрек буквално виждаше как по лицето ѝ се борят раздиращи чувства. Тя се разтрепери и с усилие на волята се приближи към него. Едва устоя да не помръдне, когато го докосна.

– Моля те, не ме наранявай!

Опита да се отдръпне, но оковите не му позволиха. В гърлото му отново заклокочи ръмжене. Той го потисна и процеди:

– Това е лудост...

Вратата рязко се отвори и в килията влезе надзирател в лека кожена броня. Момичето се опита да се свие в далечния ъгъл, но стражът я хвана за косата и я повлече навън. Фрек се надигна и извика:

– Пусни я! Пусни я и ела при мен!

Пазачът не му обърна внимание, издърпа младата жена навън и затръшна тежката врата. В осветения от фенери коридор отекнаха отчаяни писъци.

Фрек затвори очи. Мислите му препускаха като обезумели. Пое дълбоко дъх. Съзнанието му се изпразни. Сетивата му се изостриха. Можеше да подуши всяко стръкче слама, можеше да чуе приглушения шепот от далеч на килия, можеше да усети присъствието на надзирателите надолу по осветения коридор. Концентрира се в силните удари на сърцето си, както баща му го бе учил преди години. За миг имаше чувството, че се издига, след това рязко натеза и се прилепи плътно до камъка под себе си. Тогава започна да се превръща. Ноктите му се издължиха и потъмняха, гъста козина изби по цялото му тяло, мускулите му се напрегнаха и изпънаха веригите до скъсване, силна болка разкъса челюстта му, когато зъбите му се заостриха, черепът му се заогъва. Тялото му се изви в дъга и той нададе оглушителен вой. Пригответи се да освободи животното в себе си.

Тогава надуши слабата кисела миризма от веригите. С някакво късче на разума си усети, че вратата отново се отваря. Някой застана до него и го удари с нещо тънко и твърдо. Изгарящи тръпки го вкочаниха и Фрек застина. Напрегна всичките си сили да довърши превръщането, но вторият удар отново го прати в мрака.

В тясната килия времето не съществуваше. Той се пробуждаше от време на време от отварянето на вратата и от тежестта на нечие тяло върху себе си. Във всеки миг на полусъзнание Фрек опитваше да се превърне, но магията, вложена

във веригите, го поразяваше с невидимите си удари и той отново припадеше. При едно от пробужданията намери до себе си глинена купа с вода и я изгълта на един дъх, след което отново се отпусна на студения камък. Може би бе имало и храна, тъй като не изпитваше глад, когато можеше да го осъзнае, но не помнеше. Не знаеше колко пъти се беше отваряла вратата, колко пъти го бяха удряли, колко робини го бяха възсядали. Всичко се свеждаше до мрак и полумрак, отчаяни опити да разкъса оковите, да се превърне и да се отдаде на инстинктите си за кръв и смъртни писъци, съзнание и несвяст. Накъсаните му сънища и мисли се насочваха неизменно към глутницата, към роднините му. Надяваше се да са успели да избягат и да са в безопасност. Спомняше си невръстната си сестра, която едва наскоро бе открила какво представлява, и се молеше на всички богове братята му и родителите му да са я защитили и спасили. Някаква част от него непрестанно се опитваше да разбере защо му причиняват всичко това, защо са го залови ли, защо пращат нещастните жени при него, а просто не го убият и да се свърши. Чувал беше десетки истории за такива като него, избити просто заради това, което са. Искаше и с него да направят това. Но повече искаше да се превърне...

Събуди се от задушлива миризма на магия. Беше му твърде позната и още преди да отвори очи, знаеше кого ще види в килията.

Магьосникът седеше на обикновен стол без облегалка. Беше се навел и опрял брадичка на сплетените си пръсти. Фрек погледна вратата и ивицата светлина. От коридора не долитаха никакви звуци. Долови присъствието на двама стражи отпред, но иначе като че ли нямаше никой друг. Сякаш другите килии бяха празни.

Притвори клепачи. Вълкът в него се пробуди и се приготви да излезе на свобода. Магьосникът промълви:

– По-добре не се опитвай.

Фрек се отпусна и го погледна. Мъжът продължи:

– Магията, която вложих във веригите, няма да ти позволи да го направиш, така че не се опитвай. Искам да поговорим, а нямам намерение отново да те чакам да се свестиш.

– Какво искаш от мен?

Магьосникът го изгледа изпод гъстите си вежди:

– Ти наистина си интересен екземпляр. Досега не бях попадал на такъв.

– Каж ми какво искаш от мен или просто ме убий и да се свършва.

Мъжът поклати глава:

– Не искам да те убивам.

Фрек изръмжа:

– Нали това правите с нас?

Магьосникът поклати глава:

– Не, вълко. Убиваме ви в краен случай. Убиваме ви, когато разберем, че няма друг начин.

– Тогава какво искаш от мен?

Магьосникът замълча. Фрек се взря в тъмните му присви ти очи, опитвайки се да отгатне мислите му. Лицето му не изразяваше никакви емоции и носеше безвременните черти, за които беше чувал. В селото му никога не бяха идвали заклинатели и той знаеше за тях само от историите, разказвани от пътуващите търговци. Мъжът изглеждаше съвсем обикновен, като се изключеше невъзможното му изражение, но Фрек усещаше безмерната сила и несломимата воля в този пронизващ поглед.

Лека усмивка плъзна по тънките устни:

– С теб си приличаме. Ние също сме твърде малко и по тази причина сме толкова ценни. Също като вас. Обаче никой обикновен човек не може да залови такъв като мен. И това е разликата между нас.

Фрек също се насили да се усмихне:

– Мен не ме залови обикновен човек.

– Така е – кимна магьосникът. – Заради това си ми толкова интересен. Рядко се налага Ловците да се нуждаят от услугите ми, а ти се оказва твърде трудна плячка. Все пак, успях да те хвана.

– За какво? Какво искаш от мен?

Магьосникът се изправи и наклони глава:

– Само едно – да се отдадеш на инстинктите си.

Фрек се разсмя:

– Тогава освободи магията си.

– О, не, вълко. Не искам тези инстинкти. Дори и да те освободя, ти няма да успееш да ме убиеш и да ме разкъсаш. Твърде силен съм за теб. Баща ти се опита да докаже обратното, но не успя – забелязал ужасения златен поглед, магьосникът кимна: – Да, убихме го седмица преди да те хванем. Знаем, че ти беше баща. Тази сребриста козина не се среща често. И за да те успокоя, все още не сме хванали никой от останалите.

Превъплъщениецът се задъха. Ярки спомени пробягаха през мислите му – баща му, който го учеше да се бие с нож, да лови риба, да се превръща, да дебне плячката в гората. Баща му, водачът на глутницата, беше мъртъв.

Стисна юмруци и процеди:

– Ще те убия.

Магьосникът се наведе напред:

– Сигурен съм в това, стига да можеш, но не смятам да ти дам такава възможност. Питаш ме какво искам от теб. Аз, вълко, съм наемник. Ако питаш мен, ти и всички като теб трябва да изчезнете от лицето на земята. Човечеството е изтърпяло твърде много, за да се бори и с такива като вас. Вие сте плод на безумията на онези, които са живели преди хиляда години с техните опити и изследвания. Никой човек не бива да разполага със силата на боговете. Виждам, че не знаеш за какво ти говоря, но съм сигурен, че си попадал на останки от техните сгради, от техните съоръжения. Не можем дори да си представим какво са успели да постигнат. Нашите предци, в стремежа си да се превърнат в пълновластни господари на всичко живо и неживо, са се самоунищожили. За добро или зло, ние сме оцелели.

Фрек не помръдваше. Магьосникът го изгледа и продължи:

– О, да, знам какво си мислиш. Аз и малкото останали магьосници също сме продукт на болния човешки гений, но ние се опитваме да запазим и малкото останало, за да съградим нещо по-добро. И в това бъдеще няма място за неконтролируеми зверове като теб. Затова искаме твоите инстинкти. Искаме твоите деца.

Превъплъщениецът прошепна:

– Деца...

– Да, деца. Животното има два инстинкта – да убива и да се размножава. От теб искаме твоите деца, а от тях искаме да убиват.

Фрек се отпусна и се загледа в сивия таван. Магьосникът се изправи и се приближи към него:

– Не ме разбираш, но не съм и очаквал. Най-добре да ти покажа. Мисля, че си твърде ценен екземпляр, дори и само заради това, че отделих толкова време и усилия, за да те заловя. – Обърна се към вратата и извика, – Пазачи!

Едър мъж влезе в килията. Държеше къса стоманена пръчка, по която пробяваха сини искри. Магьосникът махна към Фрек:

– Вдигнете го и го доведете в кулата! Оставете му оковите. Не искам да докладвам пред императора за поредните невнимателни войници.

Мъжът излезе в коридора. След малко се върна, следван от още трима пазачи. Бяха силни мъже в кожени брони и всеки носеше просветваща палка. Магьосникът ги огледа изпод вежди и мина между тях. Надзирателите откачиха веригите от халките, забити в пода, и след това свързаха дебелите гривни на ръцете и краката. Фрек се остави да го изправят. Извисяваше се над тях и беше сигурен, че може да се справи с всички, но знаеше и какво го чака, в случай че някой успее да го удари. Освен това нямаше представа как ще се освободи от

магическите окови. Само ако можеше да се превърне...

Поведоха го по коридора между подобни тежки врати. Зад някои от тях се чуваха стонове, проклетия и молби. Повечето бяха тихи, но той усещаше присъствие. Повечето килии бяха заети и Фрек подозираше, че всички затворници в този коридор са превъплъщенци.

Минаха през нисък проход, който го накара да се превие на две. Опита се да брои крачките до изхода, мержелеещ се напред, но доскоро неподвижните му мускули запищяха от болка и той се съсредоточи върху това да не издаде слабостта си. Изкачиха се по стръмна рампа и излязоха в тесен вътрешен двор. Звучите на външния свят го удариха като с таран. Фрек залитна. Веригата на краката му се усуква, спъна се и падна на колене. Надушваше стотици хора зад високите стени. Чуваше стъпки, гласове, тук-там тих смях, чукове и звън на оръжия. Долетя тихо скимтене, последвано от животински рев. Превъплъщениецът залитна. Имаше и други като него. И те умираха.

Пазачите го вдигнаха на крака и го бутнаха напред. Минаха под груба арка и тръгнаха по вити стъпала. Беше изгубил представа за изминатото разстояние, когато изведнъж се озоваха пред врата, обкована с лъскав метал. Единият тъмничар почука, изчака приглушения отговор и отвори. Тежък ритник запрати Фрек навътре. Вратата се затръшна след него.

Стаята беше кръгла и празна с изключение на голяма маса и два груби стола. На пода имаше килим, изтърган от безброй стъпала. Десетина прозореца пропускаха ярката слънчева светлина. Магьосникът стоеше пред един от тях и гледаше навън. Фрек понечи да тръгне към него, но го спря тих стон. Близо до вратата лежеше жена. Ръце те ѝ бяха оковани и тя очевидно беше в безсъзнание, но потреперваше. Фрек изгледа магьосника:

– Друга робиня?

Той не отговори. Превъплъщениецът изръмжа:

– Къде е предишната?

Магьосникът се обърна и се усмихна:

– Предишната? Пратихме цяла дузина при теб, вълко, и нито една от тях не успя да направи това, което трябваше.

– Какво се случи с тях?

Заклинателят сви рамене:

– Господарите им отговарят за тях. Сигурно са ги обесили. – Не отделяше очите си от неговите. – Така или иначе бяха предопределени да умрат, независимо дали бяха забременели, или не.

– Да умрат...

– Не знаеш ли, вълко? Не знаеш ли, че всяка обикновена жена умира при раждане на изчадие като теб?

– Ти, братята и сестра ти сте рядко срещано явление – продължи той. – Знаеш ли защо? Защото много рядко се раждат женски. От много време в Братството се опитваме да разберем защо е така, но не можем, така че просто трябва да го приемем. Повечето пъти някой като теб си ляга с нормална жена, което я обрича на сигурна смърт. Само вашите женски успяват да оцелеят и то не винаги. А твоята майка е родила пет деца и все още е жива. Това е една от причините да си ни толкова ценен. Графът искаше да те екзекутираме, след като прибрахме последната робиня. Все пак императорът има думата и тя е, че всеки заловен трябва да остави дете, преди да умре.

Фрек сви юмруци:

– Защо искате деца от мен? Каза, че искате да убиват...

– О, да, искаме да убиват. – Магьосникът махна с ръка. – Приближи се и погледни през прозореца.

Фрек пристъпи до него. Замисли се дали да не прехвърли веригата през врата му и да го удуши, но той беше твърде спокоен, което означаваше, че беше взел мерки. Още усещаше смътната болка от магията в оковите и стоманената палка на тъмничаря. Опита се да забрави надигналата се жажда за кръв и се наведе над каменния перваз.

Прозорецът гледаше към тренировъчна площадка, оградена с висока каменна стена. По нея обикаляха часо ви със заредени арбалети. И гледаха не извън стени те, а към двора. Сред облаци прах тренираха десет ки млади мъже. Всички бяха голи с изключение на къси препаски около слабините. Биеха се с притъпени мечове и копия, но Фрек бързо осъзна, че това не са основните им оръжия. Мъж, покрит с броня от глава до пети, който стоеше на издигната платформа, изкрещя и трениращите спряха на място. Като че ли изведнъж пространството се огъна и миг след това въздухът закънтя от животински резове. Огромни вълци нападаха няколко гигантски мечки. Върху тях се спускаха орли и черни змии се извиваха по отъпканата пръст. Мечовете и копията лежаха захвърлени. Мъжете се бяха превърнали. Просветваха жълти и червени очи, блестяха зъби и нокти, хвърчаха пера и валма козина. Пръскаше кръв.

Бронираният воин изкрещя отново и превъплъщенците се върнаха към човешкия си облик. Мнозина лежаха тежко ранени, други куцаха между тях и притискаха раните им. От скрит вход се появиха лечители, охранявани от отряд войници, въоръжени със стоманени палки. Лечителите се заеха с най-тежко пострадалите. А другите взеха хвърлените оръжия и продължиха тренировката.

Фрек се обърна рязко към магьосника:

– Вие сте животни.

Той отметна глава и избухна в смях:

– Ти ме наричаш животно?! Ти, който си като всички онези там, долу? Ти си грешка на природата, но, трябва да призная, полезна грешка. Всички, които виждаш, са родени тук в крепостта, отгледани и обучени. Всички, които виждаш, ще влязат в специална част от имперската армия.

Дъхът на Фрек заседна в гърлото му:

– Правите всичко това, за да обучавате войници за армията?

– Не войници – поклати глава магьосникът, като не спираше да се смее. – Твоят вид трябва да изчезне и императорът реши, че най-добрият начин за това е да ви превърне в машини за убиване. Твоят вид, вълко, ще помогне на императора да разшири владенията си. Или напълно ще изчезне, което аз лично... – той махна с ръка. – Ха, ето, че тя се разбужда.

Фрек погледна свитата жена. Беше се облегла на стената. Ръцете ѝ лежах в скута ѝ. Бедрата ѝ потреперваха. Дишаше тежко и накъсано. Гъстата ѝ коса скриваше лицето. Между кичурите проблясваха две жълти очи.

Фрек извика:

– Тя е превъплъщениец!

– О, да – каза магьосникът. – Опитавме с жени, но ти си неподатлив на техните, хм, прелести. Затова решихме да се лишим от една от нашите женски. Както казах, ти си твърде ценен екземпляр.

Жената изстена и рязко изви гръб. Ръцете ѝ пролазиха между краката.

– Какво...

Магьосникът го изгледа:

– В Братството сътворихме заклинание, което действа на женски, но необяснимо защо не работи върху мъжкарите. Но пък вие нямате нужда от магия. В крайна сметка вие сте чисти инстинкти.

Фрек поклати глава и отстъпи назад:

– Няма да го направя.

– О, знам, че ще го направиш. Дори ще ти помогна за това. Няма да можеш да ме нараниш, но ще направиш всичко останало.

Магьосникът вдигна ръка. Намръщи се и устните му замърдаха беззвучно. Оковите издрънчаха на пода.

Жената дори не осъзна, че е свободна. Златните ѝ очи не се отделяха от Фрек и излъчваха неустоима подкана.

Той се поколеба, след което с все сила се обърна към онова тайно кътче в ду-

шата си. Звярът в него нададе неистов вой. Кожата му загрубя и се покри с гъста козина. Тялото му натежа, крайниците му се издължиха. Челюстта му изпращя. Остри зъби разкъсаха устните му. Болката беше далечна и едва доловима. Фрек падна напред и стъпи на четири лапи. Размаха опашка и заби нокти в камъка. Миризмата на женската го връхлетя. Ноздрите му се издуха. Вдигна глава и зави.

Заклинателят се размърда до него:

– Точно така, вълко. Тя е твоя.

Жената се превръщаше. Превъплъщениецът пристъпи към нея. Животното предвкушваше насладата. Кръвта забушува във вените му. Човекът крещеше неистово. Спря и погледна магьосника. Той стоеше до прозореца и напрегнато наблюдаваше. В погледа му искреше нечовешки интерес.

Фрек понечи да се обърне към женската, когато нещо в него сякаш се скъса. Съзнанието му се изчисти и той спря. Прикова заклинателя с очи. Усети несигурността и прииждащия страх и оголи зъби във вълчо подобие на усмивка. Езикът му не беше приспособен за това, но думите излязоха с гърлено ръмжене:

– Искаш инстинкти, магьоснико. Искаш инстинкти за размножаване и смърт. Но забравяш един друг инстинкт.

Огромният вълк се завъртя, приклепна и скочи през прозореца. Докато летише към далечната земя, чу силен вой и писък от върха на кулата. Писък, изпълнен с ужас и отчаяние.

СИНЪТ НА ДРАКОНА

Рея се събуди и бързо се изправи. Едва доловимият шум на вятъра бе пронизал съзнанието ѝ и я изтръгна от съня. Наметна ефирното си, леко като перце наме тало и с бързи крачки излезе от спалнята. Нежният плат, тъкан преди столетия от елфическите майстори на платното, шумолеше около бедрата ѝ, докато забързано вървеше към стаята на сина си. Стигна до вратата и леко я натисна. Тънкото дърво безшумно се плъзна назад, разкривайки малко помещение, в което нямаше никакви други мебели освен тясно легло, маса и стол. Стените бяха голи. Нямаше нито картини, нито разноцветни завеси, които бяха типични за жилищата на горските обитатели. За хиляден път въздъхна, замислена колко различен бе синът ѝ.

– Ти наистина си син на баща си... – въздъхна тя.

Леглото беше празно.

Нова тежка въздишка се отрони от гърдите ѝ. Дори и в лапите на съня бе доловила тихото плющене, бе се събудила и почти тичешком премина по коридора, но синът ѝ бе по-бърз. Много по-бърз. За това кратко време бе успял да изчезне като дух от дома им.

Затвори вратата и се насочи към терасата, опасваща цялото им жилище, намиращо се в короната на вековен дъб. Изумрудено зелените ѝ очи – отличителен признак на расата ѝ – бързо минаха през смълчания град. Последните остатъци от народа ѝ бяха потънали в успокояващите прегръдки на съня. Само по защитните стени, изградени от дървета, непознати по тези краища, имаше светлини, издаващи стражите, които неуморно крачеха напред-назад, взирайки се в непрогледния мрак на гората. Войните бяха свършили. Последният Пакт на Расите бе подписан преди години, но вековете враждебност бяха предизвикали непреодолими промени. Въпреки мира, елфите не можеха да се отърсят от напрегатата бдителност и враждебността към другите раси. Кралете бяха разделили териториите и затвърдили властта си, но светът никога нямаше да бъде същият. Рея дори и не предполагаше колко скоро реалността щеше да направи нов скок и да се превърне в нещо ново и непознато. Нещо, за което синът ѝ бе роден.

Островърхите ѝ уши потрепнаха и тя вдигна глава. Не беше звук, а по-скоро докосване. Бе сигурна, че синът ѝ е някъде там горе. Някъде над преплетените клони на дърветата, реещ се под звездите. И че не е сам.

Остра болка прониза гърдите и съзнанието ѝ. Сърцето ѝ ускори ритма си. По бузите ѝ се търкулнаха горещи сълзи. Болезнени спомени нахлуха като неканени

и нежелани гости. Спомени за младост, за смях, за сълзи, за щастие. Спомени за допира на неземната му ръка. Спомени за изгарящия му поглед, проникващ в душата ѝ. Спомени за прекрасни мигове, прекарани сред облаците. Спомени за поляни, огрени от слънцето и огласяни от стонове на техния екстаз. Спомени за него. Спомени за безвъзвратна загуба.

– Поне ти ми остана, сине. Поне ти ми остана – прошепна Рея и бавно се върна в дома си. Метна наметалото на облегалката на близкия стол и се отпусна на мекото легло. Зарови лице във възглавницата, а сълзите ѝ чертаеха горещи бразди в плата. Клонките и листата, от които бе изплетено леглото, се издигнаха и я прегърнаха, опитвайки се да облекчат мъката ѝ. Тялото ѝ потръпваше, докато Рея се унасяше в неспокоен сън, изпъстрен със спомени.

Алвиан се взираше към покрива от свежи листа, докато отблясъците, хвърляни от луната по сребърните люспи, се стопиха в нощта и звукът от плющенето на огромните криле заглъхна между дърветата. Влезе в коридора и се насочи към спалнята на майка си. Не издаваше нито звук. Дори и въздухът не помръдваше от движенията му. Стройното му слабо тяло като че ли се придвижваше в други измерения. Единствено клонките и листата реагираха на присъствието му, като се навеждаха в смирен поклон, докато минаваше край тях.

Влезе в стаята и се приближи до леглото ѝ. Постоя за момент, загледан в обичното лице. Очите ѝ бяха затворени. Клепачите ѝ бяха здраво стиснати, като че ли не искаше да вижда нещо, което все пак бе нахлуло в съзнанието ѝ. Бузите ѝ бяха все още мокри от сълзи. Майка му спеше, легнала на една страна, присвила колене към гърдите си като дете, ужасено от мисълта да остане само в мрака. Или като жена, която вече е познала самотата и на която бяха останали само мъчителните спомени.

Алвиан въздъхна и леко отмести дъбовото листо, спотаило се нежно върху на челото ѝ. Наведе се и я целуна:

– Той не те е забравил, майко. И никога няма да те забрави.

Отново върна листото на мястото му, зави я с тънката завивка, изплетена от свежа трева, и тръгна към стаята си. В душата му бушуваха противоречиви чувства. Изпитваше мъка, гледайки майка си, обляна в сълзи. Знаеше какво ѝ причинява всеки път, когато се среща с него. Знаеше колко много обича тя неземния му баща. Но... Все още усещаше невъобразимото щастие да се носи под студените звезди, а под него да се разстила потъналият в мрак свят. Като че ли вятърът все още брулеше лицето му и развяваше косата му.

Ръцете му леко се свиваха и отпусаха, помнеха допира на грубите, но прекрасни люспи на баща му. Ноздрите му все още бяха пропити с едва доловимия дъх на канела и неопределимата миризма на съществуване, непринадлежащо на този твърде млад и слаб за него свят. Сърцето му изгаряше от чувствата, които се разбиваха във вълнолома на душата му. Изпитваше любов, възхищение, сила, но най-вече, докато се носеше сред облаците, се чувстваше завършен.

Излезе отново на терасата и се загледа в нощта, а съзнанието му се зарея към други непознати светове, които го викаха с неустоимите си гласове.

Тея вървеше между пищните къщи, изградени в живите дървета на Свещената гора, като едва се сдържа ше да не ускори крачка и накрая да затича. По красивото ѝ лице не пробягваха никакви емоции. Беше добре възпитана и като всеки елф почти никога не показваше чувствата си. Единствено връхчетата на острите ѝ уши потрепваха от време навреме, издавайки вълнението, което пулсираше в младото ѝ тяло. Вървеше бавно, придържайки с лявата си ръка края на наметалото, изтъкано от есенни листа. Кимваше на познати и непознати, които се заглеждаха в нея. Осъзнаваше, че е красива дори според представите на горския народ, и това я караше да се чувства горда. Брадичката ѝ бе високо вдигната и слънчевите лъчи, промушващи се през свежите листа, осветяваха гладката ѝ кожа, като ѝ придаваха удивителен блясък. Походката ѝ бе продължение на движенията на цялото ѝ тяло – гъвкава, грациозна и изкусителна. По безизразните лица на елфите, минаващи покрай нея, за миг пробягваха похот и сдържана страст и това я правеше щастлива. Най-вече защото никой нямаше да получи толкова желаната наслада. Освен него.

Мисълта за него накара лицето ѝ да пламне и тя я изтика в дъното на съзнанието си. С всеки изминал ден ѝ ставаше все по-трудно да го прави. Любовта проникваше все по-дълбоко в душата ѝ. На моменти така я завладяваше, че въображението ѝ се впускаше в немирните си игри, като извикваше картините, които караха цялото ѝ съществуване да пулсира. Картини на щастие дори и само от близостта с него. Мислите ѝ рисуваха чертите му – изострени и студени дори според елфическите представи и смекчаващи се само пред нея и майка му. Искри на ревност проблясваха в сърцето ѝ, но тя бързо ги изгасяше, казвайки си, че не трябва да се дразни от обичта му към Рея. Все пак му беше майка. А и Тея знаеше, че бе спечелила любовта му. Преливаше от радост дори само като го зърнеше, извисяващ се над всички и открояващ се не толкова заради бялата си коса, а заради усещането за нещо, което не принадлежеше на този свят. Тази мисъл я накара да смръщи деликатните си вежди. Това негово излъчване, тази

аура, която витаеше около него, тя бе сигурна, че е свързана с баща му. Бащата, който бе обгърнат от тайнственост. Беше чувала слухове за него, които с времето се бяха превърнали в легенди. Майка бе разказвала как преди векове сред тях дошъл необикновен представител на рода им и само след една разкошна вечеря с Краля бил приет в двореца му. Пришълецът бил мрачен и мълчалив, като че ли непрестанно обвит в сенки, скриващи истинската му самоличност. Не допускат никого до себе си освен Краля на елфите. И Рея, разбира се. Никой не знаеше каква бе причината да се срещнат и от скритите им срещи да се роди синът им. Никой не знаеше нито откъде идвал странникът, нито какво го бе довело сред тях. Никой не знаеше защо толкова се отличавал от останалите елфи, дори и от родственците им, живеещи в Сенчестите гори, въпреки че приличал повече на тях. Разказваха само как този тайнствен гост се бе превърнал в герой по време на Великата битка. Говореха за невъобразимите му способности и за това как спасил последните остатъци от вида им. Тея се съмняваше това да е истина. Все пак времената на героите живееха единствено в полузабравените митове от древността, но знаеше, че има нещо в младежа, който без каквито и да бе усилия бе завладял непокорното младо сърце. Младежът, син на онзи мистериозен странник.

Звънът на гонга, окачен на главния вход на града, я изтръгна от мислите ѝ. Забави крачка, любопитна да види кой пристига. Златният гонг биеше само в случай на посетители от други раси или по време на война, но звукът му сега бе нежен и мелодичен, а не онзи гибелен тътен, който тя помнеше от детските си години, когато Санктууд ехтеше от удари на оръжия, пращане на пожари и писъци на умиращи елфи. Сега пристигаха гости.

Въпреки нетърпението си да стигне до реката и да се срещне с него, спря и се загледа надолу по Главната улица.

Между полираните крила на огромната порта се появиха двайсетина ездачи. С острото си зрение веднага разбра, че са по-ниски от горския народ и че нямаха най-отличителния за елфите белег. Ушите им бяха малки и обли, грозно прилепени назад. Новодошлите бяха хора и Тея смръщи нос, долавяйки миризмата на пот, кожа и коне. Водачът на групата носеше жълтото знаме с герба на крал Крейвън, а под големия флаг бе вързан по-малък, бял, символ на мирните им намерения. Водачът не се различаваше по нищо от спътниците си освен по златните инкрустации по доспехите. Хората забавиха хода на конете си, любопитно оглеждайки шпалира от елфически стражи, които сякаш се бяха появили от нищото и държаха копията си високо вдигнати, поздравявайки гостите.

Тея поклати глава и отново тръгна към брега на реката. Този път с по-бързи

крачки. Тук нямаше кой да забележи нетърпението и вълнението ѝ. Искаше да разбере кои са новодошлите и по каква причина идват в града им, но още по-силно бе желанието да зърне толкова обичаното лице и да зарови лице в силната му прегръдка.

Алвиан седеше на голям камък, надвесен над спокойните води на реката. Тъмните ѝ води искряха на слънчевите лъчи и хвърляха игриви зайчета по сенчестите стволове на двата бряга. От време на време синкави риби подскачаха над повърхността, улисани да ловят насекоми. Голяма костенурка лениво плуваше по течението. Не се чуваше никакъв друг звук освен тихото пляскане на водата по камъните и приглушените птичи песни, носещи се от гората.

Тея облегна ръка на близкото дърво и се загледа в своя любим. Зелените ѝ очи преливаха от обожание и възхита. Погледът ѝ попиваше всяка негова черта, всеки негов белег. Сърцето ѝ бясно запрепуска в гърдите, а от корема ѝ по цялото тяло плъзна приятна топлина. Въздъхна, леко разтворила пълните си устни. Обичаше го, неописуемо много го обичаше.

Беше висок, по-висок от всеки друг елф. Бе се отпуснал на камъка, който сякаш бе приел формата на слабото му тяло. Носеше обичайните си черни дрехи – панталони, затъкнати във високите ботуши, туника и дълго наметало, разстилащо се зад гърба му. На фона на тъмния плат бялата му коса се открояваше още по-ярко. Спускаше се по раменете му като лавина.

За миг бе забравила дори да диша, омагьосана от неземното му излъчване. Около него витаеше нещо, което като че ли караше дърветата да се привеждат за лек поклон. Нещо, заради което водите на реката се отклоняваха от вековния си маршрут само за да минат по-близо до токовете на ботушите му. Нещо, което сякаш спираше самото време. Не знаеше какво бе то, но и не я интересуваше особено. Знаеше, че безумно го обича, както и той нея, и че може да прекара цяла вечност дори и само да го съзерцава. Разбира се, щеше да е доволна на това, ако не можеше да бъде в обятията му.

Изправи се и хукна към него. Наметалото ѝ се изплъзна и плавно се разстла върху високата трева зад гърба ѝ, разкривайки голото ѝ тяло. Докато тичаше, вълните на възбудата забушуваха сякаш в самата ѝ същност. От устните ѝ се изтръгваха тихи стенания. Беше почти до него, като си даваше сметка, че не контролира напълно движенията си, когато той светкавично се обърна. Лицето му грейна от щастлива усмивка. Слабите му, но удивително силни ръце я посрещнаха в толкова жадуваната прегръдка. Тея вдигна глава и се гмурна в очите му. Тези толкова сини очи, в които сякаш се таеше самата тайна на съществуването. Алвиан леко се приведе и двамата се сляха в целувка, която само влюбените

младежи познаваха и която щеше да пари по устните им до края на времето.

Алвиан взе рога си с вино и излезе навън. Не понасяше какофонията от звуци, създавана от десетки гласове, говорещи сякаш нарочно пронизително високо. Всеки искаше да бъде чул. Всеки жадуваше за внимание. Не понасяше и тежките миризми на всевъзможни ястия, напитки и тютюни, донесени от всички кътчета на света. Но най-вече не понасяше погледите на новодошлите.

Кралят бе посрещнал отряда човешки бойци като близки приятели. След краткото приветствие се бе разпоредил да бъдат настанени в пищните домове на най-заможните сред елфите. След това беше раздал заповедите си за организирането на тържествена вечеря в чест на новодошлите.

Малко след залез слънце майка му бе излязла до него на терасата:

– Трябва да се приготвим за вечерята. Получихме покана лично от Краля да присъстваме.

Алвиан се бе обърнал към нея с едва видимо раздражение в леко скосените си лазурно сини очи:

– Не мога ли да пропусна вечерята, майко? Знаеш много добре как се чувстввам на подобни места.

Рея беше поклатила глава:

– Ще е неучтиво от наша страна, ако не приемем поканата, Алвиан, знаеш го много добре.

– Но ти отиди.

– Знаеш, че ако ти не си с мен, аз също няма да съм там.

Алвиан прегърна нежно майка си и я целуна по челото. След това облече традиционните си черни дрехи и се упъти към малкия, но великолепен дворец на Краля.

Сега, след няколко часа усилия да стои сред останалите, с нетърпение излезе в чистия и притегателен мрак отвън. По тялото му сякаш още пареха изпитателните човешки погледи. Знаеше какво са отговорили на въпроса по каква причина са решили да посетят Санктууд. Били ловен отряд, изпратен към Сенчестите гори, да ограничи броя на черните вълци, които напоследък създавали грижи на пограничните села. Още в мига, в който Алвиан се бе появил в залата, тъмните им очи се бяха насочили към него. От дете знаеше, че се различава от останалите представители на рода си. От съвсем малък виждаше, че е различен и с годините бе привикнал към любопитството и скритата неприязън на събратята си. Но тези погледи... Те изразяваха нещо

друго освен почуда, породена от необичайно високия му ръст, бялата коса и сините очи. В тези погледи се таеше някакво знание. Сякаш тези пришълци подозираха кой бе той всъщност.

Алвиан тръсна глава. Беше невъзможно да знаят нещо за произхода му. Единствено Кралят и майка му знаеха какво точно представлява. Дори Тея нямаше представа, че се бе влюбила в същество, много по-различно от самата нея. И, ако зависеше от него, никога нямаше да разбере. Но тези хора...

С усилие пропъди тревожните мисли. За последен път си каза, че те няма откъде да са научили кой бе баща му. Леко се усмихна при тази мисъл. Нямаше търпение отново да се срещне с него. Срещите им бяха тайни, под прикритието на нощта. Но винаги бяха прекрасни. Искаше отново да полети. Искаше отново да бъде свободен, а не прикован към земята като...

– Имаш ли нещо против да постоя с теб? – Дълбокият глас го накара рязко да се обърне.

За миг и двамата изпитателно се оглеждаха. Алвиан бе скрит от нощта, като само косата и очите му проблясваха с прозрачна светлина. Човекът се намираше точно под един от фенерите до вратата. Лъскавият му нагръдник блестеше, прорязан от златните инкрустации. Кестенявата му коса се спускаше по раменете, пристегната със златиста лента на челото. Суровото му лице бе потънало в сенки, които му придаваха вид на череп.

– Не – тихо изрече елфът и водачът на човешкия отряд се приближи до него, протягайки рога си за поздрав. Алвиан кимна, без да откъсва поглед от тъмните очи и отпи от виното си.

Човекът застана до него, загледан над короните на дърветата, сред които тук-там проблясваха бледи светлинки от домовете на горския народ:

– Хубаво е тук. Спокойно. Искане ми се и аз да живея в подобен дом, а не в каменните грамади на нашите градове.

Алвиан мълчеше. Усещаше хвърляните от време на време любопитни погледи, но лицето му не трепваше. Тялото му постепенно се отпусна от завладялото го по-рано напрежение. Като че ли внезапно кръвта във вените му бе заменена от студена вода, изтикваща всяка емоция на заден план.

Човекът помълча, отпи отново и продължи:

– Минаваме оттук, за да разберем дали и вие сте чули нещо за скорошните набези на черните вълци, но предполагам ти вече си го разбрал.

– Да, знам. Но мисля, че подобна информация не е стигала до нас.

Човекът кимна:

– Вашият Крал каза същото. Което е странно, защото узнахме, че и джу-

джетата имат проблеми със зверовете.

Алвиан леко сви рамене:

– Не сме чували нищо за вълците от Сенчестите гори. Както сигурно знаете, от дълги години не поддържаме връзки с елфите, живеещи там.

– Да, така е. – Водачът отпи отново, леко се оригна и промълви: – А да си чувал нещо за дракони?

С неописуеми усилия Алвиан успя да запази спокойното си непроницаемо изражение. Сърцето му се разбушува като летен ураган и заплашваше да взриви гърдите му, но лицето му не трепна. Единствено очите му леко проблиснаха. Погледна човека до себе си и рече:

– Ако някога е имало дракони, те са изчезнали преди векове от тези земи.

Воинът, стигащ на ръст едва до средата на гърдите му, вдигна глава и сякаш заби тъмните си очи в синия му взор. Гледаха се няколко мига, но за Алвиан те бяха като цяла вечност. Хиляди мисли и чувства заиграха безумен танц в съзнанието му. Ръката му потръпна, като единствено волята му я удържаше да не се стрелне към гърлото на човека. Изпепеляваща ярост като че ли плъзна по кожата му. Нещо, което от момента на раждането му бе заспало в дъното на душата му, изведнъж се събуди. Непознати сили и усещания отекнаха в главата му. Сетивата му се изостриха до краен предел. Виждаше всяка една малка подробност по лицето на човека. Усещаше всяка една миризма, носеща се от него. Усещаше и гнева. Част от съзнание-то му се гърчеше в болезнена изненада от това, което се случваше с него. Елфическото възпитание и сдържаност изведнъж бяха загубили битката с невъобразимата ярост, която го бе обзела. Като че ли тялото му бе само някаква крехка обвивка на нещо много по-могъщо и древно. Нещо, изградено от червените нишки на яростта.

Човекът долови нещо. Инстинктивно се дръпна назад, а на лицето му се изписа почти комично удивление и зараждаща се паника.

Алвиан здраво стисна челюсти, укротявайки силните пристъпи на тялото си да се нахвърли върху воина. За миг дясната му ръка затрепери по-силно. В сините му очи проблесна изгарящ пламък. И в следващия момент го заля ледено спокойствие. Мускулите му се отпуснаха, огънят в зениците му изгасна така, сякаш никога не се бе появявал.

Гласът му беше тих и спокоен:

– Разбира се, стариците още разказват на децата приказките за летящите чудовища. Само това е останало от тях.

Човекът не го изпускаше от поглед. Оглеждаше го така, сякаш очакваше

всеки миг да бъде нападнат. Почти трепереше от напрежение, но все пак успя да изрече:

– Да, при нас също е така. Извини ме – обърна се бързо и с вдървени крачки се насочи към залата и шумното пиршество.

Алвиан постоя за минута, загледан в скования му гръб, след което остави рога си на парапета и бързо се спусна по въжената стълба. Мислите му бяха заети единствено с непознатите чувства, завладели го преди малко. Никога не себе чувствал така. Никога не бе предполагал, че е способен на подобни усещания.

Приземи се меко в тревата и изчезна безшумно между дърветата.

Тя метна плаща на голите си рамене и разсеяно погали Алвиан по гърдите. Той се бе изтегнал на тревата, а погледът му се рееше там, където тя не можеше да проникне. Единственото в него, което я ядосваше и изнервяше, бе това отлитане към непознати места. Напоследък се случваше все по-често. Независимо дали бяха на любимата им поляна край реката, похапваха плодове сред дърветата, или се разхождаха, преплели пръсти, както разговаряха, в един миг той като че ли изчезваше. Да, тялото му оставаше с нея, но мислите му отлитаха нанякъде. Очите му се замъгляваха, по устните му заиграваше едва доловима усмивка. Сякаш виждаше картини, които му носеха невъобразимо удоволствие и които тя не можеше да съзре. Сега, докато тялото му почиваше след прекрасните мигове, в които се сливаха в едно цяло, съзнанието му отново пътуваше в неznайни селения.

Тя наведе глава към него и леко го захапа за ухото. Не реагира. Тя се намръщи и рязко прилепи устни до неговите, разтваряйки ги с език, а ръката ѝ се плъзна по стегнатия му корем по пътя си към слабините. По тялото му премина тръпка и Алвиан страстно отвърна на целувката ѝ. След секунди, които се проточиха като блажена вечност, Тя леко се отдръпна, галейки вътрешната част на бедрото му:

– Пак се беше отнесъл нанякъде.

– Да, извинявай – омагьосващите му сини зеници проблеснаха и тя сякаш за миг видя блед щрих на картините, които той бе съзерцавал. Като че ли за част от секундата зърна небе, изпъстрено с величествени облаци. Но облаци бяха под нея.

Приседна до него, като остави наметалото да падне на тревата. Косата ѝ се спусна свободно по раменете, гъделичкайки гърдите ѝ. Алвиан също се надигна и нежно хвана ръката ѝ, която все повече се доближаваше към слабините му:

– Ще трябва да тръгвам. Кралят е свикал съвещание с човешките воители и държи да присъствам. – Веждите му рязко подскочиха и образуваха триъгълник, забит над очите му. – Не знам защо, но иска да съм там.

Тя се усмихна и отново покри раменете си с ефирното наметало:

– Предполагам, че те викат на всяко едно важно събиение заради това, което баща ти е сторил в миналото.

Алвиан поклати глава:

– Баща ми...

Тя се напрегна. На няколко пъти се бе опитвала да разговаря с него за тайнствения му произход. Знаеха, че баща му беше герой по време на Великата битка и че малко след нея беше изчезнал, без да остави никаква следа. И досега никой не бе чул нищо за него. Говореше се, че е мъртъв, но някои от жителите на Санктууд твърдяха, че е жив и дори че се среща със сина си под прикритието на нощта. Разтвори устни, събрала сили най-после да зададе този въпрос, но Алвиан я изпревари:

– Не знам какво е станало с баща ми. Както знаеш, изчезнал е, преди да се родя. И каквато и да е причината Кралят да ме кани на съвещанието, никак няма да ми е приятно да присъствам.

Елфата се зачуди за момент дали да продължи темата, но бързо се отказа. Прокара ръка през снежнобялата му коса, целуна го в ъгълчето на устните и усмихнато рече:

– Каквато и да е тази причина, очевидно държат на мнението ти и това трябва само да те радва.

Алвиан леко изсумтя, изправи се и бързо се облече. Прегърна я силно, обсипвайки лицето ѝ с целувки, и се обърна към гората.

Тя постоя, загледана в него, докато се скри между дърветата. Още усещаше топлината в слабините си и вълните на удоволствието кръстосваха тялото ѝ. Сърцето ѝ преливаше от любов и възхищение. Лицето ѝ, обичайно застинало в надменна маска, сега грееше от огнените чувства, които бушуваха в нея.

– Откъдето и да идваш, Алвиан, какъвто и да си, бих загинала заради теб.

Докато се обличаше, щастливата усмивка не слизаше от устните ѝ.

Алвиан мина между двамата стражи, облечени в изумрудени доспехи, и влезе в голямата зала на Кралския дом. Предната вечер помещението гъмжеше от пъстроцветни дрехи, излъсканите до блясък стени отразяваха отблясъците на стотиците накити, които елфите толкова много обичаха, таванът, поддържан от изкусно преплетени дъбови клони, ехтеше от

неспирните разговори. Сега изглеждаше огромно и пусто. В центъра му бе сложена кръгла маса, около която се бяха настанили Кралят, наметнат със златотъкания си плащ, водачът на човешкия отряд, двама от спътниците му и десетина елфи, до един носещи отличителните белези на капитани на стражата. Между горските обитатели и хората прелитаха погледи, изпълнени с напрежение, което годините на мир не бяха успели да заличат, но всички се държаха със завидно достойнство.

Белокосият елф седна на близкия стол. Кралят му кимна, вдигна ръка да даде знак тихите разговори да приключат и каза:

– Приветствам всички с добре дошли на това събрание в дома ми. Както вече знаете, нашите скъпи гости, поданици на благородния Крейвън, минават през нашите владения на път към Сенчестите гори. Сред хората все по-често се говорело за зачестилите набези и непознатата жестокост на черните вълци. Свидетели от пограничните райони дори твърдели, че глутници те са станали изключително многобройни. Ние нямаме подобни сведения, но аз съм склонен да се доверя на преценката на Негово Величество Крейвън и съм готов да помогна за ограничаването на тази напаст.

Елфите закимаха одобрително. Водачът на хората се изправи:

– Длъжен съм да изкажа дълбоката си признателност на крал Елдар и всички наши приятели от Санктууд за гостоприемството и предложената помощ – човекът се извърна към Краля и се поклони.

Алвиан заръкопляска заедно със събратята си, без да отделя очи от набития воин. Обноските и думите му бяха признак, че идваше от благороден дом, но имаше нещо в него, което не му даваше мира от първия миг, в който го бе срещнал. Не го виждаше, а по-скоро го долавяше. Сякаш под всички тези любезности и усмивки дълбоко в онзи се таеше нещо друго. Нещо мрачно.

След като човекът отново зае мястото си, Кралят заговори:

– Събрах ви, братя мои, с молбата да изберете най-добрите следотърсачи в нашите редици, които ще се присъединят към човешките воители в похода им срещу черните вълци. Ако някой иска да изкаже аргументи против това, нека да говори свободно – Кралят се вгледа в лицето на всеки един от горските капитани. Всички седяха гордо изправени и кимаха поред. Елдар се усмихна. – В такъв случай оставям на вас да прецените кои рейнджъри да изпратим на север. А теб, Алвиан – зеленият му взор се впи в очите на младежа. За пореден път го заля вълната от напрежение, възхита, едва доловима неприязън. Подобни погледи го спохождаха от самото му раждане. – Теб извиках, защото всички знаем, откъде произлиза родът ти.

Предводителят на човешкия отряд също се втренчи в него. Нито едно мускулче не трепна по лицето на младия елф. В гърдите му се бореха могъщи чувства, но отдавна се бе научил да не дава израз на тази борба.

– Въпреки че нямаме представа откъде дойде твоят баща преди години и накъде замина след Великата битка, ние виждаме рода ти в самия теб. Не таим топли чувства към далечните си братовчеди от Сенчестите гори, но теб приемаме като наш брат. И сега се надявам, че именно ти ще успееш да заведеш човешките ни приятели в Шадоуглейд, за да помолят и Старейшините за помощ срещу вълците.

Желанието да се възпротиви на тази скрита молба или заповед бе неумдържимо. Ръцете му леко трепнаха, устните му се разтвориха. Дъхът му пое пътя си навън, оформяйки протестните думи. Не желаше да заминава. Причината не беше само в Тея. Главната причина бе, че всички се заблуждаваха относно произхода му. И пътуването му до Шадоуглейд ще е напълно безполезно. Словата вече се търкаляха по езика му, когато очите му блеснаха и той здраво стисна челюсти. С неимоверни усилия успя да се усмихне и кимна. Отпусна пръстите си, които се бяха забили в дланите му. Гласът му беше тих и спокоен. Нищо не издаваше вътрешната борба, която се бе разиграла в него:

– Разбира се. Ще помогна, с каквото...

Прекъсна го трясъкът на входната врата. Единият страж влетя в залата, напълно забравил обноските и възпитанието си и промълви:

– Той се върна.

В залата се възцари тишина. За миг присъстващите се бяха втренчили в нахлулия страж. Сянка на недоумение преминаваше през лицата им. Недоумение, което светкавично бързо бе заменено от изненада. Кралят се изправи, събаряйки тежкия си стол, и с бърза крачка се насочи към вратата. Елфите и хората, които все още не разбираха какво се случва, го последваха. Алвиан поседя, загледан след тях. По устните му играеше усмивка, но вътре в него се зараждаше страх. Знаеше много добре кой се бе завърнал, но нямаше представа защо. Не искаше и да мисли за причините, принудили баща му отново да се появи в Санктууд след толкова години мистериозно отсъствие.

– И в коя форма е дошъл... – промълви белокосият елф, изправи се и излезе.

Навън, въпреки че слънцето все още не се беше скрило зад зъберите на планините, под гъстите корони на вековните дървета беше тъмно. От пищните елфически домове, скрити сред клоните, струеше светлина, но площадите и улиците тънеха в тъмнина. Единствено идеално поддържаната поляна пред Кралския дом бе ярко осветена. Десетки сенки се движеха бързо

между дърветата. Новината се бе разпространила със скоростта на горски пожар. Елфи се стичаха от всички краища на града, за да видят новодошлия, да зърнат една легенда. Алвиан опря ръце на парапета на терасата. Голяма част от горските обитатели вече се бяха събрали до Кралския дом. Елфите пристъпваха от крак на крак, оформяйки почти идеален кръг. Невероятното възбуждение и изненада се четяха по лицата им, но сякаш нещо ги задържаше далеч от пришълеца. Като че ли можеше да се усети свръхестественото напрежение, пращящо във въздуха. Забеляза Тея в първите редици, застанала до родителите си, прекрасна и изкустителна както винаги, но погледът му бе привлечен от фигурите в центъра на кръга.

Всеобщата изненада се предаде и на него. Въпреки че никои, дори и майка му, не знаеше какво се бе случило със странния елф, превърнал се в един от митовете на горския народ, той познаваше баща си от най-ранно детство. Рея бе разбрала за срещите им, неистово бе желала отново да прекара дори един-единствен миг с любимия, когото бе загубила, но баща му твърдо отказваше. Не искаше да наранява никого, но не можеше да се бори с желанието си да е със сина си. Алвиан бе разговарял с него, бе научил за идването на Силвър в този свят, придружен от свитата си, бе слушал истории за приказната земя, която бяха напуснали по на пръв поглед чиста случайност. Бе се разхождал с него и бе летял с него. Но никога не го беше виждал в сегашната му форма. Никога не бе зървал чертите, които странстващите певци описваха в безброй песни.

В центъра на кръга, извисявайки се над всички, стоеше създание, което само приличаше на елф. Имаше дълги, заострени уши, стройно тяло и резки черти на лицето, но с това приликите свършваха. Ръстът му надвишаваше дори и най-високите от горски те обитатели. За разлика от типичната им слаба структура, неговите рамене бяха широки, а ръцете му удивително едри. Косата му бе снежнобяла, вързана на висока опашка и все пак спускаща се до кръста му. Гъста бяла брада покриваше горната част на могъщите му гърди. Но най-впечатляващото бяха очите му. Дълбоко скрити под гъсти бели вежди, проблясваха с чистотата на сребро.

Силвър беше прегърнал Рея, която се облягаше на него, а погледът ѝ не слизаше от лицето му, изпълнен с безмерно обожание и болка. Алвиан изстена. Едва сега осъзнаваше какво ѝ беше причинявал. Едва сега разбираше дълбочината и силата на любовта между родите лите му. И неимоверното страдание, което изпитваха, разделени един от друг.

Алвиан слезе по стълбата, виеща се около огромното дъбово стъбло и се

запровира между елфите. Страхът, зародил се в сърцето му, все още не бе изтлял, но любовта и нетърпението бяха взели надмощие. Сега искаше само да излезе пред останалите елфи и да прегърне родителите си. Да ги прегърне за първи път двамата заедно.

Мина покрай Краля, който стоеше сред капитаните си и като всички останали просто съзерцаваше отдавна изгубения си приятел. На рамото му легна нежна ръка, Алвиан се обърна и се озова срещу Тея. Елфата се повдиг на пръсти, целуна го и промълви:

– Иди при баща си, скъпи мой. Иди при него, а след това искам да се запознаем.

Алвиан се усмихна и се обърна към родителите си.

В този миг червен блясък привлече вниманието му. Водачът на човешкия отряд стоеше близо до Краля и изумено се взираше в пръстена върху дясната си ръка. Накитът бе масивен, изкован от чисто злато. В него бе вграден ромбовиден рубин, сграбчен от декоративни смарагдови нокти. Рубинът блестеше с кърваво сияние.

Погледът на човека бавно се отмести от камъка към фигурите в центъра на кръга от светлина. Изумлението гаснеше пред силата на осъзнаването. По грубото лице пробягаха черни сенки, превръщащи го в грозна маска. Отвори уста и изкрещя:

– Убийте го!

Всичко след това се случи с ужасяваща бързина. Векове след тази нощ Алвиан се връщаше в болезнените си спомени, разсъждавайки какво би се случило, ако нещата се бяха развили по друг начин. Дали нещо би се променило, ако бе реагирал навреме. Не знаеше... и никога нямаше да узнае.

Като че ли бяха чакали точно този момент. Хората изскочиха на поляната, разблъсквайки елфите. С бързи движения оформиха кръг. В ръцете им като на магия се появиха тежки арбалети. Тетивите едва задържаха дългите метални стрели. Като един вдигнаха оръжията си и натиснаха спусъците.

Обаче Силвър бе по-бърз. Силно, но нежно блъсна Рея на меката трева. След това започна да се върти. Движенията на тялото му се превърнаха в мъгла. Ръцете му се движеха с невероятна скорост. Наметалото му описваше елипси, които постепенно се сляха в плътна черна спирала. Сред чернотата единствено очите му продължаваха да блестят. Любовта, обожанието и мекотата бяха изчезнали от сребърните зеници. Сега в тях имаше единствено студ.

Алвиан понечи да се нахвърли върху най-близкия от човешките воители, ко-

гато нещо тежко се стовари върху тила му. Ослепително ярки пеперуди се завихриха пред погледа му. Тежко падна на земята. В този миг чу първия писък. Първия от много други, които го съпътстваха във вековете. Стори му се, че Тея изкрещя, но съзнанието му се бореше да остане на поляната пред Кралския дом. Бореше се да се измъкне от мрачната бездна на забравата.

Около него бушуваше хаос. Елфи крещяха и се блъскаха в опита си да избягат от поляната. Усети и разпозна ръката на Тея, но тя бързо изчезна и той дочу протестните ѝ викове, отправени към родителите ѝ. Като че ли капитаните на елфическата стража се опитваха да организират воините си, но не успяваше да разбере нищо от несвързаните крясъци. С неимоверни усилия успя да се завърти с лице към родителите си. Чудовищна болка прониза задната част на главата му. Алвиан стисна зъби, надмогвайки примамливата чернота на безсъзнанието. След това съжеляваше, че не бе припаднал. Съжеляваше, че не бе успял да помогне. Съжеляваше, че бе станал свидетел на смъртта. Смъртта го съпътстваше през целия му почти безкраен живот и той се научи по-късно да живее с нея, но никога не успя да забрави тази първа среща с Черния странник. Така и не можа да я приеме и да се примири с нея.

Вихрушката, създадена от неземните движения на баща му, внезапно утихна. Силвър сякаш се закова на мястото си, а металните стрели лежах в тревата около него. Бе успял да отблъсне първия залп. Хората зареждаха арбалетите, трескаво навивайки механизмите. Опитваха се да се концентрират единствено в действията си, но очите им непрестанно подскачаха към създаването пред тях. От гърлото на Силвър се изтръгна ръмжене, което не принадлежеше на този свят. Ръмжене, идващо от друго измерение на реалността. Очите му блеснаха като сребърни пламъци и той отново се задвижи. Алвиан познаваше баща си. Знаеше какви умения и сили притежава. Но никога не бе предполагал, че е способен на такава бързина. Белобрадият елф като че ли не се движеше по земята. Тялото му се бе превърнало в силует, изплетен от мрака на дрехите и белотата на косата му. Мяташе се между хората и те падаха като покосени от мълнии. За секунди десетина от мъжете се строполиха мъртви. Повечето не успяха дори да изкрещят. Не се съпротивляваха. Не можеха да се опълчат срещу дивата ярост, носеща смърт.

Нечии крака, покрити с лъскава стомана, прекрачиха през младия елф. Златни инкрустации проблеснаха пред погледа му. Алвиан понечи да се надигне, но нов взрив на болка го запрата на тревата.

Водачът на хората вдигна арбалета си. Не забелязваше смъртта около себе си. Не забелязваше и хаоса от суетящи се елфи. Не забелязваше групира-

щите се стражи. Вниманието му бе изцяло съсредоточено в мрачния фантом със сребърните очи. Прицели се и стреля.

В този миг Рея изкрещя и скочи пред Силвър.

Желязната стрела се заби в гърдите ѝ и я отхвърли назад. Писъкът секна. От устните ѝ бликна кръв. Силвър внезапно спря и изумено се взря в падащата елфа. Пое вече мъртвото ѝ тяло. Миговете капеха бавно като векове. Удивителните му очи не се откъсваха от любимото лице, застинало в болезнената маска на смъртта. По бузите му се затъркаляха сребърни сълзи. Отвори уста и от нея се изтръгна вик, разказващ за чувства, за които този свят бе твърде тесен. Неустова мъка се изписа по лицето му. Нежно положи любимата си на земята и светкавично се обърна към предводителя на човешкия отряд, който отново вдигаше заредения си арбалет. Сълзите бяха пресъхнали. Болка и ярост се смесиха на лицето му.

– Ще гориш в ада, човеко – процеди Силвър и скочи напред.

Реалността се разкъса. Черното наметало се развя и сякаш се уголеми. Огромни криле се разгънаха над поляната. Зад тях се появи дълга опашка, покрита със сребърни люспи. Гората закънтя от рев, какъвто тази земя не беше чувала. Остри като бръснач нокти се впиха в човека и го разкъсаха. Предсмъртният писък се стопи в падащата нощ.

Черните стрели потънаха в тялото на баща му. Яростният рев се превърна в оглушителен вик на болка. Стрела след стрела пробиваха появяващите се сякаш от нищото люспи и изтръгваха живота от неземното създание. Оцелелите човешки воители трескаво презареждаха арбалетите си и продължаваха да стрелят.

Силвър, който почти се бе изтръгнал от образа на елф, се стовари върху дребното тяло на човека. Понечи да извърне чудовищната си глава към хората. Последната стрела потъна в сребърното му око. Рев и писък се сляха в едно. Огромното тяло залитна и с тътен се стовари в тревата.

Алвиан опря ръце под себе си и се надигна. Червените нишки на гнева отново се появиха, нахлувайки като ураган. Смътно долови присъствието на Тея някъде наблизо, но мигом забрави за нея. Яростта го завладя, изпепелявайки разума му. Изправи се, напълно забравил за болката. Лицето му се озари от синята светлина, заструила от очите му. Бялата му коса се наелектризира от силите, набиращи мощ в него, и се разпростря над черния му плащ. Гневни викове напиреха да изригнат измежду устните му, но той ги удържа. По-късно щеше да има време за мъка и тъга.

Прониза го изпепеляваща болка. Непознато усещане се присъедини към

нея. Усещане за неподозирана енергия. С някаква малка част на съзнанието си даваше сметка какво става с него. Тялото му се трансформираше в нещо друго. Нещо, за което той мечтаеше. Нещо, което обичаше. Крайниците му се уголемяваха. Главата му променяше формата си. Кожата му се превръщаше в непробиваеми люспи. С последните остатъци от разума си разбра какво точно представлява.

След това имаше само червена мъгла, изпълнена с предсмъртни крясъци.

– Той искаше да се сбогува с теб, Алвиан. Проходът се отвори и ние трябва да се върнем в нашия свят. За нас няма място тук и сега ти го знаеш най-добре от всички.

Червеният дракон, Първи от свитата на Силвър, едва сдържаше мъката си. Сведе огромната си глава и нежно побутна трупа на приятеля си. От златното му око се отрони тежка сълза. Изправи се отново и погледна елфа пред себе си.

Алвиан стоеше до телата на родителите си, без да откъсва поглед от тях. Бе престанал да плаче преди час. Лицето му бе като издялано от камък. Сините му очи искряха като късчета лед. Драконът усещаше чувствата, скрити зад тази студенина. Желаше да му помогне, но не знаеше как. Неговата собствена болка бе твърде силна. В този миг не желаше да изоставя елфа, но след хилядолетия Проходът, довел ги в тази земя, се бе отворил отново. Останалите от свитата вече бяха тръгнали. Той също трябваше да мине през него. Проходът можеше всеки миг да се затвори и да го обрече на хилядолетия самота в този млад и враждебен свят.

– Трябва да тръгвам – гласът му изтътна в стените на пещерата, превърнала се в дом за драконите. – Позволи ми да взема тялото му с мен, за да го погребя в родната му страна.

Алвиан помълча за миг, след което промълви:

– Моля те, вземи и нея. Нека полети заедно с него към Валхала.

Драконът кимна. Наведе се и вдигна телата на Силвър и Рея. Понечи да се обърне към тъмния коридор, водещ във вътрешността на пещерата, когато Алвиан извика:

– Почакай!

Елфът се хвърли към труповете на родителите си. Прегърна Рея, покривайки лицето ѝ с целувки. След това прокара ръка по люспестата глава на баща си и изстана:

– Татко...

Бавно се отдръпна назад.

Драконът се вгледа в лицето му:

– Бих ти предложил да тръгнеш с мен, Алвиан. Но знам какво ти е казал принц Силвър. Разказал ти е за древното ни пророчество. Разказал ти е, че идването ни тук не беше случайно, както си мислехме в началото. Разказал ти е, че си създаден за този свят.

Елфът кимна безмълвно. Червеният дракон наведе глава, докосна го леко по рамото и се извърна.

Алвиан не откъсна поглед от лъскавите огнени люспи, докато не се скриха в мрака на пещерата.

Тя седеше на камъка, издаден над реката. Камъкът, върху който бяха изпитали несравнимата с нищо наслада да бъдат едно цяло. Главата ѝ бе приведена към тъмните води. Ръцете ѝ бяха здраво стиснати между коленете.

Алвиан мина между дърветата. Противоречиви чувства дращеца в душата му. Част от него искаше да се втурне към нея, да я прегърне, да я целуне, след това да положи глава в скута ѝ и да заплаче. Но друга част... другата му половина желаше да замине. Да замине далеч от Санктууд. И никога повече да не се върне в горите, превърнали се в лобно място за родителите му.

Тя рязко се обърна. За миг се вцепени, а после скочи на крака. Той протегна ръце към нея. Жадуваше за прегръдката ѝ.

Елфата бавно поклати глава, скочи и побегна между дърветата.

Пред него като че ли останаха само очите ѝ. Тези толкова красиви очи, в които обичаше да потъва, които го даряваха с любов, които подпалваха младото му тяло. Очи, които обичаше.

Очи, сега пълни с ужас.

Приближи се до камъка и го докосна:

– Сбогом.

Погледна реката, чиито води продължаваха вечно си препускане, отмивайки калта от бреговете. Въздъхна и тръгна на север.

ЗАВРЪЩАНЕ

Тежката ръждясала врата издрънча по колелетата. Надзирателят я подпря с рамо и рязко я затръшна.

Даниела подскочи, обръщайки глава назад. Александър сложи ръка на рамото ѝ. Цялата трепереше. Прегърна я и каза:

– Успокой се, майко, моля те!

Даниела с усилие погледна сина си. В очите ѝ, загубили блясъка, който той помнеше от детството си, напиреха сълзи. Жената въздъхна и промълви:

– Уплаших се, че съм от другата страна и че тази врата никога повече няма да се отвори.

Алекс се вгледа в лицето ѝ. Беше отслабнала с повече от двайсет килограма и бледата ѝ кожа бе опъната по скулите ѝ като гротескна маска. Белегът, който започваше от лявата ѝ вежда и стигаше до ъгълчето на устните ѝ, рязко се открояваше на обедното слънце. Отново се замисли колко болка бе преживяла майка му. Стомахът му се сви на топка. Усети собствените си сълзи, парещи като въглени. Преглътна, като си каза, че точно сега не трябва да плаче. Не и пред нея.

– Всичко свърши, майко. Хайде да се прибираме.

Даниела кимна и хвана ръката му, докато вървяха към паркинга. Младият мъж усещаше кратките конвулсии, минаващи през нея и вливащи се в пръстите му. Забелязваше изплашения ѝ поглед. Сърцето му преливаше от мъка. Но и от облекчение. Най-после имаха шанс да заживеят нормално. След тези дълги и мъчителни години, най-накрая се бе появил лъч надежда.

Отвори задната врата на форда, метна вътре малкия сак с вещите на майка му и папката с документите за предсрочно освобождаване. След това седна зад волана. Даниела бе до него. Беше закопчала предпазния колан и напрегнато го наблюдаваше, докато завърташе ключа на стартера. Кракът му вече беше на съединителя, когато тя заби пръсти в рамото му:

– Обичам те, Алекс!

Усмивката едва успя да надвие мъката, дращеща свирепо душата му:

– И аз те обичам, майко!

Включи на първа и потегли.

Даниела се обърна, загледана в отдалечаващия се затвор. Устните ѝ мърдаха, произнасяйки беззвучни думи, молитви, проклетия. Когато затворът се скри зад хълма, тя се облегна назад, вперила невиждащ поглед през прозореца, и заплака.

На излизане от Сливен майка му се унесе в неспокоен сън, но сълзите продължаваха да браздят лицето ѝ.

Няколко часа по-късно Александър отключи входната врата и двамата прекрачиха прага. Даниела се бе събудила, като влизаха в Русе, но очите ѝ все още бяха зачервени и подути. Беше се поуспокоила, но сега отново затрепери.

Изпусна плика с документите, който беше прегърнала на излизане от колата. Ръцете ѝ се отпуснаха безпомощно до тялото. Трескаво се въртеше, оглеждайки апартамента. Апартаментът, в който бе отгледала детето си. Апартаментът, който мислеше, че никога повече няма да види. Апартаментът, в който животът ѝ се бе превърнал в кошмар.

Отново заплака.

Александър затвори вратата и я прегърна:

– Не плачи, майко. Всичко ще се оправи.

Ръцете ѝ се впиха в гърба му. Раменете ѝ се затресоха от конвулсивни ридания. Мъчителни стонове напиреха от гърдите ѝ. Алекс я притисна здраво до себе си и също заплака. Плачеше за изгубените години, които бе прекарал без нея. Плачеше за миналото. Плачеше за болката, която виждаше в очите ѝ.

Александър понечи да прибере приборите от вечерята, но майка му бързо стана и започна да ги слага в мивката. Синът ѝ я погледна учудено за миг, но когато тя леко се усмихна, той се върна на стола си и запали цигара. Даниела го стрелна с притеснен поглед. Алекс я погледна и остави цигарата в пепелника:

– Ако ти пречи, ще я изгася.

Даниела гледаше не него и цигарата, а кутията. Поклати глава:

– Не ми пречи. Зачудих се какви цигари пушиш.

След това се зае с миенето на съдовете. Алекс се загледа в нея, наслаждавайки се на самото ѝ присъствие. Въпреки че бяха напуснали затвора преди броени часове, в него се зараждаше и набираще мощ надежда за по-добри времена. Времена, в които няма да вижда сълзите на майка си. Времена, които ще бъдат озарени само от усмивки.

Допуши цигарата и се насочи към тоалетната. Докато пускаше водата и заkopчаваше дънките си, нещо изтрополи в кухнята, последвано от стреснатото възклицание на Даниела:

– Мамка ти!

Ругатнята, изговорена от нея, сякаш го разтърси. Но уплахата му бе по-силна. Трескаво си вдигна ципа и се втурна към кухнята. Посрещна го гледка, която го

накара да се закове на прага. Можеше единствено да наблюдава изумено.

При отварянето на шкафа за чиниите, вратичката се бе измъкнала от пантите си, последвана от едната видия. Майка му бе изровила отвертка от чекмеджетата и сръчно ремонтиреше пантата. Александър проследи движенията ѝ, докато завиваше видията, почукваше тук-там, за да изправи метала, след което внимателно постави вратичката. Не знаеше какво да каже. Страхът и възмущението му от ругатнята преди малко се бяха изпарили.

Даниела вдигна очи към него и леко килна глава:

– Човек се учи на някои неща в затвора.

Алекс пристъпи към нея и я прегърна.

– Моля те, остави светното в кухнята. И вратата – отворена.

Синът ѝ се вгледа в лицето ѝ, опитвайки се да разгадае притесненото ѝ изражение. Усмихна се за пореден път през този едновременно радостен и мъчителен ден и кимна:

– Добре, майко. Лека нощ.

– Лека нощ, Алко.

Изненадата и мигновената радост от обръщението, което родителите му използваша, като беше дете, като че ли изригна на лицето му. Спомени за миналото запрепускаха в очите му. Усмивката му се разшири, след това той се обърна и се упъти към своята стая.

Даниела въздъхна. Съзнанието ѝ бе празно. С неимоверни усилия бе успяла да изтика тревожните мисли далеч назад. Опитваше се да се концентрира единствено върху това, че най-после всичко свърши. Че най-накрая си е у дома.

Мислеше, че дълго няма да успее да заспи, но сънят бързо я пое в мистичните си обятия. Обятия понякога прекрасни, друг път ужасни.

Изправи се, сплела пръсти. Сърцето препускаше в гърдите ѝ. Лявата част на лицето ѝ я болеше. Бяха направили двайсетина шева на дългата рана и Даниела пиеше болкоуспокоителни, но сега хапчетата не действаха. Притеснението и страхът бяха върнали парещата болка. Цялата се обливаше в ледена пот, но изобщо не мислеше за петната, които се образуваха върху светлата ѝ риза. Мислите ѝ бяха насочени само към сина ѝ, който седеше зад нея и се оглеждаше, без да осъзнава какво точно се случва около него. Мислеше и за съдията пред себе си. Цялата Вселена се бе свила до тези два образа и те изпълваха съзнанието ѝ.

Съдията я погледна, след това вдигна лист хартия от катедрата:

– Даниела Иванова Стоянова, по обвинението в убийството на съпруга си

Бойко Тодоров Стоянов, поради превишаване на неизбежната самоотбрана сте призната за виновна. Осъдена сте на лишаване от свобода за пет години с право на замяна след изтичане на половината срок. Присъдата е ефективна и влиза в сила от този момент.

В този миг деветнайсетгодишният ѝ син закрещя.

Даниела се събуди. Писькът заседна в гърлото ѝ. Чаршафите бяха подгизнали и смачкани на топка в края на леглото. Трескаво се огледа, очаквайки да види до болка познатите олющени стени, ръждясалото клекало в ъгъла и дебелите решетки на вратата. Погледът ѝ попадна на отворената врата на спалнята в която се процеждаше бледа свет лина от кухненската лампа. Сърцето ѝ забави устремния си галоп. Тялото ѝ се отпусна и тежка въздишка се отрони от измършавелите ѝ гърди. Вдигна възглавницата зад гърба си, облегна се и се загледа през прозореца. Прозорецът – достатъчно голям, за да съзерцава спокойната нощ навън. Прозорецът, който нямаше решетки.

Не успя да мигне до сутринта.

– Искам да го видя.

Алекс рязко вдигна глава. Вилицата беше в устата му. Парченце сирене падна измежду зъбите му обратно в чиния та. По лицето му се четяха едновременно учудване, признаци на страх, дори неприязън. Остави вилицата, избърса устни със салфетка и тихо попита:

– Сигурна ли си?

– Да – кимна Даниела. – Ако ти не искаш, ще отида сама.

Погледа я и после въздъхна:

– Добре, майко, ще отидем. Ще те закарам до там, но не искам да идвам с теб. Все още не мога. Може би никога няма да мога.

Тя се изправи, заобиколи масата и го погали по бузата:

– Знам, Алко, знам. Но аз трябва да отида.

Прибраха и измиха съдовете, след това набързо се преоблякоха. В колата Даниела закопча предпазния колан и рече:

– Спри до някой магазин да купим кутия цигари.

Александър рязко обърна глава към нея:

– Но ти не пушиш.

Даниела не му отговори. Просто седеше и не откъсваше поглед от неговия. За пореден път Алекс се замисли какво се бе случило с онази тиха жена, която преди години бе осъдена. Тя беше до него. Той я обожаваше и знаеше, че тя него

също. Но като че ли майката, която той познаваше, бе изчезнала и на нейно място бе дошла тази тъжна и на моменти твърда, дори сурова жена.

– Добре, ще купим.

Завъртя ключа и потегли. На края на булеварда отби до автобусната спирка и слезе да купи кутия „Виктори“. Върна се в колата, подаде я на Даниела и отново потегли. Когато спря на светофара, майка му отвори кутията и извади цигара. Повъртя я между пръстите си. Подуши я, после я върна обратно и затвори капачето. Алекс понечи да каже нещо, но светна зелено и той натисна педала на газта.

Спря пред двойната метална врата на гробището:

– Нали разбра къде е точно?

– Да, Алекс, не се тревожи, ще го намеря. Няма да се бавя. Би ли ми услужил със запалката си?

Подаде ѝ я и се загледа в скования ѝ гръб, докато се отдалечаваше по главната алея. Когато майка му зави в една от по-тесните пресечки, той извади запалката от таблото, запали една от своите цигари и излезе навън.

Даниела вървеше бавно между гробовете, като четеше всеки надпис. Гърдите ѝ заплашваха да се взривят от бясно биещото сърце. Беше започнала да трепери, но се насилваше да продължи. Убеждението, че трябва да дойде, се бе загнездило в съзнанието някъде между последните часове на безсънната нощ и първите лъчи на слънцето. Години наред бе живяла с ужасните си спомени. Беше се разкъсвала от болка и вина. И искаше да приключи веднъж завинаги.

Краката ѝ се заковаха пред голям черен надгробен камък. Белият надпис рязко контрастираше, въпреки че слънцето се бе скрило зад прииждащите от изток облаци.

Бойко Тодоров Стоянов

1962 – 2006 г.

Почивай в мир!

Спомените нахлуха в мислите ѝ със силата на ураган.

Отключи вратата, влезе и я бутна с крак. Имаше опасност да изсипе зеленчуците от препълнените торбички, които дори се бяха скъсали и едва-едва ги притискаше към гърдите си. Успя да ги остави на масичката в коридора и се наведе да си събуе сандалите. Крушката над банята светеше. Отвътре долиташе шуртенето на вода. Докато разкопчаваше каишките, Даниела се

провикна:

– Прибрах се. Току-що Алекс ми се обади. Каза, че втората им бална вечер е минала чудесно и утре се прибират.

Съпругът ѝ не отговори. Предположи, че не я чува. Обу домашните чехли, внимателно взе торбичките и ги отнесе в кухнята. Докато отваряше хладилника, едната се наклони и картофите затрополиха по балатума, последвани от двете краставици. Кесийката с яйцата се плъзна по ръката ѝ. Даниела изпуска и с последни усилия успя да я стисне, преди да падне. Въздъхна от облекчение, прибра яйцата в хладилника, а зеленчуците сложи в мивката. Изми си ръцете и се насочи към спалнята да се преоблече.

В мига, в който отвори вратата, я лъхна противната миризма на алкохол, примесена със застоялия дъх на тютюн. В главата ѝ сякаш проблесна червена лампичка, предупреждаваща да внимава. Лампичка, напом няща ѝ всеки един скандал, предшестван от тази миризма, но Даниела не ѝ обърна внимание. Бутна вратата и влезе. Мъжът ѝ не беше в спалнята. Водата в банята продължаваше да шурти. Приблужи се към леглото, сваляйки потника.

Тежък удар се стовари между плешките ѝ. Даниела залитна и падна напред. Удари рамото си в ръба на секцията. Обърна се по гръб. Писъкът ѝ секна при вида на съществуването пред нея.

Косата му беше разрошена. Очите му бяха потънали сред кървави жилки. Лицето му беше зачервено и подуто. Униформената му риза беше смачкана и падаше над голите му хълбоци. В съзнанието ѝ се появи абсурдното учудване защо все още продължава да я облича, след като бе уволнен от полицията преди месеци. Уволнен поради грешка на друг. Уволнен и тласнат към бездната на алкохола.

– Къде се бавиш, кучко? – изрева съпругът ѝ и я ритна. Бедрото ѝ сякаш се взриви от болка. – С кого ходи да си го слагаш, а? – отново я изрита.

Опита се да каже нещо, но той рязко се наведе, при което я лъхна задушливата воня на алкохол. Стисна я за косата и я дръпна. След това удари главата ѝ в пода. Даниела изстена и бясно се задържа въпреки трепкащите светлини, появили се пред очите ѝ. В юмрука му остана кичур руси косми. Даниела запълзя покрай леглото:

– Моля те, недей! Моля те! Никъде не съм... – новият удар попадна в бъбреците ѝ. Изгарящи змии от болка плъзнаха по цялото ѝ тяло и сковаха мускулите ѝ. От очите ѝ рукнаха сълзи.

– Не ме лъжи, мръсницо. Знам много добре какво правиш.

Замахна за пореден път. Даниела опря ръка на килима и едва успя да се

завърти, избягвайки удара. Хвана се за леглото и се изправи. Юмрукът му пропусна тила ѝ на милиметри. Скочи през прага и се втурна към входната врата. Нямаше представа къде се опитва да отиде. Съзнанието ѝ гореше единствено от мисълта да избяга от полуделия си съпруг.

Бойко я настигна и я блъсна към кухнята. Даниела се спъна, падайки върху масата, при което нова експлозия на болка едва не я парализира. Отблъсна се и падна на пода. С ужас видя как той взе дълъг нож от сушилника до мивката и се наведе над нея. Приличаше на привидение, излязло от кошмар.

– Ще ти запуша гадната лъжлива уста, дете само знае да духа – вдигна ръка и рязко я спусна.

Даниела изпищя и се опита да се измъкне от здравата му хватка. Острието потъна в кожата над скулата ѝ като в масло и се плъзна надолу. Не усети нищо. По лице то ѝ се разля топла влага. Отново се опита да се изплъзне, вдигайки рязко крака. Коляното ѝ се заби в слабините му. Бойко изпъшка и се преви надве. Ножът падна до нея. Той стисна слабините си и процеди:

– Ще те убия, мръснице.

Погледна го през пелената от сълзи:

– Моля те, мили, никъде не съм ходила. Забавих се, защото забравих да ти купя цигари. Моля те!

– Не ме лъжи – гласът не беше неговият. Бе висок и пронизителен. Бързо пусна слабините си и я стисна за гърлото. – Не ме лъжи, мръснице. Не ме лъжи – всяка следваща дума усилваше натиска на пръстите му.

Въздухът внезапно спря. Бляскавата завеса пред очите ѝ, изтъкана от сълзи, започна да потъмнява. Като че ли болката от ударите утихна. Опитваше се да се бори, но ръцете ѝ само се плъзгаха по неговите. Губеше съзнание. Замисли се за сина им, който в този момент най-вероятно се забавляваше със съучениците си. Замисли се колко много го обича.

Пръстите ѝ докоснаха пластмасовата ръкохватка и конвулсивно се свиха около нея. Вдигна ръка и замахна. Острието потъна между ребрата му. Натискът на ръцете му изведнъж изчезна. Бойко се изправи и бавно отстъпи назад, блъсвайки масата с бедра. Сведе глава и невярващо се втренчи в стърчащия от гърдите си нож. Погледна към жена си и разтвори подпухналите си устни. Преди да успее да каже нещо, се строполи настрани. Кръвясалите му очи бавно угаснаха.

Даниела плачеше. Бе паднала на колене и галеше пръстта, започнала да се сляга над гроба. Сълзи, които мислеше за пресъхнали, извираха както никога досега. Пръстите ѝ оставяха плитки бразди. Раменете ѝ се тресяха от риданията.

С неимоверни усилия се поуспокои. Вдигна падналата кутия цигари и извади една. Успя да я запали едва на третия опит. Закашля се от дима, после сложи цигарата до надгробния камък. Кутията „Виктори“ остави до нея.

Изправи се, погледна гроба за последен път и бавно тръгна към алеята. Над нея облаците се разкъсаха и слънцето огря димящата цигара.

ОЛТАРЪТ

*„Приятелството е една душа в две тела.“
Аристотел*

*„Не се плаши, ако трябва да се сбогуваш.
За да има нови срещи, първо трябва да има
сбогуване. А щом сте приятели, непременно
ще се срещнете, било след броени мигове или
след няколко живота“
Ричард Бах*

„Нещо от мен остана там завинаги. И някой ден ще се върна.“

Обещах ти, приятелю! Време е да изпълня обещанието си.

Пликът се тресе в ръката ми, докато пъхвам листа. По бузата ми се плъзва гореща сълза. Вдигам ръка и я изтривам. Пронизваща болка надава своя писък в душата ми. Нямам право да я изпитвам! Не трябва да я изпитвам! Нали никога не е имало нещо по-важно за мен от него и от обещанието, което му дадох преди толкова време? Но тогава защо толкова боли?

Оставям белия плик на кухненската маса. Нова сълза прогаря бразда по кожата ми. Тази не я изтривам. Може би с нея ще отмине и болката. Дано...

Спирам на прага и поглеждам назад. Кухнята блести от чистота. Всичко е поставено на точното място. Сред тесните стени цари божествен ред. Тук е кралството на моята съпруга. Тук тя е единственият и пълноправен властелин. Затова оставям писмото в тази стая.

Погледът ми се замъглява. Тръсвам глава и затварям вратата. Коридорът изведнъж се удължава. Като че ли никога няма да стигна до края. Едва успявам да движа тялото си. За миг се олюлявам и се облягам на вградения в стената гардероб. Непосилен товар се сгромолясва на плещите ми. Колосална тежест притиска овехтелите ми кости. Нечовешка умора вцепенява омекналите ми мускули. И все пак, намирам сили да продължа. Трябва...

Очите ми се спират на двете торби в ъгъла. От найлоновата надница гърлото на бутилка с вода. Компания ѝ правят няколко пакета със суха храна, колкото да ми стигне за из път. Важна е другата. Докато се взирам в сивия плат, през мислите ми пробягва това, което направих снощи. При спомена в гърлото ми засяда ледена бучка. Не пожелавам на никого да извърши подобно

светотатство. Аз... аз трябваше да го направя. Обещах му!

На стълбищната площадка изтрополяват нечии стъпки. Вцепенявам се с ръка на бравата. Болката отново надига коварната си глава. Ако сега някой от тях се прибере, сигурен съм, никога няма да мога да изпълня обещанието си. То ще отлети в небитието, защото няма да мога отново да събера смелост. Няма да мога втори път да се преборя с обичта, която изпитвам към тях. Няма да успея...

Стъпките заглъхват към горния етаж. Малка част от мен изпищява. Тази малка част се опитва да ме обсеби, да ме накара да пусна торбите и да се върна. Любовта към близките ми се опитва да се пребори с ирационалното желание и непоклатимата нужда, които ме владеят. Ала срещу нея се изправя една друга любов. Любов, която въпреки смъртта не е загубила предишната си сила. Любов, която преди много време даде единствен смисъл на живота ми.

Застивам. В мен се борят двете чувства, а съзнанието ми се рее към съпругата и сина ми. С това мое решение, предполагам, ще им причиня силна болка. Нямам никаква представа какво ще се случи, когато, ... ако изобщо стигна Там. Ала нямам друг избор. Ще го направя. Обещах!

Миналото надделява над настоящето. Свивам изкривени пръсти около дръжката и я натискам. Вратата плавно се отваря. Вечно скърцащата горна панта този път мълчи. Върхлита ме гробна тишина. Всички до болка познати шумове в жилищния блок са изчезнали. Като че ли цялата Вселена затаява дъх. Поглеждам върховете на старите си, нежелатели да се задвижат обувки. Напрягам цялата си воля и ето, прекрачвам прага. Хвърлям прощален поглед на апартамента, в който живях толкова щастливо; към детската стая, в която отгледах детето си; към спалнята, в която най-прекрасната жена на света ме даряваше с любовта си. Хвърлям поглед към живота си. И... „Ще ми липсваш!“.

Но ти също ми липсваш и няма как да не спазя обещанието си!

Сълзите се надбягват по лицето ми. Заклучвам вратата, пъхвам ключа под стелката и прехвърлям платнената торба в десницата си. Като че ли с цялото си същество усещам тежестта на скъпоценния ужасен товар. Какво остана от теб, приятелю? Само тази торба и моето обещание.

Обръщам се и тръгвам надолу по стълбите. Не мисля. Не искам да мисля. Не мога да мисля. Трябва само да действам. Време е.

Обещах ти!

...

Мила моя

Марина влезе в коридора и окачи шала си на закачалката. С чантите в ръка надникна в стаята на сина си. Той още не беше се прибрал. Обърна се и закричи към кухнята. За миг се зачуди къде е Стефан. Обикновено по това време в събота седеше в креслото си в хола и гледаше телевизия. Сега иззад затворената врата на всекидневната долиташе единствено тишина. Внезапно спря пред прага. Във въздуха витаеше нещо. Смътно усещаше одеколona на съпруга си, но имаше и нещо друго. Не беше някаква неопределена миризма, а по-скоро чувство. Просмукваше се през кожата на тялото ѝ и я караше да настръхва. Мислите ѝ се залутаха като през непрогледен лабиринт, опитвайки се да установи това непознато присъствие. Завъртя глава, оглеждайки тесния коридор. Погледът ѝ се спря на огледалото вдясно от нея. От стъклото я гледаше съвсем обикновена петдесетгодишна жена, връщаща се от пазар. Марина леко се усмихна и тръсна глава. Тихо прокле параноичните си чувства и бутна вратата на кухнята.

Запъти се към хладилника, като в движение остави дамската си чанта на близкия стол. Отвори хладилника и започна да прибира продуктите. Ръцете ѝ автоматично слагаха всичко на точното място. Докато вършеше това, се чудеше какво да сготви за обяд. Очите ѝ се плъзгаха по лъскавите бели рафтове. Привърши с прибирането и се обърна да хвърли отпадъците в кошчето до хладилника. Нещо бяло привлече вниманието ѝ.

Върху кухненската маса лежеше самотен плик.

Онова странно чувство се завърна със стряскаща сила. За един миг я обзе цялата и студени тръпки полазиха по кожата ѝ. Пръстите ѝ безжизнено се отпуснаха и смачканите опаковки на покупките паднаха на чистия под. Целият свят като че ли избледня. В полезрението ѝ се намираше единствено пощенският плик. Лека болка затуптя в слепоочията ѝ. Понечи да се приближи до масата, но краката ѝ не искаха да се задвижат. Сякаш годините изведнъж натезаха на плещите ѝ. В душата ѝ назряваше ужасно предчувствие. С неистово усилие застави тялото си да помръдне. При движението блъсна бедрото си в ръба на масата и остра болка пробяга по крака ѝ, ала Марина не обърна внимание. Пръстите ѝ се сгърчиха, стисвайки плика. Бялата хартия излъчваше свое собствено неземно сияние. То я заслепяваше и ужасяваше. Присви очи. Бавно измъкна единствения лист. Зачуди се дали да не го смачка на малка топка и да го хвърли в кошчето. Или по-добре през прозореца, за да не може след това да го извади и да го прочете. И докато се колебаеше, очите ѝ вече бягаха по редовете.

„Мила моя!

Има места, които не принадлежат на нашия свят. Те сякаш висят в някакво друго пространство, в друго време. Свещени места. Чудни места.

Преди много години двамата с него се озовахме на едно от тези места...”

Марина вдигна поглед от листа и се взря във видима само за нея точка. Изведнъж си спомни Наско. Наско беше единственият приятел, когото съпругът ѝ някога бе имал. Той бе изпълвал целия му живот. Когато тя се появи в битието на Стефан, си мислеше, че приятелят ще се превърне във фон на спътницата, но не стана така. Отношенията между тях не се промениха. Дори и след смъртта си, Атанас като че ли продължаваше да идва в дома им всеки ден. Усещаше духа му във всяко движение, във всяка дума на съпруга си. Не, тя не го мразеше. Не можеше да мрази нещо, което мъжът ѝ обича. Обаче изпитваше нещо подобно на ревност. Никога не бе ревнувала от друга жена. Единствено този загадъчен мъж, който бе загинал в съня си толкова отдавна, я караше да потръпва. Уважаваше го, ала не го харесваше. В него имаше нещо чуждо, което я плашеше.

„Мила моя!

Има места, които не принадлежат на нашия свят. Те сякаш висят в някакво друго пространство, в друго време. Свещени места. Чудни места.

Преди много години двамата с него се озовахме на едно от тези места...”

За втори път прочете първите редове и отново се замисли. Сърцето ѝ се присви от страх. Каквото и да ставаше в момента, то беше свързано с тайнствения и непознат приятел на Стефан. Беше сигурна в това. Внезапно пред очите ѝ, като на филмова лента, премина предната вечер.

Марина се събуди и се обърна да погледне съпруга си. Мястото му беше празно. Чаршафът бе внимателно отметнат настрана. Очите ѝ подскочиха към прозореца. Бурята бе спряла и през разкъсаните облаци звездите надничаха студено към света. От горния перваз капеха малки капчици, които с едва доловимо тупкане падаха на рамката на прозореца. Навсякъде цареше тишина.

Надигна се и нахлузи пантофите. Излезе в коридора. Надникна към банята, но там беше тъмно. От кухнята също не долиташе светлина. Леко отвори стаята на сина си. Диан спеше спокойно в леглото си. Също толкова внимателно затвори. Стефан го нямаше.

Върна се в спалнята и отново легна. Загледа се в тавана. Не се случваше за първи път. От време на време той се събуждаше към полунощ и излизаше. Не знаеше какво прави навън и никога не го питаше. Беше се научила да предуща тези нощни излизания. Обикновено през деня беше отнесен. Отговаряше ѝ с половин уста, очите му като че ли блуждаеха в други измерения, мисли те

му се рееха свободно. Ала днес той се държеше на пълно нормално. Нямаше никакви признаци на разсеяност. Не изглеждаше умислен. Напротив, държеше се мило и внимателно. Сега, като се замисли, установи, че той се бе държал прекалено мило. Стефан беше човек, който не даваше воля на чувствата си. Обичта и привързаността си изразяваше с по няколко думи и жеста. Беше грижовен съпруг и баща, ала сякаш му липсваше топлота. Винаги бе стоял малко отстрани на нещата от живота. Винаги се бе намирал едновременно тук и на някакво друго място, в което не допускаше никого друго.

Никого освен Наско. Или по-скоро – Стефан беше единственият гост на онзи странен и мрачен свят, който приятелят му обитаваше.

В ключалката на вратата изщрака ключ и Марина тутакси затвори очи. Долови затварянето на вратата, заключването, тихите стъпки към банята, шума на течаща вода. Тя се обърна към прозореца. Мъжът ѝ се бавеше в банята. Водата продължаваше да тече. След незнайно колко време, докато отново се унасяше в дебрите на съня, смътно усети как той ляга до нея и леко дръпва чаршафа. Не се обърна. Не го попита нищо.

Тръсна глава, прогонвайки спомена и се вгледа пак в изписаните думи.

„Мила моя!

Има места, които не принадлежат на нашия свят. Те сякаш висят в друго пространство, в друго време. Свещени места. Чудни места.

Преди много години двамата с него се озовахме на едно от тези места. Не мога да ти разкажа какво точно се случи, скъпа. По-скоро не искам. Това е тайна, която предпочитам да запазя, и се надявам да ми простиш. Важното е, че бяхме Там. Струва ми се, че случи се нещо. След толкова време дори не мога да разбера какво точно. Беше нещо невероятно. Нещо, което коренно промени живота на Наско. Промени и моя живот. Свърза ни завинаги. Ти знаеш много добре какво чувствам към него. Не искам да те нараня, но и не мога да се боря с чувствата си. Наско даде смисъл на живота ми. Той ме направи това, което съм. Той беше и все още е единственият ми приятел. Ти ме познаваш. Познаваш ме добре. Думата „приятел“ за мен е свещена. Наско ми по могона да разбера истинското ѝ значение. Не искам да те наранявам, но трябва да ти кажа. За мен няма нищо по-важно от приятеля ми. Обичам те, обичам те страшно много! Обичам и сина ни. Вие сте моето семейство. Гордея се с вас. Вие двамата ме дарихте с всичкото щастие на земята. Благодаря ви! Обаче...

Нямам представа как, но трябва да го кажа, пък дано да ме разбереш.

Малко преди да си отиде, Наско поиска да му обещае нещо. След онази случка в младостта ни той живееше с една-единствена мисъл. Искаше да се върне

отново там. И да остане там. Точно това му обещах. Да го върна на мястото, което му даде и едновременно му отне толкова много.

Време е да изпълня обещанието си.

Бях забравил за него. Боли ме да си го призная, но наистина бях забравил. И сега си спомних. Може би ще ти прозвучи странно, но нямам представа колко време ми остава. Някак усещам, че бяхме... не знам... двамата бяхме белязани там и времето ни още тогава е било предопределено. Затова трябва да го направя. Разбирам много добре болката, която ще ви причиня, и се моля някога да ми простите. Мисля, че няма да се върна от това пътуване. Защо ли? Наистина не мога да отговоря на този въпрос. Чувствам го.

Не знам какво повече да ти кажа, любов моя. Извинявай? Прости? Разбери? Не знам.

Една мисъл поне стопля сърцето ми. Мисълта за сина ни. Имаме чудесно момче. Той вече е готов да навлезе в живота. Ти му даде всичко необходимо. Ти даде всичко необходимо и на мен. Благодаря!

Време е да тръгвам, защото, ако не го направя сега, никога няма да тръгна. Ужасно трудно е.

Не те моля за извинение. Моля те само да намериш сили да се пребориш с болката. Защото трябва да го направя. Трябва!

Обичам те, любов моя! Надявам се отново да се срещнем. Ако не в този свят, то в някой друг, в друго време!

Целуни Диан от мен. Възможно е той дори да ме намрази, но знам, че ти ще му обясниш. И той ще разбере. Моят син ще разбере.

Сбогом!

Обичам ви!“

Листът се отрони от безжизнените ѝ пръсти. Марина не можеше да откъсне поглед от него. Реалността се отдалечаваше с главозамайваща скорост. Като че ли самото време спря. В очите ѝ пламна огън. По бузите ѝ потекоха ручей парещи сълзи. Раздиращ стон се изтръгна от гърдите ѝ. Вдигна ръце и покри лицето си с длани. Поклати глава. Внезапно нещо в нея се разкъса и тя се отпусна на близкия стол. Разтреса се от тежки ридания.

Сбогом

– Някой ден отново ще бъдем заедно, приятелю!

Стефан се наведе и целуна студеното чело. Затворени те клепачи на Наско се

взираха право в очите му. Загледа се в тях. Въздъхна и погали бузата, прорязана от дълбоки бръчки. Кожата на починалия беше мека и отпусната. Стефан прокара пръсти по завинаги застиналите устни. Гореща сълза се стече по страната му. Отново въздъхна и се изправи. За миг остана до ковчега. Искаше да запечата чертите на мъртвия завинаги в мислите си. Плъзна поглед по високото чело. Спусна се по надвисналите над очите вежди и правия нос. Обиколи изсечените скули и здравите челюсти. Гмурна се в бухналите бели коси, разпилени по сатенената възглавничка. Втора сълза последва първата.

В душата му се бореха противоречиви чувства. Сърцето му изнемогваше от непоносима болка. Нямаше представа как щеше да продължи живота си с това непосилно бреме на плещите си. С тази загуба. Смъртта не бе взела само един човешки живот. Черният странник бе отнел единствения му другар. Приятел, който беше част от самия него. Човек, на когото беше посветил цялата си обич. Идол, даващ му всичко, от което имаше нужда.

Едва доловимо изстена. Отново погали обичаното лице. Сетният дъх бе дарил Наско с неземна красота. Чертите му светеха с особено сияние. Сякаш странни лъчи озаряваха малката стая. Лицето му бе потънало в пълно спокойствие. По него нямаше и следа от болка или скръб. Като паметник на вечността, ръцете му, съвсем леко изкривени от тежестта на годините, бяха скръстени на слабите му гърди. Дългите восъчни пръсти се прегръщаха един-друг така, както цял живот бяха стискали молив и четка. Стефан отклони очи към тях. На нокътя на десния палец забеляза малко петънце боя. Устните му сами подскочиха в тиха усмивка.

Болеше. Болката го разкъсваше. Ала тя се смесваше и с радост. Радваше се, че най-накрая, след безброй мъки и трудности приятелят му бе отпътувал за страната, наречена Покой. Знамето на тази страна плътно обгръщаше починалия, извирайки от неземното сияние. На неговия фон Атанас изглеждаше прекрасен и велик. Точно такъв, какъвто винаги бе бил.

Стефан протегна ръка и стисна сплетените пръсти. Затвори очи и промълви:
– Пак ще се видим!

Отдръпна се от ковчега и се обърна към журналистите.

Разговорът с тях мина като насън. Типично за всички репортери, те можеха само да задават въпроси. Лицата им се опитваха да изразят някакви нормални човешки чувства, ала не успяваха. В очите им се четеше единствено желанието за Голямата новина. Не изпитваха никакво уважение към починалия. Бяха се събрали като лешояди около ковчега. Погледите им хищно се плъзгаха по застиналото тяло, докато извратените им глави съчиняваха поредната сензация. В мига, в който Стефан ги погледна, сърцето му се сви. В гърдите му припламнаха гняв

и неприязън. Прииска му се да се нахвърли върху тези подобия на хора, които желяеха незаслужена слава. Представи си как скача срещу тях и ги изхвърля един по един от дома на приятеля си. Приятелят, който бе най-великият човек на света.

Притвори клепачи. С неимоверни усилия си наложи да се успокои. Ръцете му конвулсивно се свиха в юмруци и веднага след това се отпуснаха до бедрата. Надяна безчувствена маска на лицето си и отвори очи. Беше готов.

Въпросите не закъсняха. „Как е починал? Има ли завещание? Оставил ли е неизложени картини? Да? Кога ще се проведе последната изложба?...“

Преди години Наско се бе излекувал от нелечима болест. Чудодейното изцеляване му даде неподозирани възможности. Всички негови близки осъзнаваха, че той не беше само художник, а имаше потенциала да се превърне в жива легенда. И той го направи. Само след няколко години името му обикаляше по света. Колекционери, ценители и критици на изобразителното изкуство се надпреварваха да купуват негови платна. Пейзажите и графиките му красяха изложбените зали в десетки държави. И след всичко това бе останал същият Атанас, в същата държава, в същия град. И беше останал сам. Съпруга му беше четката, деца му бяха боите. Той се излекува, стана велик. И си плати за това.

Стефан отговаряше, без да се замисля. Гневът отново се надигна, но той бързо го потуши. Искаше да приключи с тази задача колкото се може по-бързо и да обърне гръб на тези хищници. Имаше да свърши още нещо. Нещо, за което не желаше да мисли. Нещо, което за нищо на света не искаше да стори.

Трябваше да погребее приятеля си.

Докато разговаряше с журналистите, с пълна сила осъзна случилото се. Вътрешно потръпна. Очите му пареха. Задушаваща мъка обгърна душата му с черна пелерина и жестоко я стисна в смазваща прегръдка. Светът като че ли избледня. Цветовете се отдръпнаха от него, оставяйки всичко в сиви сенки. Стефан се олюля. Инстинктивно вдигна ръка и се подпря на ръба на ковчега. Това сякаш го свести за малко. Отново погледна тялото на Атанас. За хиляден път се взря в лицето и ръцете му – тези толкова талантливи ръце. Погледът му се отклони към ковчега. Тежкото дърво имаше формата на умален кораб. Ръбовете бяха покрити с неръждаема стомана, напомняща палубни перила. Като всички ковчези и този приличаше на кръст, ала в същото време имаше и нещо различно. Бялата коса на починалия едва докосваше носа на тази лодка. Стъпалата му опираха в кърмата. Стоманеният обков проблясваше със сребърно сияние, ограждащо тялото като рамка. А самият Наско приличаше на готическа картина. Картина на ритуал, извършван още в зората на времето...

Стефан тръсна глава. Усещаше, че приближава границата между реалността

и лудостта. Единствено волята му го накара да извърне очи към журналистите. И в мига, в който отново ги видя, разбра, че няма да издържи. Нямахше сили да отговаря на повече глупави въпроси. Не искаше.

Без да продума, стисна капака на ковчега и силно го дръпна. Добре смазаните панти не изстенаха. Нищо не наруши гробовната тишина, надвиснала в стаята. И в един миг стените потрепераха от тътена на стомана в стомана. Капакът покри прекрасното лице на мъртвеца и изказа това, което Стефан не можеше. Беше време журналистите да напуснат. Беше време за уединение. Беше време за мъка.

...

Железничарят изсвирва пронизително. Колелата на влака проскърцват и тежката машина бавно потегля. Поглеждам за последен път към гарата. По пероните сноват хора, помъкнали тежки сакове. Малки деца нетърпеливо бягат около родителите си в предчувствие на приключението, което ги очаква. По лицата греят усмивки. Настъпило е времето за почивка. Мъже и жени с радостни погледи се качват по вагоните, потеглящи към морския бряг или прохладните планински склонове. Почти мога да усетя възбудата, която цари покрай тези пътници, откъсващи се от сивия живот, за да се отдадат на неколкодневно пътешествие. Само и само после да се върнат пак тук и отново да се гмурнат в ежедневните си проблеми. Хората сме странни същества. Бързо и неусетно се приспособяваме към почти всичко. В сърцата ни непрестанно гори надежда за по-добър и спокоен живот, ала продължаваме да се борим с това, което имаме, без дори да се опитаме да достигнем нещо повече. Разбира се, само чакаме някой, готов да ни слуша, и започваме да му се оплакваме от грижите и проблемите. И през повечето време изобщо не забелязваме красотата на живота. Само в тези кратки летни дни, когато изваждаме парите, спестявани в продължение на година и приготвени за почивка, на лицата ни се появяват усмивки. В един миг всичко като че ли изчезва и ние се потапяме в удоволствия. Само в тези кратки летни дни живеем наистина.

Влакът бавно набира скорост. Миражът, че самата гара се движи, се стапя като утринна мъгла под лъчите на жаркото слънце. Очите ми отново се наливат със сълзи. Животът... Колко красив е животът! А Наско така и не успя да съзре тази красота. Лицето му изплува от мрака на миналото и се рее пред мен. Виждам острите черти. Виждам плътно стиснатите устни. Виждам тъжните очи. Ръцете ми се вкопчват още по-здраво в платнената чанта в скута ми. Пръстите ми напипват острите ръбове на скъпоценния ми товар. А мислите ми стремглаво се носят към спомените. Моят приятел...

Той никога не ходеше на почивка. За него единствената почивка бяха твърдият стол, стативът, платното и четките. Но дори и тогава той не живееше. Точно обратното – в тези моменти той сякаш се откъсваше от нашия свят и заминаваше за някъде другаде. Там, където се чувстваше на своето място. Там, където наистина живееше. Там, където беше напълно сам. Там, където дори и мен водеше толкова рядко...

– Господине, зле ли Ви е?

Гласът рязко ме връща в реалността. Обръщам глава и поглеждам момичето, което бе заговорило. Навела се е към мен и загрижено ме гледа. Приятелката ѝ седи до нея и също ме наблюдава. Въпреки леко натъжените им лица от очите им струи ясна светлина. В краката им лежат пътни сакове, грижливо приготвени от родителите им, за да им осигурят всичко, от което имат нужда за почивка на морето. Спонтанна усмивка плъзва по устните ми:

– Не, добре съм, благодаря!

Девојката повдига въпросително едната си вежда и миг след това също се усмихва:

– Искате ли да вдигна багажа Ви горе?

Поглеждам торбата. Усмивката ми замръзва и се превръща в театрална маска. Мислейки за това, което нося в нея, бавно поклащам глава:

– Не, така е добре.

Момичето отново се усмихва и се обляга назад. Скоро двете приятелки потъват в онзи безсмислен разговор, който могат да водят само безгрижните девојки. А аз отново се заглеждам през прозореца. Влакът е излязъл от градската зона. Сградите и улиците са заменени от хълмове, покрити с жълти и кафяви ниви. Обработваемите земи стигат до хоризонта, където блести синята лента на реката. Небето е ясно синьо. Сред лазура плуват пухкави бели облачета. Вдигам очи към тях. Внезапно по тялото ми пробягва ледена тръпка. Обещанието, което дадох преди толкова време, се връзва в съзнанието ми със страшна сила. Как си позволих да го забравя! Как! Но, ето че си спомних. Благодарение на сина ми.

По стъклото на прозореца пробягва слънчев лъч. Невидима ръка рисува по гладката повърхност. От нищото се материализира призрачна дума, насочена към лазурното небе и пухкавите облаци. „ИДВАМ“

...

Спомням си

– Татко, ще донесеш ли другата ролка?

Стефан кимна и остави пластмасовата кофа, пълна до половината с бяло лепило. Прокара внимателно четката по ръба и я сложи върху един от старите вестници, които покриваха пода на целия хол. Хартията беше смачкана и нагъната и тук-там по лъскавия паркет се белееха малки петна. Стефан мислено въздъхна с облекчение, че съпругата му все още не се беше прибрала. Ако видеше тези петна, апартаментът щеше да им се стори тесен. При тази мисъл се усмихна и излезе в коридора. До входната врата беше подпряна последната ролка релефни тапети, която едва-едва щеше да им стигне да довършат стените в хола.

Идеята за малка промяна беше на сина му. Една сутрин Диан се събуди с особен блясък в очите, който родителите му не бяха виждали от детските му години. Докато седеше на масата в кухнята и набързо изядаше закуската си, той им обясни какво смята да направи. За няколко дни купи тапетите, две кофички лепило и вар за тавана. Стефан никога не го бе виждал толкова въодушевен. Освежаването на хола, който в същото време беше и спалнята на родителите му, се превърна във фикс идея. Младият мъж дори си взе една седмица отпуск и напълно се отдаде на домашния ремонт. Сега работеше със завидно желание. Оставаше му още малко и той искаше да привърши, за да успее да изненада майка си. Марина бе отишла на гости у своя приятелка и щеше да се прибере привечер, така че имаха достатъчно време да залепят останалите тапети и да изчистят. Вечерта Диан бе намислил да приготви специална вечеря и тримата заедно да се насладят на почти новата стая.

С усмивка на устните Стефан взе ролката и се върна в хола:

– Къде искаш да я оставя?

Синът му се беше качил на сгъваемата стълба и внимателно изглаждаше гънките, които се бяха образували близо до тавана. Без да се обръща, той махна с ръка:

– На пода до картината, че да мога да я стигна.

Стефан се обърна. Ръката му, която държеше ролката тапети, внезапно застина във въздуха. Светът като че ли изведнъж загуби очертанията си. В гърлото му се надигна огромна ледена буца. Дъхът му секна.

На стената пред него висеше най-известният и най-впечатляващ шедьовър, излязъл някога изпод четката на покойния му приятел. Картината, с която Наско бе добил световна слава и признание. Картината, разказваща за онова далечно приключение, което бе превърнало приятел ството им в нещо много повече.

Сред тучна горска поляна, покрита с нежен тревен килим и обсипана с ярки летни цветя, оградена от могъщи дървета, които сякаш се извисяваха там от зората на времето, се намираше олтарът. „Олтарът“ на Наско. Художникът бе успял да изобрази и най-малката подробност. Древната конструкция, почти изцяло скрита сред високите треви, се сливаше със силата на вековната гора около нея. Беше изградена само от три необработени камъка, изгладени до блясък от влага и време. Цветовете бяха все така ярки и въздействащи. Всеки път, като се взреше в „Олтарът“, Стефан имаше чувството, че трябва да направи само една крачка и да се озове сред старинната и мрачна красота на забулената в тайни и чудеса поляна.

– Татко, добре ли си?

Стефан не го чу. Стоеше вцепенен, стискайки ролката тапети, без да може да откъсне поглед от стената.

Под картината на приятеля му Диан бе сложил другото произведение, което красеше стаята. Беше творение на руснака Емил Чолаков и представляваше лазурно небе, изпъстрено с пухкави, бели като сняг облаци. От тях във формата на обърната фуния към невидимата земя се спускаше думата „Идвам“.

Само че Диан бе обърнал картината и сега конусът на „Идвам“ се изкачваше към Олтара на Наско.

В главата на Стефан сякаш светнаха хиляди прожектори. Споменът за един обяд, състоял се преди много години, изплува в замаяното му съзнание.

Двамата с Наско седяха до масата в ателието и обядваха мълчаливо. Тясното помещение, в което един от най-популярните художници на съвременното изкуство рисуваше творбите си, бе изпълнено с миризмите на бои, лакове и разтвори. По всички ъгли бяха разхвърляни стативи с различна големина. Десетки платна – завършени и само наченати – се валяха по земята. Рамки, предвидени за бъдеща употреба, кротко събираха прах под единствения прозорец.

Стефан надигна глава и се усмихна. С картините си Наско бе постигнал нечуван успех и впечатляващи хонорари в банковата си сметка, но все така продължаваше да работи и да живее в това старо и мръсно помещение.

– На какво се смееш? – художникът сдъвкваше остатъците от сандвича си и дяволито го гледаше изпод гъстите си вежди.

Стефан го погледна и усмивката му стана по-широка:

– Мислех си, защо не вземеш да се преместиш на някое по-чисто и удобно място от това? – махна небрежно към бъркотията наоколо.

Наско се огледа и учудено попита:

– Че какво му има на ателието?

Стефан въздъхна. Бе задавал този въпрос безброй пъти и винаги бе получавал този отговор. Усмихна се отново и поклати глава:

– Нищо, нищо.

Наско се ухили и звучно се оригна. Стефан се присъедини към веселието му. Толкова рядко го виждаше весел, че искаше да запази този момент възможно най-дълго. През повечето време Атанас живееше в своя собствен свят, където не допускаше никого освен приятеля си. Устните му почти никога не се изопваха в щастлива усмивка. Дори когато получаваше някоя от многобройните си награди за изобразително изкуство, той не се усмихваше.

Ала днес беше в завидно добро настроение.

Стефан тъкмо се чудеше как още повече да го развесели, когато Наско каза през смях:

– Искам да ми обещаеш нещо, братко.

Сепнато го погледна. Атанас продължаваше да се смее. Тъмните му очи искряха толкова ярко, сякаш в тях горяха чудни пламъци. Като че ли цялото му лице бе озарено от странно сияние. Не го беше виждал такъв от много време.

– Искам да ми обещаеш, че ще ме върнеш Там.

Не можеше да откъсне очи от него. Неземна красота бе обладала иначе мрачните му черти. Дългата му коса блестеше като девствено снежно поле. Дори повечето от бръчките му бяха изчезнали. В този миг Атанас изглеждаше много по-млад и някак... безвременен.

– Какво имаш предвид, Наско? – се насили да попита Стефан.

Приятелят му поклати глава:

– Знаеш много добре какво имам предвид.

Стефан вдигна рамене:

– Бих ти обещал всичко, но защо го казваш по този начин? Можем двамата с теб да отидем Там, когато си пожелаем.

Атанас вдигна дясната си вежда рязко нагоре:

– Знаеш, че не е така. Също като мен ти си наясно, че ако тръгнем натат, само ще успеем да се изгубим. А и не исках да кажа точно това. Просто искам някой ден да ме върнеш и да ме оставиш Там. Искам да ми обещаеш, че ще го направиш.

Стефан дълго се вглежда в това толкова обичано лице. Споменът за онзи ден сякаш отпреди хиляди години блесна в главата му и се загнезди в мислите му. Да, знаеше какво иска да каже. И знаеше, че ще го направи. Каквото и да му струваше, щеше да изпълни обещанието си.

– Обещавам ти!

Наско рязко кимна, глътна бирата си на един дъх и отново се оригна. Миг по-късно ателието кънтеше от общия им смях.

...

– Братко, искаш ли една бира?

Рязко отварям очи. В ноздрите ми нахлува уханието на светла бира, примесено с тежката миризма на влаковото купе. Дясната ми ръка леко изтръпва от допира със студената, запотена бутилка, която приятелят ми протяга към мен. Обръщам се да я взема и сепнато се вглеждам в двете момичета.

Девоите седят срещу мен и подозрително ме наблюдават. Без напълно да осъзнавам къде точно се намирам и какво се случва, се опитвам пресилено да се усмихна. Момичето, което предложи да качи багажа ми на стойката, отново ме поглежда изпод вежди. Реалността бавно завладява замъгленото от съня ми съзнание. Затварям очи за миг, опитвайки се да успокоя препускащото си сърце. Чантата! Отново се напъвам като струна, като се оглеждам в паника за платнената торба. Не мога да я видя. Сигурен съм, че беше в ръцете ми, когато се облегнах на прозореца и се понесох на крилете на съня, а сега я няма. Втренчвам се в момичетата. Те като че ли виждат нещо изключително странно и плашещо в погледа ми. Рязко се изправят и пристъпват към плъзгащата се врата. В този миг напипвам грубия сив плат под рафтчето под прозореца. Въздишка на облекчение се отронва от устните ми и отново се опитвам да се усмихна:

– Не се притеснявайте, деца! Просто се стреснах в съня си и се уплаших, че съм си изгубил чантата – прокарвам ръка по безценния товар.

Момичетата се споглеждат. Бавно и предпазливо се връщат на местата си. Девоите, която се бе загрижила за мен по-рано, подозрително ме поглежда:

– Бълнувахте насън, господине! След това заговорихте с глас, който изобщо не приличаше на Вашия, и рязко се събудихте! – обърна се към приятелката си за подкрепа и когато тя кимна, леко се отпусна.

Мислите ми препускаха с невъзможна скорост. Спомените се завихряха в съзнанието ми, заплашвайки да го разкъсат и захвърлят във всички посоки. С неимоверни усилия успях да запазя спокойно изражение на лицето си:

– Извинявайте, деца! Случва ми се от време навреме. Жена ми често бяга от спалнята и спи на дивана, за да не ме слуша – плаха усмивка се опитва да ги убеди в тази плоска лъжа.

*Момичето продължително се взира в мен, след което също се усмихва:
– Няма нищо, господине. Просто тази промяна на гласа... беше много плашеща. А иначе брат ми също бълнува. Дори един път...*

Заслушах се в историята ѝ, но не я чувах. Мислех за Наско. Все още усещам изкустителния аромат на бира и мислех за приятеля си. Мислех за него и галех сивата торба.

За нищо на света не можех да си позволя да я изгубя.

Да, приятелю, не мога да я изгубя! Само тя ми остана от теб!

...

Налага се... да го направя

Стефан внимателно остави книгата на нощното шкафче и погледна Марина. Съпругата му се беше обърнала с гръб към него, пъхнала ръка под възглавницата. Дишаше бавно и равномерно. Стефан бавно смъкна крака на пода и обу домашните чехли. Предпазливо се изправи и за всеки случай заобиколи леглото отново да провери дали жена му наистина е заспала. Увери се, че е така, взе старите си дънки и фланелката от облегалката на стола и излезе в коридора. Докато се обличаше, не мислеше за това, което трябваше да стори. Бе сигурен, че ако се замисли, съзнанието му най-накрая ще успее да открие някакъв довод, да го накара да се върне отново в спалнята до съпругата си и да забрави това безумие. Но не, не можеше да си го позволи.

Облече старото лятно яке на сина си, сложи си обувките и натика сивата платнена чанта в джоба. Съвсем бавно отключи вратата, като непрестанно се ослушваше за издайнически звук от спалнята или от стаята на Диан. За щастие – „или нещастие“, помисли си той – в апартамента цареше тишина. Излезе и затвори вратата зад гърба си. За миг спря на стъпалата, опитвайки се да успокои препускащото си сърце.

Беше минала цяла седмица, откакто с Диан смениха тапетите в хола, почистиха, пригответяха вечеря, изчакаха Марина да се прибере и заедно отпразнуваха освежаването на жилището. Една седмица от една прекрасна вечер, в която всички бяха щастливи и засмени. Говореха си за ремонта, който синът им бе решил да направи, говореха си за странното му, но прекрасно желание, говореха си за семейството, говореха си за приятелството. Стефан искрено се забавляваше, наслаждавайки се на времето, прекарано с любимите хора. И все пак, от време на време поглеждаше през прозореца и мислите му политаха в съвършено различ-

на посока. Политаха към отдавна отминали дни. Дни, в които той все още не бе срещнал съпругата си, а Диан бе дете само на незнайното бъдеще. Прекарваше тези дни само и единствено с Атанас. Наблюдаваше го, докато рисува новите си картини, обядваха и вечеряха заедно, четяха книги и ги обсъждаха, пиеха бира и се смееха. И понякога дори си спомняха за онова далечно пътуване, което бе превърнало приятелството им в нещо много повече. Пътуването, което промени живота им завинаги. Пътуването, което – той вече бе разбрал – трябваше отново да направи.

Въздъхна и заслиза по стъпалата. Излезе от входа и без да се оглежда, се насочи към колата в края на паркинга. Бързо отключи вратата, седна и запали двигателя. Пресегна се към задната седалка. За миг сърцето му подскочи, когато не успя да намери това, което бе приготвил за тази вечер. Трескаво заопипва зад гърба си и накрая докосна дървената дръжка. Облекчено въздъхна, натисна съединителя и понечи да бутне скоростния лост. В този миг смисълът на това, което се канеше да извърши, го връхлетя като ураган. Дясната му ръка падна безчувствена между седалките. Целият се разтрепери. В празнотата на съзнанието му внезапно се появиха образи и картини. Виждаше себе си, наведен над надгробен камък и разравящ рохкавата пръст. Виждаше Наско, който се усмихва – а се усмихваше толкова рядко – и му казва: „Искам да ми обещаеш, че ще го направиш“. Виждаше себе си, лутащ се в гората преди ужасно много време, изгубен и треперещ и непрестанно викащ името на приятеля си. Приятелят, който също е изгубен. Отново проблесна видението с надгробния камък, само че този път стои до него с наведена глава и сълзи се стичат по бузите му. Около последните покои на приятеля му е пълно с репортери и фотографи. Първата и единствена приятелка на Наско също е там, но стои между хората, не смее да се приближи към опечаления Стефан. Виждаше съпругата и сина си и дори и не искаше да си представи какво ще си помислят, ако разберат какво се опитва да направи тази нощ. Какво се опитва... рязко тръсна глава и разтърка уморените си очи... какво се налага да направи.

Протегна се зад облегалката, за миг стисна отново дървената дръжка и това като че ли му даде сили. Пое си дъх и включи на скорост. Старият опел потегли бавно покрай забулените в мрак коли, чиито фарове проблясваха на светлината от неговите като очи на приказни животни, и той се присви зад волана. Очите го изпращаха. И го обвиняваха.

Градът спеше. Стефан караше бавно, като непрестанно оглеждаше забулените в сенки тротоари. Уличните лампи хвърляха снопове светлина, но зад светлите островчета цареше мрак.

Светофарите примигваха в жълто. Стефан спираше на всеки един, внимателно поглеждайки на всички страни. Опитваше се да не мисли за треперещите си крайници, които всеки миг можеха да го предадат и той да завърши тази безумна нощ в болницата или още по-лошо – поел по последната пътека, за да срещне отново стария си приятел.

Бавно зави по булеварда, водещ към двата крайни квартала на града. Фаровете му осветиха яркозелената жилетка на пътен полицай. Мъжът стоеше до патрулната кола, пушеше и пиеше кафе. Колегата му се беше изтегнал на шофьорската седалка. Стефан ги подмина, молейки се да не го спрат за рутинна проверка. Трябваше му само едно спиране, за да обърне опела и да се върне при семейството си. Едно спиране и никога нямаше да изпълни обещанието, което бе забравил.

Полицаят само изгледа преминаващия автомобил. Стефан въздъхна с облекчение. Смени предавката и продължи по булеварда. Този светофар работеше. За пореден път възрастният мъж се зачуди защо единствено тук сигналните светлини работеха през цялата нощ. Кръстовището беше натоварено, тъй като постоянно преминаваха коли и камиони, пресичащи страната и пътуващи за Румъния, но имаше и други също толкова натоварени шосета.

– Не може да е заради... – не довърши и поклати глава. Беше глупава мисъл. Суеверията и легендите, носещи се около гробищата, отдавна се бяха превърнали в безвкусни похвати в евтини филми и романи. В ерата на информацията човекът бе забравил страха си от парковете, в които погребваше близките си. Приказките за духове и привидения не плашеха дори и невръстните деца. Но... – Какво, за Бога, се каня да направя?!

Понечи да натисне спирачката, но в последния момент се отказа. Трябваше да го направи – колкото ужасно и светотатствено да му се струваше това. Трябваше и щеше да го стори в името на обичта и приятелството. Хората умираха и биваха погребвани в самотни дупки, но приятелството, любовта, мъката и обещанията живееха в сърцата на тези след тях. И всяко едно обещание трябва да бъде спазено. Особено такава, дадено пред приятел.

За пореден път докосна дървената дръжка. Съзнанието му изведнъж се избистри и Стефан увеличи скоростта. Рязко зави на следващия кръстопът и пое по последната отсечка, завършваща пред двойна метална порта.

Паркира опела на тревата до шосето и слезе, преди някоя предателска мисъл да го накара да завърти отново ключа и да поеме по обратния път. Здравно стисна сивата платнена торба и отвори задната врата. Лопатата лежеше на задната седалка, в очакване да изпълни предназначението си. При вида ѝ Стефан се

вцепени. Представи си как забива металния ѝ, потъмнял от времето и употребата край в меката пръст, навлажнена от спрелия вече дъжд. Видя се как продължава да копае до момента, в който лопатата изкънтява в дървения капак. Видя се как захвърля инструмента настрани, навежда се и...

Бързо измъкна лопатата, затръшна вратата и заключи. Отново въздъхна, обърна се и закрачи към портата.

Беше заключена. Натисна по-силно, но не успя да отвори. Желязото жално изскърца и Стефан стреснато погледна към кабинката на пазача. От единствения прозорец се процеждаше жълтеникава светлина. Чуваха се и тихи звуци от поредния филм по някой от телевизионните канали. Но пазачът или спеше, или не беше доловил проскърцването на вратата. Стефан изчака още няколко секунди, затаил дъх, след което се протегна и сграбчи върха на портата. Подскочи леко нагоре, при което старите му стави изскърцаха почти като метала преди това, и напрегна ръцете си, прехвърляйки се от другата страна. Лопатата издрънча в желязната врата. Стефан тупна на цимента и отново погледна към кабинката, притискайки торбата към гърдите си в опит да укроти разбунтувалото си сърце. Не чу нищо друго, освен приглушени телевизионни гласове. Въздъхна и се обърна. Главната алея се простираше пред него. Лампите, скрити между дърветата, не работеха и пътеката тънеше в мрак. Единствените светлини идваха от прозореца и от уличната лампа до вратата. Снопът светлина се протягаше немощно към вътрешността на гробището и като че ли изведнъж губеше сила, отстъпвайки пред всепоглъщащата празнота на мрака. В този миг фактът, че призраци, духове и привидения не съществуват, се стопи като пролетен сняг. В каквото и да се бе превърнал светът, какви то и да бяха станали обитателите му, тук със сигурност имаше нещо. Нещо мрачно и забулено във вечни тайни.

Стефан напрегнато се взря в тъмнината. Изведнъж се убеди, че в непрогледните сенки между дълголетните кипариси бродят самотни души. Сякаш всеки миг щеше да види силует, обгърнат от погребален саван, тътрещ се към него с протегнати ръце, които търсят топлината и светлината на изгубения живот. Сякаш всеки миг щеше да чуе гласове, замлъкнали пред неразгаданото тайнство на смъртта и молещи го за поне един знак, че не всичко е свършило. Че не са достигнали края на пътя. Че както при него, и в техните вени тече топла кръв, носеща им болка, радост, тъга.

Пое си дълбоко въздух и закрачи към завесите от мрак. На границата на светлия кръг, хвърлян от уличната лампа, неусетно забави крачка, но се насили да продължи. Прекрачи в тъмнината и сенките го обгърнаха, зажаднели за душата му, която, подозираше, тази нощ щеше да обрече на вечни мъки. Ако, разбира се,

можеше да се вярва в притчите за задгробен живот, за изкупление и наказание.

Продължи по алеята с бавни крачки. Очите му постепенно привикваха към чернотата и той започна да различава стволите на дърветата и надгробните камъни между тях. Над гробището тегнеше непосилна тишина. Имаше чувството, че ударите на полудялото му сърце отекват не само в парка, а и в цялата вселена. Като че ли самата реалност бе затаила дъх, очаквайки това, което се канеше да направи.

Едва успя да различи първата пътека, пресичаща главната алея. Зави по нея и продължи пътешествието в непрогледното нищо. Тук вече нямаше нужда от очите си, за да намери гроба. Бе идвал хиляди пъти да почете последния дом на Наско и тялото му само го насочваше към правилното място.

Стигна до последната малка алея, отклоняваща се вляво. Измина няколко крачки по нея и спря. Надгробният паметник се намираше вдясно. Не беше обикновен камък, с издялани върху него имена и години. Беше голям мраморен кръст. Златни букви съобщаваха името на човека, ходил по тази земя и сътворил незабравими картини. Стефан не виждаше надписа, но му беше познат до болка. Името на приятеля гореше в съзнанието му.

За миг отново се замисли какво се кани да направи. Бе готов да се обърне и панически да побегне към входа на гробището, да скочи в колата и бясно да подкара към дома си. Към семейството си.

Тръсна глава. Бръкна в джоба на якето си и извади фенерче. Бледа светлина озари земята пред мраморния кръст. Могилата се бе слегнала преди години. Сред стръковете трева надничаха бурени, но бяха изключително малко в сравнение с повечето други гробове. Наско бе почетен гражданин на Русе и заслужаваше дори и последният му дом да е чист.

Стефан остави сивата чанта до себе си. Лопатата тежеше в дясната му ръка. Сви пръсти около дръжката и като се опитваше да не мисли, заби металната глава в пръстта. Лопатата потъна с влажен звук. Той натисна и изхвърли купчинката пръст. Мислите за грях и светотатство отново се запровираха в съзнанието му, но Стефан яростно ги избута назад. Отново заби лопатата. Дъхът му излизаше със свистене между устните. Мускулите му пламнаха. Жилите му започнаха да се схващат, но той работеше бързо и отмерено. Забиваше лопатата, изхвърляше пръстта. Забиваше и изхвърляше. Прогони всички мисли от съзнанието си. Забиваше и изхвърляше. Дупката ставаше все по-дълбока. Вдигна фенерчето и го стисна със зъби, без да нарушава ритъма на тялото си. Забиваше и изхвърляше. Ръцете и гърбът му бяха започнали да крещят от болка, но той не обръщаше внимание. Не обръщаше внимание и на поредния натиск на съвестта си. Забиваше

и изхвърляше. Искаше колкото може по-бързо да приключи с това.

Лъчът светлина проблесна по жълтеникави, зацапани кости.

Стефан захвърли лопатата, тежко се отпусна на колене и зарови ръце сред тях. Трескаво ги вадеше и ги чистеше от полепналата пръст. Стомахът му се преобърна. В гърлото му се надигнаха лютивни пари. Очите му се насълзиха и замъглиха разкопания гроб. Разтърси глава и изтри лицето си в ръкава на якето. Спря за минута, опитвайки се да овладее дишането си. Сърцето му сякаш се бе превърнало в буен жребец. Главата му се замая. Сведе брадичка към гърдите си. Постепенно дишането му се успокои. Жребецът забави своя ход. Ръцете му спряха да треперят. Пое си въздух и прошепна:

– Няма да се откажа. За нищо на света няма да се откажа.

Обърна се рязко. Не се чуваше никакъв звук сред дърветата, но бе усетил нещо. Някакво присъствие. Напрягна очи, но виждаше единствено мрак. Суеверен страх, заложен в гените му още от зората на времето, плъзна в него като гнездо змии. Ледена пот се стичаше по гърба му. Измъченото му съзнание започна да създава невъобразими силуети извън бледото островче, оформено от фенерчето. Като че ли с периферното си зрение съзираше дълги пипала, остри рога и смъртоносни нокти, но като завърташе глава, те мигом изчезваха. Криеха се от него. Дебнеха го.

Нечия длан легна на рамото му. Стефан понечи да изкрещи, когато чу толкова обичания глас.

Не се страхувай.

Страхът внезапно се изпари. Извърна се отново към гроба, захапвайки фенерчето. В меката пръст бе останал само жълтеникав череп. Но от зейналите бездни на мястото на очите струеше светлина. Светлина, способна да обгръща, да целува, да успокоява.

Вдигна черепа и го прибра в натежалата платнена торба.

Запълването на гроба и обратният път минаха като насън. Спомняше си, че много внимателно постави чимове върху пръстта. Следващият му спомен бе как спря до желязната порта и внимателно погледна към кабинката на пазача. Телевизорът още работеше, но не се забелязваше никакво движение. Внимателно се прехвърли от другата страна.

След това вече влизаше в дома си. Нямаше представа как бе карал в подобно състояние. Нямаше представа как бе успял да се прибере. Като че ли бе влязъл в колата, оставяйки лопатата и сивата чанта на задната седалка и след това вече отключваше входната врата.

Силата на това, което бе сторил, го връхлетя. Стефан изстена и се свлече на

колене. От очите му бликнаха сълзи. Тялото му се разтърси от конвулсии. Пръстите му се загърчиха по пода, сякаш търсеха спасителната сламка. Стенания заплашваха да изригнат навън, но с последните остатъци от съзнанието си той успя да ги задържи. Не можеше да си позволи да събуди Марина или сина си. Не можеше да им каже какво бе направил. Не можеше да им обясни в какво се бе...

Не се страхувай.

Този глас. Този отдавна изгубен глас. Подейства му като морфин. Риданията и конвулсиите изчезнаха. Изправи се и се насочи към банята. Клепачите му изведнъж натезаха. Копнееше за сън. Желаше да легне до съпругата си, да я прегърне и да заспи, без да сънува. Без да сънува дори приятеля си. Имаше време. Скоро отново щеше да бъде с него.

...

Гласът на момичето ме сепва и откъсва от унеса:

– Искате ли цигара, господине?

Поглеждам я. В лъчите на обедното слънце, нахлуващи през прозореца, тя изглежда още по-красива и невинна. Приятелката ѝ също сякаш е обгърната от слънчев ореол. Като че ли в купето се е появило и друго присъствие. Присъствие, вдъхващо красота и покой. Присъствие, толкова много напомнящо ми за онзи далечен ден в гората, че кожата ми настръхва. За миг, за един съвсем кратък миг, зървам ослепително ярката поляна, високите треви, дърветата, наредени в идеален кръг. И в центъра е Олтарът. А на него отново виждам Наско.

Поклащам глава:

– Не пуша – насилвам се да се усмихна. – Освен това пушенето е забранено.

Момичето ме поглежда дяволито, кимва и скача на крака с онази енергия, присъща само на младостта:

– Тогава ще излезем в коридора да не Ви притесняваме.

Преди да успее да им каже да останат, приятелките плъзват вратата встрани и застават до прозореца в коридора. Вратата се затваря автоматично зад тях и ме откъсва от веселия им разговор, в който сега се намесват и мъжки имена. Облягам се назад и се заглеждам в девойките. Продължавам да галя сивата торба, в която нося костите на приятеля си.

Говорят си за нещо изключително смешно, дори притеснително, защото едното момиче се изчервява и разтърсва глава, докато се смее. Косата ѝ се завихря и открива нежната ѝ шия. По кожата има няколко родилни петънца с големината на главички на топлийки и синьо-черни на цвят.

Като че мълния проблясва пред погледа ми.

Течението на спомените отново ме grabва и ме повлича в неуморния си бяг към далечното си устие, изградено от мъка и болка. Но и от радост и удивление.

...

Диагноза

Стефан понечи да натисне звънеца. Вратата беше отворена. Имаше тънък процеп между ръба и касата на вратата. В гърлото му се появи твърда бучка. Наско никога не оставяше вратата отключена.

„А какво ли остава за отворена!“

Бутнавратата и надникна. Коридорът беше празен. Кухнята бе обляна от светлина и педантично чиста. Във всекидневната отляво също нямаше никой. Телевизорът работеше, но нямаше картина, а само снежинки на екрана. От тонколониите се чуваше тих шум.

Притеснението му бавно се превръщаше в страх. Прекрачи прага и затвори вратата зад гърба си. Обърна се към дъното на коридора и викна:

– Наско!

Никакъв отговор.

Банята беше затворена. Крушката над касата не светеше.

– Наско! – отново повика приятеля си.

И отново не получи отговор.

Вратата на малката спалня бе открената. Приблужи се до нея.

Наско седеше на ръба на леглото. Беше отслабнал ужасно много през последните седмици. Пижамата висеше по тялото му, сякаш покриваше само кости. Беше мръсна и раздърпана. Главата му бе наведена. Дългата му коса се спускаше като завеса около лицето. В ръцете си стискаше някаква снимка. Пръстите му бяха побелели от яростта, с която притискаше гланцираната хартия. Раменете му се тресяха от ридания.

– Наско – Стефан отвори вратата, – какво се е случило?

Приятелят му бавно вдигна глава. За миг познатото му лице сякаш изчезна и на негово място се появи физиономията на някакво неземно същество. Кожата му бе опъната по черепа като маска. Бузите му бяха хлътнали и острите му черти сега изглеждаха като издялани от нескопосан скулптор. Долната му устна трепереше. Сините му очи плуваха в сълзи, които преливаха от клепачите и браздяха

лицето му.

Стефан се приближи. Сложи ръка на рамото му и приклепна:

– Какво има, приятелю? Какво е станало?

Наско изхлипа. Погледът му се отклони към снимката. На нея бе заснета красива млада жена, която се усмихваше на обектива на фотоапарата. Усмихваше се на фотографа, който снимаше годеницата си.

– Какво се е случило с нея? – попита Стефан, без да откъсва поглед от снимката. По гланцираната ѝ повърхност се стичаха сълзи.

Наско изхлипа отново и промълви:

– Остави ме.

За миг Стефан помисли, че приятелят му иска да остане сам. Малко след това осъзна какво точно имаше предвид.

– Как така те е оставила? – обърна се невярващо към Атанас и го стисна за рамото. – Нали определяхте дата за сватбата?

Наско се втренчи в него, без да продума. В очите му гореше мъка. Беше блед, изключително блед. Синкавите петънца, наскоро появили се по кожата му, рязко контрастираха на болнавия ѝ оттенък.

– Каж ми, защо те е оставила

Раздиращо ридание разкъса устните му. Наско пусна снимката и взе квадратен лист, въргалящ се до него. С треперене го протегна напред. Стефан се взря в почти неразбираемия почерк.

В горния край на листа имаше болничен печат. Под него с плътни черни букви бе изписано:

ОКРЪЖНА БОЛНИЦА, ГР. РУСЕ
КОМПЛЕКСЕН ОНКОЛОГИЧЕН ЦЕНТЪР

След надписа имаше текст, изобилстващ с латински термини, които нищо не му говореха. Най-отдолу също имаше печат и подпис на диагностициращия лекар. А над него, след латинските наименования, отделена със скоби, се намираще ужасната дума. Тя се заби в съзнанието му и остана там като дамга.

Вдигна очи към бледото лице на Наско и изстена. Атанас извика. Вик на гняв, болка и тъга. Вик, в който нямаше и зрънце надежда. Яростно прегърна Стефан и притисна лице към гърдите му. Сълзите му попиваха в плата на фланелката и изгаряха кожата му. Стефан отметна глава към тавана. Погледът му се премрежи. Заплака. Чудовищната дума проблясваше в мислите му с проклетата си светлина.

(левкемия)

...

– Господине!

Чувам младия глас до себе си, но не искам да се събудя. Искам да продължа скитането си в света на забравата. Светът, в който нямам жена и син, които страшно ми липсват и които, имам усещането, че никога повече няма да видя. Светът, в който няма болести и мъртви приятели.

– Господине!

Нежна ръка докосва косата ми.

„Но в този свят няма и Олтар“.

Отварям очи. Едното момиче се е надвесило над мен и ме наблюдава загрижено. Тихо ахвам при младежката ѝ красота. Слабо парене опитва да отпусне сълзите ми. Странно е как изживяваме живота си, като минаваме през детството, младостта, зрелостта и стигаме до старостта, но във всеки един момент с умиление и мъка си спомняме за младите години. За времето, в което сме безгрижни, дори безотговорни. Времето, в което всичко е позволено. И всичко е възможно.

Момичето се усмихва:

– Наближаваме Бургас, господине. Вие ми отказахте да ви помогна с Вашия багаж, но аз бих искала да Ви помоля да ми помогнете да си смъкна куфара – по бузите ѝ плъзва руменина.

Усмихвам се. Усмихвам се, че дори една такава напълно естествена молба може да я накара да се засрами. Усмихвам се, че мога да ѝ помогна.

Надигам се, като внимателно поставям сивата торба зад себе си. Заспал съм неусетно, като през цялото време съм притискал сивия плат и остриите кости под него. Раздвижвам глава в опит да премахна схващането, но не успявам. Свивам рамене. Усмивката не слиза от лицето ми. Присягам се и смъквам тежкия куфар на момичето. Зачудвам се как успява да го носи. Нямам представа къде и за колко време отива, но си мисля, че в куфара е понесла половината жилище на родителите си. Подавам ѝ куфара с широка усмивка и лицето ѝ грейва. Обръща се и излиза в коридора след приятелката си.

Извързвам се към прозореца. Влакът е навлязъл в града. Покрай линията се точат цеховете и паркингите на промишлената зона. От небето са надвиснали сиво-бели облаци. Може би след като сме минали Стара планина, времето се е променило, но не съм забелязал. В главата ми постоянно грее слънце и небето е кристално чисто. Така, както беше в онзи далечен ден.

Вдигам чантата с храната и тази с безценния ми товар и тръгвам след

момичетата. Скоро ще трябва да слеза от влака и да продължи пътуването си. Морето, чийто аромат се усеща през отворените прозорци, ще остане далеч зад гърба ми. За да дойде ред на едно друго приказно и тайнствено място. Така, както направихме с него преди години.

...

Надежда

– Стефане, събуди се. Наско е тук.

Стефан бавно отвори очи. Майка му се беше навела над него и стискаше рамото му. Очите ѝ бяха широко отворени. Беше тъжна и разтревожена.

Стефан се надигна, прочисти сухото си гърло и попита:

– Какво има, майко?

Сънят се оттегляше бавно. Младият мъж тръсна глава. Наско... Наско бе дошъл в дома им. Не беше го виждал повече от седмица. От онзи ужасен ден, в който черната дума се бе отпечатала в мислите му. Беше опитвал да се свърже с него, беше ходил няколко пъти до апартамента му, но не бе успял да го види. Притесняваше се за приятеля си, че не се чувства добре. Притесняваше се за разсъдъка му.

Майка му въздъхна:

– Какво му има на Наско?

За миг се поколеба. Спомни си отчаянието, което бе видял на лицето на приятеля си. Спомни си мъката и сълзите, стичащи се по снимката на любимата, която го бе оставила, след като беше разбрала за болестта му.

Понечи да ѝ каже, че нищо му няма, че всичко е наред, но не успя. Думите заседнаха в гърлото му. Наско умираше. И той нямаше право да крие това. Особено от майка си, която приемаше младия художник за свой син още от ранното им детство.

– Болен е.

– Болен? – Притеснение и болка се разляха по страните ѝ. – От какво е болен?

Гласът му потрепери:

– Левкемия.

Майка му ахна. Вдигна ръка и я притисна към устните си. Очите ѝ не се отделиха от него. Питаша и плачеха.

– Левкемия?! Но как... кога разбра?

Стефан стана и взе панталоните от облегалката на стола до леглото. Не искаше да говори за това. Не искаше дори да мисли за това, но не можеше. От дни

съзнанието му бе заето единствено с тази ужасна диагноза. Непрестанно като че виждаше бледото, измъчено лице на Наско, синкавите петна по кожата му, дрехите, които висяха като на закачалка. Опитваше се да забрави, сякаш това би променила страшната истина. Но не можеше.

Наско умираше.

– Показа ми диагнозата миналата седмица.

Майка му изстена и бавно седна на ръба на леглото:

– Той изглежда зле от много време...

Стефан кимна:

– Сигурен съм, че дълго е крил болките си. Но ти го познаваш не по-зле от мен, знаеш, че никога не говори за себе си и проблемите си, освен ако не е крайно наложително.

Майка му кимна:

– Да, но такова нещо не бива да се крие. А дали... дали може да се направи нещо? Да се лекува по някакъв начин?

Стефан облече фланелката си и измъчено я погледна:

– Не знам, майко. Търсих го, за да говоря с него, да го накарам да отиде в болница. Не можах да го намеря.

Майка му стана и стисна ръката му:

– Отиди при него. Той е в кухнята. Направи всичко възможно да го убедиш. Знаем, че е голям инат, но го убеди на всяка цена. И после искам да ми кажеш. С баща ти ще направим всичко възможно да му помогнем.

Стефан се насили да се усмихне:

– Знаем.

– Родителите му дали знаят?

Младият мъж поклати глава:

– Най-вероятно не. Откакто се премести в квартирата, не са се виждали. Те май не искат да знаят нищо за него.

Майка му се бе втренчила в лицето му:

– Точно в този момент не искам да коментирам това. Искам и той да знае, че има нас и може да разчита за всичко на нас.

Стефан се усмихна. Сега беше по-лесно. Докосна страните ѝ и я целуна:

– Благодаря ти!

– Няма за какво. Хайде, отивай при приятеля си.

Младежът кимна и излезе. Коридорът му се стори много дълъг. Трябваше да направи едва няколко крачки, но те бяха много трудни. Мислеше кого или какво щеше да завари в кухнята. Дали щеше да види най-добрия си приятел с

леко отнесения поглед, остри черти и нехайна усмивка? Или щеше да се изправи срещу живия труп, когото бе видял преди седмица, облечен с мръсна пижама и застанал на ръба на черна бездна?

Пое дъх и натисна бравата.

Наско седеше до кухненската маса. С големи усилия Стефан се взря в обичайното лице. Въздишка се отрони от гърдите му.

Приятелят му изглеждаше по-добре. Беше все така блед и измъчен. Но нямаше следа от отчаянието, което го изгаряше последния път. Дрехите му бяха чисти и изгладени. Беше си все така слаб, но наистина изглеждаше по-добре. Типичната му лека усмивка играеше в ъгълчетата на устните му. Пръстите му стискаха димяща цигара, а в другата си ръка държеше чаша чай. Единствено очите му загатваха болката, която сигурно изпитваше. Единствено в тях се прокрадваха мъка, тъга и гняв.

– Търсих те – Стефан си напълни чаша от чайника на котлона и седна.

– Знам, – отвърна Атанас. – Каза ли й?

Стефан го погледна и кимна:

– Майка ми не е спяла и се притеснява за теб.

Наско кимна:

– Знам. Искам да ѝ благодариш, че е готова да ми помогне.

Стефан го изгледа с изненада. Приятелят му отметна глава и се разсмя. Бледо подобие на някогашния му гръмогласен смях, но все пак бе нещо. Все пак бе по-различен от сълзите и стенанията.

– Не съм подслушвал. Просто знам, че родителите ти държат на мен и че биха ми помогнали с каквото могат.

– Да, наистина ще го направят. Къде беше?

Наско го погледна:

– Наоколо. Исках да съм сам.

– Търсих те – повтори Стефан. – Как си?

Атанас замълча за момент. Нехайната усмивка се разшири:

– Добре съм, братко.

Чашата застина на половината път до устата му:

– Не ме лъжеш, нали?

Наско поклати глава:

– Не, наистина съм по-добре. Имах нужда да помисля.

Стефан отпи, извади цигара от преполовения пакет на масата и я запали:

– И какво измисли? Помисли ли да отидеш в болницата?

Усмивката изчезна. Сините очи на Наско се превърнаха в късчета лед:

– Не искам да ходя там.

Стефан дръпна от цигарата и изпусна дима:

– Не искаш, но знаеш, че трябва.

– Не, не трябва. Освен това е прекалено късно.

Гореща ръка стисна сърцето на Стефан в мъртва хватка. Отново пред погледа му се появи Атанас. Но не този, който сега седеше пред него, а Атанас отпреди седмица. Онзи Атанас, в когото вече не виждаше никаква надежда.

Преглътна и попита:

– Лекарят ли ти каза това?

Наско кимна.

– Не ме лъжеш, нали?

– Не, Стефане, не те лъжа. Предложиха ми химиотерапия и болкоуспокояващи, но те само биха отложили неизбежното. Не искам да прекарам оставащото ми време в болницата.

Стефан въздъхна:

– Разбирам те, но все пак...

Наско го прекъсна:

– Ще дойдеш ли с мен? – Угаси цигарата си и се втренчи в очите му.

– Къде да дойда с теб?

– Искам да пътувам малко и искам да дойдеш с мен.

Стефан смачка фасата си и отпи от чая:

– Да пътуваш? Не мисля, че трябва да пътуваш. Не знам много, дори и не искам да мисля за болките, които сигурно изпитваш, но съм сигурен, че не трябва да се натоварваш.

Синият поглед на Наско сякаш го прикова:

– Все още съм жив, Стефане. И не ме интересува какво трябва и не трябва. Решил съм да пътувам и пак казвам, че искам да дойдеш с мен.

Стефан въздъхна. Нямаше представа къде иска да отиде Наско. Не знаеше защо бе решил, че желае да пътува. Но не можеше да откаже. Не можеше да спори. Не и с приятеля, който наистина изглеждаше по-добре, но беше болен. И умираше.

– Знаеш, че ще дойда. Къде искаш да отидем?

Атанас сви рамене и запали нова цигара:

– Ще се качим на следващия влак за Бургас, а после ще видим.

– Бургас? Защо точно там? Искаш да отидем до морето?

Наско сведе очи. Много рядко изглеждаше неуверен и това бе един от тези случаи.

– Не знам защо. Така съм решил. Да се качим на този влак, а после – където ни отведе вятърът.

Замълчаха. Стефан се зачуди какво ще каже на родителите си. Те биха го подкрепили във всяко начинание. Биха подкрепили и приятеля му. Но това пътуване... Още повече, че Наско очевидно желаше да тръгнат още сега. Понечи да спори, но като погледна бледото му лице, се отказа. Под усмихнатата маска се подаваше черното изражение на болестта. В дълбините на сините очи се криеше болката.

За пореден път въздъхна:

– Добре, Наско. Ще дойда с теб. Нямам идея какво си намислил, но ще дойда с теб.

Атанас се ухили:

– Благодаря ти.

Стефан се изправи, остави празната си чаша в мивката и попита, преди да успее да спре болезнения въпрос:

– Каж ми само... виждал ли си Мария?

Атанас се загледа в дима от цигарата си:

– Тя ме остави.

Не каза нищо повече. Това бе достатъчно. Точката на едно изречение, което разказваше за любов, която щеше да се превърне в щастлив семеен живот, но се бе оказала прекалено слаба за проклятието, наречено „левкемия“.

Стефан почувства ярост и гняв. Искаше да говори за годеницата на приятеля си. Искаше да разбере какво точно се бе случило. Искаше да говори и за родителите му. Искаше да си обясни причините, поради които Наско бе изоставен. Но замълча. Той беше тук и никога нямаше да го остави. Каквото и да ставаше, щеше да бъде до него. До последния момент. И след това.

– Отивам да кажа на майка си и да си приготвя багажа.

Атанас се усмихна.

...

Времето на гарата в Бургас минава неусетно. Прекарвам го седнал на пейка на перона. Похапвам от сандвича си, отпивам вода, гледам хората, които минават покрай мен. Но не ги виждам. Нито за миг не спирам да мисля за приятеля си. Мисля и съжалявам, че бях забравил обещанието, което му бях дал. Нито за миг не спирам да стискам сивата торба с костите му и колкото повече приближавам края на това пътуване, толкова по-тежка става тя.

Пътуване, което двамата с него направихме сякаш преди векове.

Обещанията трябва да се спазват. Особено тези, дадени на приятели.

Сецам се за Марина и Диан. Какво ли правят? Какво ли си мислят? Бих искал да им обясня, но не мога. На няколко пъти през всичките тези години се опитвах да разкажа на жена си за деня, в който с Наско се изгубихме в гората, но думите засядаха в гърлото ми. Опитвах се да ги извадя на бял свят. Опитвах се да споделя чудото, на което станахме свидетели. Но всеки път като че ли се намесваше нещо друго и ме спираше. Нещо, което беше извън мен и с което не можех да се преборя. Някои неща трябва да останат в тайна.

И обещанията трябва да се спазват.

Диспечерката обявява пристигането на влака за Пловдив. Надигам се и се насочвам към павилиончето. Купувам нова бутилка вода и я прибирам при останалите сандвичи. Замислям се, че няма да ми стигнат, но пък в крайна сметка няма и да ми трябват. Предполагам, че няма да се върна от това пътуване. Нямам представа защо си мисля това, но го усетих още в момента, в който изрових костите на приятеля си и реших да тръгна. Не знам какво ще се случи, но и не ме интересува. Вече не.

Качвам се във вагона и влизам в първото купе. Оставям чантата с храната и водата над главата си, а сивата торба в скута си. Облягам глава и се заглеждам през прозореца. Не усещам кога влакът потегля. Не усещам и хората, които влизат в купето. Докато пътувах към морето, двете момичета ме разсейваха поне донякъде, но вече се насочвам в друга посока. Някъде зад хоризонта ме очаква планината. Една прекрасна, магическа планина. Една горска пътека, изчезваща в храстите. Една поляна, а в нейния център – олтар. Олтарът на Наско.

Обещанията трябва да се спазват.

...

Къде?

– Ще ми кажеш ли къде отиваме?

Наско гледаше през прозореца. Не отговори. Слабото му тяло бе обгърнато от ореол от слънчевата светлина, нахлуваща през стъклото. Косата му струеше по раменете. Синкавите петънца на болестта тъмнееха по бледата му кожа. Челото му бе сбърчено в битка с болката, но по устните му играеше усмивка. Беше се появила в момента, в който слязоха на гарата в Бургас, и постоянно озаряваше лицето му, докато пътуваха към Пловдив, както и след това в мотрисата до

Асеновград. От време на време кратките им тихи разговори прерастаха в шеги и гръмък смях, после отново стихаха. Но усмивката оставаше. Подскачаше по лицето му, докато купуваха автобусните билети, пиеха бира на пейките на автогарата, качваха се в автобуса. Там си беше и сега. През целия път Стефан го наблюдаваше. Опитваше се да си представи колко го боли, какво чувства, какво мисли. Виждаше белезите на левкемията, но с минаване на времето те сякаш губеха от ужасната си сила. Онзи жив труп, когото бе заварил в стаята, стискащ снимка в ръце, се съживяваше. В началото си мислеше, че му се привижда, че се самозалъгва заради обичта към Наско, но не беше така. Приятелят му наистина изглеждаше все по-добре. И тази усмивка...

Атанас го погледна:

– Отиваме нагоре при любимата на боговете.

Стефан килна глава:

– Любима на боговете? Каква любима на боговете има в Родопите?

Наско сви рамене:

– Не знам.

Стефан го изгледа и се ухили:

– Мислех, че искаш да отидем някъде на плаж, да пием бира и да позяпаме жени.

– И аз така си мислех, но ми се струва, че е трябвало да дойда точно тук. – Наско отново обърна глава към прозореца и се загледа навън.

Пътят се виеше сред гъсти гори. На места се разширяваше, а на други Стефан се чудеше дали автобусът би успял да се размине с друг автомобил. На места гората се отдръпваше и откриваше омагьосваща гледка към западните склонове на планината. Докъдето поглед стигаше, се ширеха хълмове и върхове, обрасли с дървета и храсти във всички оттенъци на зеленото. Заслепяващо слънце озаряваше лазурно небе. На свой ред се усмихна. На този приказен фон изчезваха всички тревоги. Поне за миг спираше да мисли за родителите си, които със сигурност се притесняваха за тях. Не мислеше и за болестта на приятеля си. Просто гледаше навън и се чувстваше щастлив, че споделя невероятната гледка с Наско.

Автобусът мина покрай бяла табела, на която пишеше „с. Борово“. Наско рязко се надигна:

– Тук слизаме.

Стефан понечи да го попита защо, но замълча. Пресегна се към багажника над седалките, взе двете чанти с багажа им и тръгна към вратата.

Спирачките на автобуса изсъскаха и шофьорът отвори предната врата. Останалите пътници седяха по местата си. Само двете момчета слизаха в селото.

Стефан скочи на цимента и зачака Наско. Приятелят му се спря до шофьора:

– Лек път.

Възрастният мъж го погледна и се усмихна:

– Благодаря ти. Предполагам, отивате към Кръстова гора, момчета. Доколкото знам, организираната група вече е потеглила, но можете да я настигнете. Просто продължете по пътя. Няма как да се изгубите. Навсякъде има табели. И да запалите една свещ за мен.

Наско го потупа по рамото:

– Непременно.

Слезе и грабна едната чанта. Стефан се опита да я задържи, но синият поглед на приятеля му го прикова и той пусна дръжките. Шофьорът им махна, затвори вратите и автобусът потегли.

– Е, тръгваме ли?

Стефан отпи вода и го попита:

– Значи, Кръстова гора?

– Аха.

Наско се завъртя на пети и бодро закрачи по шосето.

...

Виждам табелата, позната ми от години.

Кръстова гора

7 км

Поспирам до нея. Оставям за миг платнената торба до стълба. Изваждам последния си сандвич и малкото останала вода. Изяждам го и изпивам водата. Сгъвам ненужната ми вече найлонова чанта и я прибирам в джоба си. Стисвам сивите дръжки и тръгвам нагоре. Пътят е стръмен. Вие се между дърветата като змия. Слънцето се опитва да проникне през гъстите корони и на места успява, но в повечето случаи се предава и тежки прохладни сенки падат под дърветата. Гората е изпълнена със звуци. Цвърчат насекоми. Кълвач трака по дървесна кора. Лекият ветреца пее в листата. Въпреки товара ми ме обзема покой. Единствено планината е способна на това. Бил съм къде ли не, виждал съм какво ли не, но само в планината съм усещал магическата връзка с природата. Обичам морето, безкрайния му простор, ленивите вълни, горещия пясък. Обичам реката, плискаща се в камъните. Но планината... планината е домът на боговете. Едва сега разбирам какво искаше да каже Наско в онзи автобус. Едва сега, въпреки всичко, което се случи през онзи ден.

Селото остава зад мен. Вървя сам между дърветата. Няма автомобили, няма хора. Също както преди. Като че ли нещо ги държи настрана. Като че

ли точно така трябва да бъде.

Докато пътувах насам, се чудех дали ще мога да намеря онази пътечка. Дали ще открия поляната и олтара. Сега вече съм убеден. Всичко се повтаря. Тук виждам познат ствол, там познато цвете наднича до самия път, дори мухите са ми познати. Всичко се повтаря. Животът е колело и рано или късно старите неща се връщат при нас. А аз съм на прага отново да преживея онова чудо.

Вървя, без да спирам.

Отново се сецам за съпругата и сина ми. Знам, че ще бъдат добре. Знам, че рано или късно ще разберат. Не само с мен ще се случи чудо. Сигурен съм, че и те ще го изживеят. По един или друг начин. Просто така трябва да бъде. Знам го.

„И аз го знам.“

Рязко обръщам глава.

До мен няма никого. Сам съм. Но чух тези думи. И ги произнесе един призрачен глас. Един много обичан глас.

Въздъхвам, не спирам да вървя. Усещам лека болка в краката. От време на време прехвърлям торбата от едната ръка в другата. В кръста ми се появява напрежение. Отдавна минах младостта си и тялото ми вече е уморено, но няма да спра. Не мога да спра.

Погледът ми се рее сред дърветата. Попива всяка гънка, всяка извивка, всяко листо. Опияняващ аромат изпълва дробовете ми. Чувствам се прекрасно.

„Страхотно е“.

Поемам си дъх, но не се обръщам. Усмивката сама се появява на устните ми. Появява се и друго усещане. Друго присъствие. Вече не съм сам. Дори мога да чуя бодрите стъпки. Знам, че ако погледна, ще го видя да крачи до мен, непознал никаква страшна болест. Знам, че ако протегна ръка, ще мога да обгърна раменете му. Изпълват ме щастие и радост.

Краката ми сами ме насочват извън циментираното шосе. Драките като че ли сами се разтварят и откриват пътечка, забулена в сенки. Усмиввам се широко и поемам по нея. Присъствието на приятеля ми внезапно изчезва. Преди много години вървах по тази пътека. И бях сам. Докато се намирахме на шосето, Наско изведнъж се на сочи към гората и тя го погълна. Страх и ужас ме обзеха и тръгнах да го търся. И докато го виках, попаднах на пътеката.

Отляво и отдясно забелязвам сухи клонки, нападали от тежките корони на дърветата. Без да се замислям, започвам да ги събирам в сноп под мишницата. Вече знам какво трябва да направя.

Вървя, а снопът расте. Болката в краката ми изчезва. Платнената торба, придържаща костите на приятеля ми, вече не ми тежи. Гърбът ми се отпуска и изправя. Сякаш годините се оттеглят от плещите ми.

Дърветата се строят в две колони покрай пътеката. Гъстите драки се редуват с червена хвойна и габър. Диви круши надвисват около мен. Изви- сяват се ясени и явори. На места гордо се изправят смърч и бор. Не обръщам внимание на тази странна гледка. Вървя и събирам съчки. За огън.

Внезапно пътеката свършва и излизам на голяма поляна. Обградена е от безчет растителни видове, образуващи идеален кръг. А в центъра ѝ, над ви- соките треви, като паметник на вечността се издига олтар.

Олтарът на Наско.

Звуците са замрели. Вятърът е утихнал. Чувам само призрачен шепот, извиращ от самата тъкан на реал ността.

„Добре дошъл“.

Спасение

Спирам на края на пътеката. Не мога да продължа. Мога само да гледам. Дори дъхът ми замира. Не знам къде е Стефан. Сякаш безплътна, но могъща ръка ме стиска и ме дръпва по скритата пътека. Чувам го да ме вика, опитвам се да се обърна, но не мога. Неземни сили ме водят между вековни дървета. И изтръгват болката. Забравям за болката. Болестта се оттича от мен. Все още я усещам, някъде дълбоко скрита в мен, но сега има нещо по-силно. Нещо, с което тя не може да се справи. Сега стоя пред тази поляна.

Широколистни и иглолистни дървета ограждат рамо до рамо поляната, огряна от ярко слънце. Дивни цветя във всички цветове на дъгата се подават между високата до коленете ми трева. Сенките на гората се отдръпват пред покоя, въз- царил се тук.

Ръката, движеща ме насам, вече я няма. Вдигам крак и пристъпвам напред. Тревите се отдръпват пред стъпките ми. Цветята прошумоляват, извъръщайки прекрасните си цветчета към мен. Лекият ветрец е останал някъде назад. Не чувам и насекоми. Единствено това едва доловимо шумолене. Опитвам се да се заслушам, да разпозная думите, които ми се струва, че чувам, но не мога. Но нещо ми подсказва, че ще ги разбере. Скоро.

Бавно вървя напред.

В центъра на идеалния кръг виждам древен олтар. Над тревите се издигат два

грубо издялани камъка, а върху тях лежи трети. По сивата повърхност, изгладена от времето, пълзят мъхове. Стръковете трева и цветята нежно докосват камъка. Плахо го целуват. Не мога да извърна поглед. Не мога да мисля за нищо. Покоят на поляната ме обвива. Нахлува в мен. Приближавам се. Докосвам го. Камъкът е топъл и като че ли леко тупти. Плъзвам длан по него. Приятна топлина се разлива по цялото ми тяло. Повдигам се и сядам. Бавно се обръщам и се отпускам. Топлината се засилва. Слънцето е застинало над мен. Лъчите му греят право в лицето ми, но не ме заслепяват. Дъхът ми излиза бавен и дълбок. Пръстите ми гаят олтара под мен.

Нещо шумоли. Поглеждам натам.

Голям кафяв заек изскача между дърветата и с пъргави подскоци спира до олтара. Вдига се на задните си крачета и любопитно се заглежда в мен. Усмиввам се.

Ново шумолене.

Петнист рис се прокрадва в тревата и спира до заека. Сяда и започва да ближе лапата си. Дори не поглежда към заека.

Шумоленето се носи от всички посоки.

Фазани и кокошки се клатушкат между цветята. Голяма костенурка върви покрай тях. Таралежи следват пухкава лисица. Измежду стволовете проблясват две жълти очи и миг след това чакал се насочва към олтара. Тежки стъпки огласят пристигането на кафява мечка.

Животните се стичат от гората и се нареждат около олтара. Въртя глава и слисано ги оглеждам. Застават в плътен и нарастващ кръг, без да се нападат, без да се поглеждат. Очите им са втренчени в мен. Някакви думи се опитват да излязат измежду устните ми, но те остават плътно затворени. Топлината на камъка се процежда през тялото ми. Не мога да се движа. Мога само да гледам тварите, които продължават да излизат от гората.

– Наско!

Гласът на Стефан ме изтръгва от унеса, който ме обзема и рязко завъртам глава. Приятелят ми стои в края на пътеката, между два бора и гледа онемял. Животните минават покрай него, без да му обръщат внимание. Бавно вдига ръка и покрива уста. Очите му са пълни с удивление.

В този миг се появяват светлините. Извират между стволовете, от самите дървета, изникват от тревите и цветята, спускат се от лазурното небе. Животните почтително се отдръпват леко назад. Светлините...

Заслепяват ме, пронизват ме. Не мога да извърна очи. Взирам се в тях и постепенно започвам да различавам силуети.

От дясната ми страна, в лъчист ореол изплува млад мургав мъж, а над раменете му се разлиства лотос. До него върви друг младеж с пищни, ярки дрехи, на главата си носи пурпурен тюрбан, а на кръста му се поклаща ятаган във великолепна ножница. В центъра на тюрбана блести огромен изумруд. Огромен мъж застава до тях. Облечен е в кожена броня, тежък шлем с извити рога закрива буйната му руса коса. На дясното си рамо е облегал грамаден чук, гравирен с руни. Висок възрастен мъж приближава. От двете му страни вървят огромни сиви вълци с козина, създадена сякаш от лед. Едното око на мъжа е покрито с превръзка. В ръцете си носи копие и двуръчен меч. От лявата ми страна се изправя приказна дева, покрита с броня. До рамото ѝ гордо застава висока фигура с глава на куче. Двойка се задава ръка за ръка. Мъжът е с дълга бяла брада и коса, а над раменете му блещат мънии. Жената държи ръката му. Лицето ѝ е като символ на вечната красота. Отмятам глава и виждам гол мъж, само с платнена препаска около слабините. На челото му има трънен венец и ситни червени капки се стичат по косата и брадата му. В долната част на олтара застава фигура в бяла туника и ритуална маска. Изтрополяват копита и се появява мургав исполин в златна броня, стиснал извит лък. Главата му е гладко избръсната, само от темето му, по целия гръб се спуска лъскав черен кичур коса.

Времето е спряло. Слънцето блести над мен. Виждам Стефан, който не може да помръдне. Животните стоят изправени и ме наблюдават. А светлите силуети се нареждат около мен. Всеки един протяга ръка. Пръстите им се преплитат. Мъжът с трънения венец се надвесва над мен и усмивка озарява окървавеното му лице:

– Спи!

Силуетите в светлините вдигат ръце и запяват в един глас. Не чувам думи. Не ги разбирам. Обзема ме божествена отмала. Затварям очи и се заслушвам в приказната песен.

...

Животните ги няма. Този път съм сам. Усещам единствено савана на безмерна тишина. Приближавам до олтара. Не се е променил. Нищо не се е променило. Тук времето е спряло. Може би тук то дори не съществува. Така и не разбрах що за място е това. В продължение на години се опитвах да разбера, да проуча всичко, но се оказа, че никой не знае нищо. Носят се легенди за Кръстова гора, божията обител и чудните свойства на местността, но нищо конкретно. А и това не е точно Кръстова гора. Не и след всичко, което видях

преди десетки години. Тук е... древно.

Разтварям сивата торба. Вадя костите една по една и ги полагам върху неравния камък. Подреждам ги във формата на обичното тяло, което някога полегна тук. Слагам последната и оставям торбата върху ребрата, натрупвам събраните клоните върху нея. Щраквам запалка и я поднасям към плата. Костите пламват като съчки.

Присядам до клоните на могъщ дъб. Облягам се на грапавия ствол и се заглеждам към олтара. Пламъците обгръщат костите на приятеля ми.

Усмиввам се.

Изпълних обещанието си и отново дойдох на това място. Мястото, на което той получи нов живот и на което мечтаеше да се върне.

Има места, които не принадлежат на нашия свят. Те сякаш висят в друго пространство, в друго време. Свещени места, чудни места.

Сега и аз ще си почина. Изпълних обещанието си.

Марина, Дидо, обичам ви! Обичам ви с цялото си сърце! Но аз трябва да съм тук. Тук, с приятеля ми и това тайнство.

Усмиввам се.

Погледът ми се премрежва. Тревите и цветята се размиват. Пламъците се приближават и се разтварят. Виждам през тях. Светлите силуети се материализират сред тревите. Държат се за ръце и се прегръщат. Чувам жив смях и веселие. Жени се въртят във вихрен танц. Мъже пляскат и подклаждат призрачния празник. Музика, неописуема с човешки слова, струи сред дърветата. Виждам Наско, седнал на ниско столче до олтара. Пред него има статив. Отново е млад и красив. Божествен. Обръща глава към мен и се размива. Махва ми с ръка, опръскана с боя. Надигам се и тръгвам към него.

Усмиввам се.

Край!

От гората излиза бял елен. Приближава се към възрастния мъж. Побутва го с муцуна. Мъжът не помръдва. Еленът свежда глава, захапва сноп трева и го пуска по раменете на мъжа. Раздвижва рога и избутва чимове върху тялото. Покрива и лицето му. Отдръпва се назад, поглежда за миг могилката и гордо се насочва към дърветата.

ЧАКАЛНЯТА

*На Алекс
Ти знаеш защо!*

Минавам покрай магазина за мобилни телефони и краката ми сами спират пред неугледната табела.

Ако искате да разкажете
своята история,
ЗАПОВЯДАЙТЕ
при нас!!!

Оглеждам се, но никой не ми обръща внимание. Покрай мен минават майка и дъщеря, забързани нанякъде. Млад мъж почти ме блъсва, опитвайки се да избегне локвите по тротоара. От близкия булевард се носи ръмженето на автомобилни двигатели. Звук на клаксон пронизва тихата уличка. Две деца тичат по отсрещния тротоар, вдигнали найлонови торбички над главите си в безполезен опит да се предпазят от засилващия се дъжд. Чувствам внезапен и изненадващ срам. От какво? От една табела? Усмиввам се и отново прочитам надписа. Отпечатан е на обикновен лист хартия, размер А3, и залепен на дървено табло. Поизгнил триножник поддържа таблото. Нищо и никакво съобщение, но все пак има нещо странно. Хартията не е покрита с нищо, но дъждът не я е докоснал. Вдигам глава към сградата от лявата ми страна. На две крачки от табелата има врата, която е близък на повечето врати по зданията на тези улици. Старинна двукрила порта, покрита с дърворезби, спомени от отминали векове и наподобяващи виенското изящество. Няма звънец. В средата и на двете крила има по едно ръждясало мандало във формата на вълча глава. Няма никакви надписи или етикети. Липсват дори обичайните рекламни афиши по стените до вратата. Сградата над мен е на два етажа, като вторият е леко издаден над улицата и за разлика от този под него, целият е опасан с големи прозорци. Притварям очи заради тежките дъждовни капки. Скоро сумрачният ден ще премине в нощ, но прозорците не светят. Зад зацапаните стъкла се виждат тежки завеси, оставящи съвсем тесни процепи към тъмната вътрешност. Една съвсем обикновена сграда, но...

Табелата отново привлича вниманието ми. Докосвам черните букви. Няма и следа от влага по хартията. Мاستилото изглежда съвсем прясно, но не се е разтекло. А листът... листът като че ли излъчва светлина. Като че ли притежава свое

собствено сияние, което дъждът и приближаващият здрач не могат да помрачат.

„Заповядай!“

Рязко се обръщам, но зад мен няма никой. Няма никой и по другия тротоар, както и в автомобилите наоколо. Не забелязвам хора и по централната улица. Продължавам да чувам шума от булеварда, но като че ли всички хора около мен са изчезнали. Тогава кой ми каза...

„Заповядай!“

Вдигам глава нагоре, очаквайки да видя нечие лице на някой от прозорците на втория етаж или дори надвесено тяло и протегната ръка. Надявам се да зърна притежателя на този тих дълбок глас.

Но и там няма никой. Прозорците са си все така тъмни. Завесите не са прибрани. Поклащам глава и за пореден път поглеждам табелата.

Налага ми се да присвия очи. Сиянието е станало по-силно. Пронизва очите ми и пулсира в главата ми като морски фар. Черните думи сякаш се отпечатват в съзнанието ми. Изстенвам и неусетно правя крачка към вратата.

Спирам ръката си на път към мандалото. Затварям очи. Това не може да бъде. Не е възможно да видя табела, която, дори и с такъв абсурден текст, да е напълно суха при този дъжд. Не е възможно никой да не минава покрай мен в този делничен следобед. Не е възможно обикновен лист хартия да сияе. Не е възможно и да чувам гласове. Освен ако..., освен ако...

„Луд? Не си луд. Заповядай при мен!“

Устните ми сами се разтварят. В гърлото ми заклокочва писък. Стомахът ми се присвива. Очите ми се разширяват. Отмятам глава назад и разпервам ръце към сивото небе.

От устата ми не излиза нито звук. Кълна се, че усещам трептенето на гласните си струни, кълна се, че гърлото ми почти се раздира от нечовешкия писък. Но не чувам нищо. Нищо друго освен бученето на автомобилния трафик.

Превивам се и почти падам на колене. В последния момент вдигам ръка и се облягам на вратата. Мислите ми бушуват под напора на безброй емоции. Сърцето ми ускорява хода си до степен да разбие крехкия си затвор и да изскочи навън в дъжда. В дъжда и до табелата.

С неимоверни усилия се изправям. Опитвам се да успокоя дишането си. Кръвта пулсира в слепоочията ми. Тъпа болка пронизва тила ми. И въпреки всички тези усещания, чувствам сетивата си страшно изострени. Усещам дрехите си мокри и впили се в кожата ми като пиявици. Подушвам всяка една миризма, носеща се от улиците, контейнерите за боклук и колите по булеварда. Залива ме какофония от звуци и всеки един като че ли пронизва главата ми с нажежено

желязо. Виждам всичко прекалено ярко и контрастно – всяка една пукнатина по плочките на тротоара, всеки един цвят във всяка една дъждовна капка. Всяка една растерна точка във всяка една буква на надписа на...

Табелата е обърната към мен. Само преди миг я подминах на път към вратата и сега би трябвало да виждам гърба на неугледното дърво, но отново се вирам в искрящата хартия.

„Заповядай при мен!“

Тихият дълбок глас преминава бариерата на мислите ми и се вкопчва в сърцето ми. Всички емоции, всички представи се оттичат от мен. Пулсът ми се забавя. Зрението, слухът и обонянието ми отслабват до нормалните си нива. Тялото ми се отпуска, спасено от хватката на внезапния ужас, който изпитах. Ужас ли?! Дори вече не си спомням какво точно изпитах..., а минаха едва няколко секунди...

Тръсвам глава и поглеждам вратата. Какво пък? Имам среща за по бира с брат ми, но той може малко да ме изчака. Защо да не проверя към какво точно приканва тази табела? Не че имам да разказвам кой знае какво – та аз съм обикновен млад мъж, с обикновена работа, обикновена приятелка, за която сигурно ще се ожения. Млад човек с обикновен живот. Но да, Иво може да ме изчака и сам да изпие някоя бира. Любопитството ми пламва като пожар. Усмиввам се и пръстите ми обгръщат едната вълча глава.

Вратата поддава под натиска. Очаквам да чуя изскърцване на стари панти, стенание на дърво, но крилото потъва съвсем тихо в мрачен коридор. Поколебавам се на прага. След това тялото ми само се задвижва и влизам. Правя няколко крачки. Силно щракване се разнася зад гърба ми и рязко се обръщам. Вратата се е затворила. Паника пролазва в главата ми. Долепям длани до крилото, което току-що бях отворил и търся бравата. Не откривам абсолютно нищо. Нито дръжка, нито дори обикновена ръкохватка. Не напипвам и ключалка. Опитвам се да пъхна пръсти в процепа в средата, но не успявам. Навеждам се, напрягайки зрението си в мрака. Сърцето ми отново забързва хода си. Паниката се засилва. За какво ми беше да отворя тая врата и да търся значението на глупавата табела?! Абсурдно е хартията да не е мокра. Още повече пък да излъчва някакво си сияние. Може би наистина полудявам.

„Не си мисли глупости! Ела при мен!“

Гласът е все така тих и дълбок, но вече не е спокоен. Долавям наченки на гняв и звучи като безпрекословна заповед. Без да се замислям, се обръщам и се насочвам към стълбите в дъното на късия коридор. Мракът постепенно остава зад мен. Не виждам никакви източници на светлина, но с всяка следваща крачка около мен става все по-светло. Когато достигам първото стъпало, като че ли се

намирам навън в ясен слънчев ден. Изкачвам се нагоре. Стените са голи. Изградени са от сиви, гладки камъни. Прокарвам пръсти по тях. Не съм виждал такива камъни досега. Няма сграда в града, построена от този материал. Сигурен съм в това. Щях да запомня, ако бях виждал подобен камък. Имам чувството, че се изкачвам в изкуствена пещера. Стълбите се вият нагоре. Изкачването продължава твърде дълго. Отвън сградата има два етажа, но съм убеден, че се намирам на много по-високо ниво над улицата. Около мен няма замазка, тапети или каквито и да било украси. Сивите стълби се извиват между сивите стени. Времето губи своето значение. Плахо колебание забавя стъпките ми, но бързо изчезва. Любопитството ми се засилва до болезнено парене. Мисля само за табелата пред вратата, която оставих далеч под себе си. И за тихия, дълбок глас, приканващ ме да отида при него. Нямам представа какво ще разказвам, но искам да срещна собственика на гласа. Толкова силно го искам, като че ли от това зависи смисълът на живота ми.

Внезапно стъпалата свършват пред двукрила врата, близък на входната долу. Същото дърво, същата дърворезба, изобразяваща непознати, причудливи форми. Същите метални вълчи глави. Без да се колебая, почуквам с едното мандало. Разнася се звън на камбана. Подскачам стреснато, заобиколен от оглушително ехо. Звукът се удря и трепти в сивите стени. Подскача към мен и се отдалечава. Заобикаля ме, гмурва се във вратата, след това отново се появява, засилва се и се впива в главата ми. Но не със силата на оглушителен грохот, а с мекотата на нежна мелодия.

Резбованите крила бавно потъват навътре. Тялото ми само се задвижва. Отново ме посреща тъмнина. Не спирам. Дори не се обръщам, когато вратата се затваря сама зад мен. Сигурен съм, че и този път няма да намеря брава и ключалка. Но не се и замислям за това. Мислите ми се замъгляват. Просто продължавам да вървя.

Мракът потръпва. Появява се червеникаво сияние. Тъмнината се пръсва и сенки плъзват към стените, като откриват просторно антре. Подът е покрит с мек вишнев мокет. По високите стени висят картини. На някои от тях са изобразени приказни същества. Еднорози, дракони, елфи и джуджета бродят из сенчести гори, безконечни степи и величествени планински върхове. На други картини виждам същества, за които нямам имена. Същества с чудни форми и цветове. На следващите платна се вихрят свирепи битки. Мечовете, секирите и броните отстъпват място на пистолети, карабини и бронезилетки. На свой ред идват картини, които разказват футуристични истории, развиващи се сред непознати пейзажи. А в самия край на антрето виждам няколко платна, изпъстрени с бя-

съка на слънца и планети.

Вървя, а очите ми пробягват по прекрасните изображения. Въображение-то ми заиграва неподозирани танци, възбудено от приказните фигури и случки. Страхът и паниката, които изпитах по-рано, се стапят пред сцените, развиващи се между красивите дървени рамки на картините. Мислите ми се понасят към трясъка на оръжия, гърмежите на оръдия. Отлитат на крилете на великолепен сребърен дракон. Подтичват сред дърветата заедно със стройните елфи. Понасят се сред необятните космически пространства. Образите и пейзажите сякаш излизат от картините и ме заобикалят, изпълвайки ме с невероятната си красота. Напълно забравям за страха и притеснението. Съзнанието ми потъва в урагана от цветовете.

Сепвам се пред тежки червени завеси. Протягам ръка и ги разгръщам. Очаквам да видя високите прозорци, които гледат към уличката, окъпана от следобедния дъжд. Пристъпвам напред. Наляво и надясно се простира дълъг коридор. Същият мокет, същите стени, нови и нови картини по стените. В големи, луксозни столове седят хора и разговарят. Коридорът се простира в двете посоки. Не виждам какво има в двата му края. По протежението му няма врати. Няма и други завеси. Но не това ме изумява. Приближавам се до отсрещната страна. Зад гърба ми остават червените завеси и стените с окачените по тях картини. Пред мен... пред мен са прозорците. А през тях струи ослепителна слънчева светлина. Долепям лице до стъклото и поглеждам навън. Паниката отново пролазва в гърдите ми с ледени пръсти. Дъхът ми секва.

Улицата, автомобилите, сградите и дъждът са изчезнали. Целият град като че ли се е изпарил. И не само това, а сякаш тази къща се е пренесла в съвършено различно място. Пред прозорците се разстила тревиста равнина. Вдясно се виждат масивите на вековна гора. А право напред проблясват снежните върхове на величествени планини.

Затварям очи. Тънко гласче мърмори в мислите ми, молейки се всичко това да е някакъв сън. Сън, от който да се събудя. Разумът ми се бори с това, което видях. Не е възможно. Просто не е възможно.

Отварям очи и изстенвам. Вятърът навън все така тича сред високата трева. Далечните снегове все така блещят с девствената си чистота.

Не може да бъде. Това не е...

Едва не изкрещявам, когато топла ръка ляга на рамото ми.

Обръщам се сковано и се оказвам лице в лице с млада жена. Коса с цвят на мед обгражда красиво лице с бяла кожа. Нежна усмивка грее върху пълни червени устни. Зелени очи, дълбоки като езера, се взират в мен. Жената е облечена

в ефирна бяла рокля и като че ли излъчва някакво сияние. Сияние – също като на абсурдната табела долу на тротоара.

Смъква ръката си от рамото ми и казва:

– Няма от какво да се страхуваш, Мартине.

Буцата, появила се в гърлото ми, изчезва и аз осъзнавам, че вече мога да говоря. Поемам дъх и прошепвам:

– Какво става тук? Къде съм?

Жената се усмихва по-широко:

– Точно където трябва да си – отново слага длан на рамо то ми. – В безопасност си.

– Но... прозорците... улицата... – не мога да продължа. Съзнанието ми не може да осмисли това, което видях навън. Поглеждам отново зад гърба си. Равнината и планините все още са там. Няма сгради, няма улица. Няма го светът, в който живея. Поклащам глава. – Не може да бъде.

Жената кимва:

– Скоро ще разбереш всичко – посочва ми един от свободните столове, тапицирани с червено кадифе, – можеш да седнеш да изчакаш реда си.

– Ред ли? Какъв ред?

Тънките ѝ вежди се смръщват:

– Нали дойде, за да разкажеш историята си? Всеки тук е дошъл за това и всеки трябва да изчака реда си.

Отдръпвам се и поклащам глава:

– Нямам какво да разказвам. Дойдох само да видя докъде води табелата и сега искам да си тръгна.

– Не можеш да си тръгнеш, Мартине. Не и преди да разкажеш за себе си.

Гласът ѝ не се променя, но усещам някаква скрита заплаха. Какво ли се крие под тази приятна външност?

– Наистина нямам какво да разказвам и си тръгна. Брат ми ме чака и...

Жената отново се усмихва и махва към завесите:

– Добре, както искаш. До скоро – обръща се и тръгва по коридора.

Заглеждам се за миг в изкусителните движения на бедрата ѝ. Вместо да скрива, полупрозрачната рокля по-скоро подчертава прелестите ѝ. В мислите ми се появява лицето на приятелката ми, но бързо изчезва при вида на походката на тази странна жена. С усилие поглеждам към червените завеси. След миг осъзнавам, че вече не чувам разговорите на хората, насядали в столовете. Поглеждам към тях и в миг жуженето на разговорите им ме обгръща.

Рязка болка пронизва главата ми. Пред погледа ми причернява и залитам на-

пред. В последния момент протягам ръка към облегалката на един от столовете и тежко се отпускам на червеното кадифе. Чернота и празнота ме обгръщат в мека прегръдка и времето спира...

– Господине, добре ли сте?

Вдигам глава. Светлината, нахлуваща през прозорците, пронизва очите ми. Пред мен стои момче с тъмни очила. Стъклата са непрогледно черни.

– Да, добре съм – думите излизат с мъка от устата ми.

За миг не мога да си спомня къде съм. Присвивам очи и оглеждам дългия коридор. Искрящата табела изниква неканена в мислите ми и паметта ми се прояснява. Тук съм, за да разкажа своята история. Но каква история имам за разказване?

Момчето се усмихва:

– Не изглеждате много добре, но...

– Борко – прекъсва го женски глас, – остави човека на спокойствие.

Приближава се млада жена с бяла манта и касинка, затыкната в естествено червената ѝ коса. Отдясно на мانتата е извезан червен кръст. Насилвам се да се усмихна:

– Добре съм, госпожице. Момчето не ми пречи.

Жената ме поглежда с недоверие и слага ръка на рамото на младежа:

– Хайде, извикаха ни.

Момчето посяга към мен и след секунда махане във въздуха потупва ръката ми:

– Довиждане, господине.

Този път усмивката идва много по-лесно:

– Довиждане.

Двамата се отдалечават покрай столовете и тогава прозрението ме изпълва. Борко е сляп, а тази сестра го придружава.

Заглеждам се след тях. Вървят, хванати за ръце. По столовете има и други хора, но никой не им обръща внимание. Двамата от време на време си казват нещо, но не забавят крачка. В края на коридора стигат до двукрила врата, пред която ги очаква жената с ефирната рокля. За миг спират до последния стол и поглеждат прегърбена фигура, увита в нещо като чаршаф. Присвивам очи, като се опитвам да различа нещо. Разстоянието не е толкова голямо, но като че ли около този силует витае нещо мрачно и чуждо. Нещо, което замъглява зрението ми.

Момчето и медицинската сестра отново преплитат пръсти и влизат през вратата. Жената с прозрачните дрехи затваря след тях.

Няколко мига продължавам да се взирам в тъмния силует. След това погледът ми сам плъзва по останалите, насядали до стената. Има хора на всякакви възрасти. Възрастен мъж, облечен в дрипав пуловер и вехт панталон, седи сам и гледа през прозореца. През няколко стола от него висок мъж с тъмен костюм и черен шлифер ровичка в черното си куфарче. На съседния стол десетина годишно момче си играе с някаква метална кутийка. Млада двойка мъж и жена се прегръщат и целуват и незначайно защо по лицето на жената се стичат сълзи, а мъжът се усмихва. Друг младеж с пълна екипировка за алпинизъм затяга металните котки на здравите си туристически ботуши и непрестанно опипва пикела, който виси от колана му...

Тръсвам глава. За първи път виждам толкова странни хора. Всеки е погълнат от това, с което се занимава, и се държи, сякаш около него няма никой друг. Те като че ли изобщо не се забелязват, макар да седят един до друг.

Внезапно се появява красавицата с прозирната рокля:

– Желаете ли нещо за пиене?

За кой ли път оглеждам бедрата и ханша ѝ.

– Не, благодаря. Искам само да питам – кои са тези хора?

– Същите като теб. Тук са, за да разкажат.

Гневът сякаш избухва в мен. Ставам и изкрещявам:

– Какво да разкажат? Какво става тук? Какво ми правите?

Жената дори не се отдръпва. Усмихва се успокояващо:

– Никой нищо не ви прави. Вие сте тук по собствена воля... – поколебава се за миг. Усмивката ѝ се разширява. – Е, не съвсем, но почти.

Стисвам ръката ѝ. Кожата ѝ е хладна и много нежна.

– Какво трябва да означава това?

Тя не се отдръпва. Продължава да се усмихва и да ме гледа право в очите:

– Ще разберете.

– Не искам нищо да разбирам. Искам само да си тръгна оттук. Имам среща с брат ми.

Жената насмешливо накланя глава:

– Брат ли, Мартине? Какъв брат?

Думите ми замръзват. Брат ми, с когото имаме среща за по бира. Брат ми, който... който... Брат... Брат? Какъв брат наистина?

Мислите ми се извиват в черна вихрушка. Виждам бялата табела, виждам улицата навън, усещам дъжда, мисля за брат си, виждам сляпото момче и медицинската сестра, виждам стареца с пуловера, виждам брат ми, бялата табела, младия алпинист, виждам момчето с играчката и мъжа с шлифера и куфарчето,

виждам вадичките, стичащи се в канавките, огряното от слънцето поле и лазурното небе, виждам бялата табела. Всичко се завърта все по-бързо и по-бързо. Образите се сливат. Появява се и тъмната фигура до вратата. За момент напълно превзема съзнанието ми. След това е изместена от бялата табела със странния надпис. Странен ли? Брат? Какво...

Силен рев ме откъсва от унеса. В коридора се е появил още някой. Светлината не се е променила, но не успявам да видя кой е. Или какво. Фигурата като че ли е обгърната от мъгла, която се вихри във влудяващи спирали. Откриват се изключително едри ръка и крак с пулсиращи вени под лъскавата кожа. Внезапно черна козина покрива крайниците и мъглата отново се завихря. Силуетът се уголемява и почти достига тавана. Пронизителен вой се влива в мислите ми и се опитва да ги разкъса. Облакът изтънява и от него се подава остра черна муцуна. Огромни кучешки зъби се разтварят, а над тях блесват златни очи. Могъщи лапи се отпускат на дебелия мокет. Черни нокти раздират вишневия плат. Съществуто застива, обгърнато от сивата вихрушка. И рязко обръща глава към мен. Потъвам в жълтите очи. Част от мен ме кара да се изправя и да се втурна към тези нечовешки очи.

Мека длан докосва главата ми. Едва вдигам поглед към изкусителната асистентка. Тя се усмихва топло:

– Остави го. Той пристигна току-що и още е в шок.

Обръщам се към съществуто и питам:

– Какво е „той“?

Тя спира близо до него, завърта леко глава към мен и се подсмивва:

– Един от многото. Също като теб.

Младата жена се приближава до вихрите от мъгла. Създанието диша тежко и неравномерно. Чувам тихо ръмжене. Черна опашка се изправя хоризонтално назад, здрави космати крака се приготвят за скок, слюнка капе от вълчата муцуна. Жената не спира, дори не се поколебава. Протяга ръка и заравя пръсти в гъстата козина. Ръмженето стихва. Съществуто се отпуска. Мъглата отново се задвижва. Като че ли самото пространство се изкривява. Миг по-късно на пода лежи едър гол мъж. Присвива се и се разтреперва. Непознатата асистентка коленичи до него и нежно го прегръща. Шепне, но аз я чувам. Както виждам и чувам всичко, което се случва тук.

– Спокойно, Фрек, спокойно! Сега си на сигурно място. Няма от какво да се страхуваш.

Дишането на мъжа се успокоява. Той се изправя и се оставя да го заведе до един от празните столове. Тя взима тежко наметало от облегалката и го завива. Мъжът отмята глава назад и се отпуска.

Нещо в мен се скъсва. Знам, че това, което видях, е напълно невъзможно. Никой не може да се появява от нищото. Никой не може да се превръща в някакво изчадие, излязло като че ли от кошмар. Никой не може след това да се върне към човешкия си облик, да седне и да заспи, завит с наметало, за което съм сигурен, че не съществуваше допреди няколко минути.

Тих плач ме откъсва от влудяващите мисли. През два стола вдясно от мен седят млад мъж и по-възрастна жена. Той я прегръща през раменете и гали посивялата ѝ коса. Жената се е сгушила в гърдите му и се тресе от силни хлипове.

Странният човек-вълк отново се опитва да завладее мислите ми. Тръсвам глава, ставам и тръгвам към мъжа и жената.

– Извинявайте, може ли да седна до Вас?

Двамата не помръдват. Като че ли не ме чуват. Навеждам се напред и докосвам мъжа:

– Извинявайте! Може ли да седна до Вас?

Той се сепва и ме поглежда уплашено. За миг си помислям, че ще изкрещи, но той се съвзема и кимва:

– Да, разбира се.

Сядам и се обръщам към тях в опит да ги заговоря, но следващите му думи спират дъха ми:

– Не знаех, че има и някой друг тук.

Оглеждам се наляво и надясно. Коридорът свършва с двукрилата врата, през която влязоха сляпото момче и медицинската сестра. В другата посока сякаш продължава до безкрайност. Покрай прозорците има плътно наредени еднакви столове и повечето от тях са заети. А този човек...

– Кога дойдохте тук? – пита ме той.

Замислям се какво да му отговоря. Може би е полудял, може би жената също е луда. А дали... дали аз не съм луд? Дойдох от улицата, подмамен от някаква си табела. Качих се на втория етаж и когато погледна през прозорците, виждам не отсрещните сгради и паркираните автомобили, а полета и далечни планини. Посрещна ме ослепителна красавица, която сякаш изниква от въздуха, а преди малко близо до мен заспа човек, който се превръща в чудовище.

Чувам се да казвам:

– Мисля, че преди няколко часа.

Мъжът се навежда отново към жената. Не спира да я гали:

– Не знам ние откога сме тук. Мама не спира да плаче.

– Защо дойдохте? – питам го.

Той не ме поглежда:

– Мама излезе от затвора наскоро. Ходихме до гробища да запали свещ на гроба на баща ми. На тръгване видяхме една малка къща с табела отпред и решихме да влезем.

Стисвам го за лакътя:

– Каква табела?

Мъжът обръща глава към мен:

– Канеше ни да разкажем историята си.

Черна пелена се спуска пред очите ми. Смътно усещам писък, който се кани да изригне навън. Столът ми се килва напред. Цяла вечност летя към вишневия мокет. Всичко, което ми се случи от момента, в който видях табелата, минава пред погледа ми като снимки от черно-бяла лента. Дъжд. Плочки. Врата. Вълчо мандало. Стълби. Сиви стени. Червени завеси. Столове. Картини. Хора. Поля. Планини. Момче. Човек-вълк. Дъжд, плочки, врата, мандало, стълби, стени, завеси, столове картини хораполяпланиномомчевълк...

От бездната ме изтръгва топъл глас:

– Събуди се. Дойде и твоят ред.

Реалността се връща към мен. Имам усещането, че изплувам през дълъг черен тунел. Бавно излизам на повърхността. Слаба надежда ми нашепва, че всичко е един сън. Обаче сънят се оказва блян. Лежа на мекия мокет, а до мен е коленичила жената с прозрачната рокля. Опитвам се да се надигна, но тялото ми отказва да ме слуша. Тя пъхва пръсти под мишниците ми. В следващия миг съм на крака. Прегръща ме през кръста и ме повежда към двойната врата. Младият мъж ми махва, без да спира да милва хлипащата си майка. Никой друг дори не ме поглежда. Повечето хора седят тихо, потънали в собствените си светове. Някои, седящи един до друг, тихо разговарят. Аз сякаш не съществувам.

Вратата се приближава.

Изпитвам необясним страх. Съзнанието ми се опитва да се справи с невероятните неща, които виждам, чувам и усещам. Ами ако съм полудял? Ако сега лежа навън на тротоара или още по-лошо – ако се намирам в психодиспансера, упоен с лекарства? Какво ли ще си каже брат ми?

Брат ли? Какъв брат? Аз май нямам брат.

Краката ми се заковават малко преди вратата.

На последния стол седи черната фигура, която забелязах още при влизането си. Мъжът е изключително висок, облечен изцяло в черно. Черни ръкавици покриват ръцете му. Дълбока черна качулка скрива лицето му. От нея се подават само два кичура бяла коса, падащи на гърдите. Седи със сведена глава, без да помръдва. Като че ли дори не диша.

Понечвам да се приближа, но жената ме спира:

– Недей, остави го!

– Кой е той?

– Не знам. Той е тук преди мен. Мисля, че е тук още от началото.

Стисвам я за лакътя:

– Какво начало? Какво прави тук? – махвам към коридора и хората зад нас. Гласът ми изневерява и изригва едновременно като рев и като писък. – КАКВО ПРАВЯ АЗ ТУК?

Тя пристъпва до мен. Плъзва длани по лицето ми, надига се на пръсти и ме целува. Топлият ѝ дъх отмива яростта и страха. В един миг бях готов да се втурна назад и да започна да троша столовете, да късам завесите, да блъскам и удрям хората, а в следващия се успокоявам като по магия. В едно смаяващо се кътче на съзнанието си се опитвам да осъзная какво се случва, но скръбните вопли затихват, докато накрая изчезват напълно. Поглеждам за последен път високия силует на стола. Под качулката светват две сини очи и се впиват в мен. Уплахата и несигурността се отцеждат от мен. Завъртам се на пети и хващам едната вълча глава на вратата. Крилото се отваря без никакъв звук. Виждам през рамо как асистентката ми махва и бутва вратата зад мен. Асистентката. Асистентка на кого?

Отговаря ми тихият дълбок глас:

– Добре дошъл, Мартине! Заповядай!

Мъжът седи зад голямо старинно писалище. Стената зад гърба му е покрита с лавици с книги. Стотици заглавия сияят със златни букви на твърди луксозни подвързии. Отляво също има огромна библиотека, чиито рафтове се огъват от тежестта на други безброй издания. Вдясно виждам прозорец с дръпнати червени завеси. Стъклата са затъмнени и приглушават силната слънчева светлина отвън. Дали и тук ще видя обширните поля и далечните планини? Или пък ще видя улицата, по която дойдох? Не усещам как се насочвам към прозореца, но усещам погледа на мъжа. Впива се в мен като нажежена игла и ме приковава на място. Нещо ме кара да се обърна към него. Очите му са скрити в сянка под тежки вежди. Над тях се открива високо чело, а косата му е дълга, вързана на стегната опашка на тила. Лицето му е изпито. На плътните устни играе едва доловима усмивка.

Мъжът скръства ръце и се обляга във високия си стол:

– Знам, че недоумяваш защо си тук и кой съм аз. Накратко, аз пожелах да си тук.

Не мога да говоря. Искам да възразя, да се възпротивя, но не мога. Как си позволява да ми казва, че той си пожелал да съм тук? За кого се мисли, какво

цели? Опитвам се да произнеса поне една дума, но не мога. Усещам всичко кристално ясно. Виждам всеки един детайл в луксозно обзаведената стая, подушвам аромата на старо дърво и лак, както и упойващия, несравним мирис на книги. Чувам проскърцването на кожената тапицерия на стола. Чувствам всяка една частица от тялото си. Но то вече не е под моя власт. Сякаш същността ми се намира в някакво друго измерение на тази влудяваща реалност.

Той се подсмива:

– Искаш да говориш, нали? – махва с ръка. – Добре, говори.

Несломимите прегради изведнъж падат и аз пак поемам контрола върху самия себе си. Не знам как, не знам защо, но този мъж като че ли може да ме командва с един жест. И мисля, че не само мен.

Стотици въпроси препускат в съзнанието ми и изстрелвам първия, който успявам да улова:

– Къде съм?

Мъжът кимва с неизменната лека усмивка:

– Браво, това е точният въпрос. Ти си в моя кабинет.

– Но къде е този кабинет? През прозорците в коридора видях някаква долина и планини, а аз като че ли дойдох от улицата навън.

Той се навежда напред и се обляга на лъскавия плот на писалището:

– Това с долината и планините е интересно, но „като че ли“ е съвсем на място. – Сенките под веждите му се оттеглят и погледът му светва, черен и дълбок. – Ти идваш от улицата, Мартине. И в същото време не идваш отникъде.

– Как така отникъде?! Мисля, че отивах на среща с... с... – поклащам глава. – Не помня с кого.

Мъжът посочва стола през бюрото. Знам, че този стол допреди малко не беше там, но не обръщам особено внимание. Отпускам се в кожената му прегръдка. Силна болка пулсира в слепоочията ми. Мислите ми отново се завихрят около образите и фигурите, които видях в коридора. Спомням си табелата на входа, вратата, стълбите, столовете и мокета. Но не си спомням нищо отпреди това. Защо не си спомням нищо?!

Дълбокият му глас ме обгръща:

– Не идваш отникъде, защото аз те създадох, Мартине. Ти си една от моите фантазии и си ми нужен. Както си видял на табелата, която написах, искам да ми разкажеш своята история.

Вдигам глава към него:

– История ли? Аз не помня нищо. Абсолютно нищо.

Усмивката му се разширява:

– Помниш, Мартине. Помниш всичко за коридора отвън. И точно от това имам нужда. Искам да знам как изглежда, кой седи и чака там, кой те доведе при мен – всичко.

Стисвам ръба на бюрото:

– Това е абсурдно. Защо искаш да ти разказвам за коридора, който е зад онази врата?! През него се стига дотук!

– Да, така е, но.. Не мога да обясня напълно. Както не мога да обясня напълно и всичко останало в този свят. Толкова по-различно е от моята реалност.

Изкрещявам:

– ТИ СИ ЛУД! КАКВА ТВОЯ РЕАЛНОСТ?!

Гласът му не се променя, усмивката му не изчезва, погледът му не помръква. Просто седи и се взира в мен.

– Този свят, Мартине, е създаден от мен. Въпреки това много малка част от него ми е позната и тепърва трябва да опознавам останалата. Разказът ти за коридора и за всички там е стъпка към познанието.

Очаквам да не успея да се овладеея, но се изправям, без нищо да ме спре, и се приближавам до прозореца. Долината блести с умопомрачителната си красота. Внезапно върху мен пада сянка. От чистото небе се спуска чудовищна фигура. Огромни ципести криле задържат змиевидно тяло. Глава на влечуго, увенчана със закривени рога, се приближава към стъклото. Сърцето ми сякаш спира. Инстинктивно отскачам назад. Спявам се в крака на стола и политам. Две силни ръце ме задържат. Едва успявам да погледна нагоре. Странният мъж ме поставя на стола. Пръстите му лягат на рамото ми.

– Не се плаши. Това е Силвър. С него сме стари приятели.

Пристъпва до прозореца и долепя длан до стъклото. Чудовището отвън допира димящи ноздри, след което се извърта и се издига на широки спирали.

Гласът ми се връща:

– Видях такова нещо на някои от картините навън!

– Нещо? – Мъжът се засмива. – Силвър е дракон, при това един от най-могъщите.

– Дракон ли? Дракони не съществуват.

Той накланя глава:

– Сигурен ли си? Току-що го видя. – С широки крачки минава зад писалището и отново се настанява в стола си. – Всичко е възможно, всичко съществува в този свят. А сега, моля те, разкажи ми за чакалнята отвън, защото нямам много време.

– За втори път казваш „този свят“... – изведнъж се сепвам. – Чакалня ли?!

Усмивката изчезва:

– Да – чакалня. Да не губим повече време. Това тук е моят кабинет, а отвън е чакалнята. Ти и онези, които са отвън, сте тук, за да ми разкажете своите истории. А аз ще ги напиша.

Въздухът на бюрото се размива и изкривява. От нищото се появява включен лаптоп. Мъжът го премества пред себе си и натиска няколко клавиша:

– Моля те, започвай!

Потресът и изненадата ми се изпаряват. Преди минута видях дракон, а сега от въздуха се появява компютър. Обаче какво толкова странно има в това? Аз дойдох, за да разкажа своята история и точно за това ме моли този странен мъж. Облягам се удобно назад. Обзема ме пълно спокойствие.

– Имам само един въпрос – казвам аз. – Кой си ти?

Мъжът вдига глава. Усмивката отново грее на устните му:

– Аз съм разказвач. Разказвам истории.

Неволно поглеждам библиотеката на стената. Златните заглавия са различни, но имената на автора са едни и същи на всички книги. Мъжът проследява погледа ми:

– Това е една от мечтите ми – да видя библиотека с безброй мои творби.

– Значи можеш да сбъдваш мечтите си?

– Разбира се – отговаря той. – Не се ли опитва всеки един писател да прави точно това?

Кимвам и започвам. Разказвам му за табелата, за вратата, за стълбите, за завесите, за прозорците, за картините, за мокета, за столовете. С пълни подробности му разказвам за сексапилната асистентка, при което той подмята:

– Искане ми се да я видя на живо – Поглежда ме изпод вежди. – Да взема да я извикам при нас, а?

Засмивам се и продължавам. Описвам му всеки един от хората, които видях навън. Мъжът промърморва някакви имена, когато стигам до сляпото момче и медицинската сестра. Разказвам му за появата на превъплъщенеца, за младежа и плачещата му майка. И през цялото време той не спира да трака по клавиатурата на лаптопа. Дори не ме поглежда. Острото му лице е огряно от светлината на монитора и е придобило призрачни черти.

Когато стигам до високата черна фигура до вратата, той махва с ръка:

– Него го познавам, разказвал съм някои от историите му и съм сигурен, че има и още.

Завършвам с влизането ми в кабинета.

Мъжът дописва нещо и рязко затваря лаптопа. Изправя се, заобикаля бюрото и хваща ръката ми:

– Благодаря ти, Мартине!

Не знам защо ми благодари, но думите му ми доставят истинско удоволствие.

Аз също ставам и казвам:

– Няма защо.

Той не ме пуска:

– Ако искаш, сега можеш да се срещнеш с брат си.

Брат?!

– Брат ли? – питам го. – Аз нямам брат.

Всичко си идва на мястото. Пъзелът се нарежда и последното парче влиза на мястото си. Приближавам се към вратата, стисвам вълчата глава и казвам през рамо:

– Пак ще се видим, нали?

Той кимва:

– Да, Мартине, пак ще се видим.

Отварям, излизам в чакалнята и затварям зад гърба си. Забелязвам нови посетители, но засега не им обръщам внимание. Сигурен съм, че ще имам достатъчно време да ги огледам и да се запозная с тях. Приближавам се до неподвижния черен силует и се настанявам до него. Като че ли качулката му леко потрепера и той ме поглежда. Подсмихвам се и се облягам назад. След миг идва и красивата асистентка:

– Здравей отново. Не предполагам, че ще се върнеш. Почти никой не се връща отново тук.

Завъртам глава към фигурата до мен:

– Освен него, нали? – Поглеждам я отново и ѝ намигвам. – Той може да е тук от самото начало, но аз имам чувството, че ще остана до самия край.

Тя смръщва леко вежди. Махвам към вратата:

– Той има да разказва още много истории и ще се нуждае от мен.

Като че ли не ме разбира напълно, но кимва и докосва лицето ми:

– Радвам се за това. Искаш ли да ти донеса нещо?

Отново се облягам и ѝ намигвам:

– Вече бих пил една бира.

Тя тръгва по коридора. Ефирната ѝ рокля се поклаща в ритъма на тялото ѝ. Смехът ѝ се носи като призрачен воал зад нея.

~ ~ ~

С подкрепата на:

ЙОНКОВ ТРЕЙДИНГ ЕООД

СЪДЪРЖАНИЕ

РОЖДЕСТВО.....	5
ИНСТИНКТИ.....	7
СИНЪТ НА ДРАКОНА.....	17
ЗАВРЪЩАНЕ.....	35
ОЛТАРЪТ.....	43
ЧАКАЛНЯТА.....	80